

COLECȚIA
*Subiri
de poveste*

CHRISTINA DODD

*Mireasa mea
favorită*

Autoare
tradusă în
25
de limbi

CHRISTINA DODD
MIREASA MEA FAVORITĂ

My Favorite Bride by Christina Dodd

Capitolul 1

Londra

Vara anului 1847

— Problema nu e că ai fost o hoată de buzunare, Samantha, ci că insiști să dezvălui defectele angajatorilor tăi chiar angajatorilor înșiși, iar ei detestă acest tip de sinceritate.

Adorna, Lady Bucknell, vorbea pe tonul blând și îngânat caracteristic, și oricine ar fi ascultat-o ar fi zis că accepta cu calm cea mai recentă concediere a Samanthei.

Samantha Prendregast nu făcea însă aceeași greșeală. Stătea în fața biroului cu bărbia ridicată, exact așa cum o învățase Adorna.

— Nu, doamnă.

Biroul Distinsei Academii a Guvernantelor fusese decorat în nuanțe albastru-deschis, iar frumusețea blondă, plină de eleganță a Adornei strălucea ca un diamant așezat pe un suport îmbrăcat în satin.

— Te-am avertizat cu privire la domnul Wordlaw. Ți-am spus că e genul de bărbat care consideră că femeile trebuie doar văzute, nu și auzite, iar tu m-ai asigurat că te vei putea descurca.

Samantha rezistă impulsului de a se legăna înainte și înapoi.

— Da, doamnă.

— Și, cu toate astea, după nici două luni, ești înapoi la Distinsa Academie a Guvernantelor, fără slujbă, fără referințe și fără garanția că dorința de răzbunare a domnului Wordlaw nu îți va distruge reputația în fața puținilor reprezentanți ai înaltei societăți care încă nu o cunosc. Adorna își împreună mâinile sub bărbie și o fixă pe Samantha cu ochii ei mari și albaștri.

— Așadar, ce ai de spus în apărarea ta de data asta?

Samantha se gândi ce ar putea să spună, cum ar

putea să o împace pe Adorna, dar renunțase să mintă cam tot atunci când încetase să mai fure.

— Își terorizează fiul. Băiatul nu vrea să studieze Dreptul. Micul Norman se bâlbâie deja, iar când tatăl l-a târât în fața întregii familii și l-a luat în răs, inima mea s-a înmuiat și am vrut... — simți cum se încinge din nou la gândul acelei zile ori, cine știe, era efectul căldurii de vară din oraș - ... să-i dau individului o lecție.

— Prin urmare, i-ai spus soției sale despre amantă și ai convins-o pe amantă să renunțe la el. Ce câștig are micul Norman din asta?

— Tatăl doamnei Wordlaw e cel care deține controlul banilor. Femeia și-a luat băiatul și și-a părăsit soțul, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de mult, dar era prea mândră să admită că a făcut o greșeală. Bunicul lui Norman va avea grijă ca micuțul să poată să-și îndeplinească visul. Samantha își aminti cât de fascinat era copilul de știință. Cred că băiatul va deveni un mare inventator.

— Și amanta?

Samantha rânji.

— E o prietenă de-a mea de pe vremea când trăiam pe străzi. Ea s-a bucurat să-i dea papucii bărbatului pentru o șansă la tânărul Lord Penwyn.

— Cum a făcut rost de șansa asta?

— Am aranjat eu lucrurile.

Oftatul delicat al Adornei vădea resemnarea.

— Sunt convinsă de asta.

— Milady, îmi pare rău că mi-am pierdut slujba și am făcut de rușine Distinsa Academie a Guvernanelor. Samanthei chiar îi părea rău, mai rău decât ar fi putut spune. Dar nu-mi pare rău că l-am ajutat pe Norman.

— Nu, nici mie nu-mi pare rău de asta. Dar există întotdeauna și posibilitatea unor demersuri mai discrete.

Samanthei nu-i plăcea că o dezamăgise din nou pe Adorna.

— Știu, chiar știu asta. Încerc să-mi amintesc ce mi-ai spus, dar câteodată îmi pierd cumpătul și nu reușesc să mă

adun decât după multă vreme. Și atunci e prea târziu.

— Stai jos.

Adorna arată spre un scaun din catifea albastră de lângă Samantha. Samantha se așează recunoscătoare. Adorna o salvase de pe străzi cu șase ani în urmă și, în primii trei ani după aceea, Samantha studiase fiecare vorbă și fiecare mișcare a acesteia, încercând să îi copieze șarmul și frumusețea. Acum, la douăzeci și doi de ani, Samantha își dădea seama că o normandă înaltă și blondă cu vădite tendințe de a fi tranșantă nu ar putea niciodată să se strecoare în forma fragilă și grațioasă a Adornei.

Dar timpul petrecut studiind-o pe Adorna îi oferise Samanthei multe informații despre mintea ageră care se ascundea în spatele vocii discrete și a trupului frumos. Cea mai grea parte din ritualul muștrării se terminase. Acum trebuia să înfrunte consecințele. Iar la asta se pricepea foarte bine. Nu era un lucru pe care-l învățase de la Adorna, ci de la un tată care o antrenase, de când nici nu știa încă bine să umble, să fure din buzunare și să zâmbească drăgălaș în același timp.

— Domnul Wordlaw avea o vânătaie de toată frumusețea când a venit aici să se plângă, zise Adorna.

Samantha își strânse pumnii firavi.

Adorna dădu din cap.

— M-am gândit eu. Te-a atacat?

— A încercat. După ce soția s-a mutat.

Lupta fusese scurtă și dură, iar pe Samantha o durea brațul acolo unde i-l răsucise. Nu-și permise să arate cât de tare o înspăimântase violența, și nici de câte ori se trezea noaptea cu inima în gât, înfricoșată de coșmaruri.

— Chiar e un omuleț abject.

— Are aproape doi metri. Nimeni nu l-ar face omuleț.

— Nu-i din pricina staturii, ci a caracterului.

— Hmm. Da. Dar este un judecător respectat...

— Respectat?

— Deocamdată. Până când voi putea răspândi vorba că lucrurile stau chiar pe dos.

— Ești prea bună, milady.

Samantha își strânse mâinile în poală și încercă să pară umilă. Dar fu limpede că nu-i reușise, căci vocea Adornei se înăspri:

— Chiar și așa, draga mea tânără luptătoare pentru dreptate, există și oameni care sunt de părere că o femeie ar trebui să-și respecte jurămintele indiferent cât de depravat este soțul ei.

— În general, bărbați.

— În general. Adorna bătu darabana pe scrisoarea deschisă din fața ei și privi dincolo de Samantha. O bună parte din dificultatea de a-ți găsi o slujbă este dată de faptul că ești o tânără foarte atrăgătoare.

— Mulțumesc, doamnă.

Adorna o învățase pe Samantha o mulțime de lucruri, printre care și cum să își pună în valoare trăsăturile. Samantha își împletea parul blond deschis și îl răsucea peste urechi, apoi îl strângea la spate, într-un coc lejer. Își folosea ochii căprui, mari, ca să flirteze și să admire, și nu le permitea niciodată să îi dezvăluie inteligența. Buzele ei erau generoase, prea generoase în opinia ei, dar Adorna îi spusese că bărbații se vor arăta dornici să le sărute. Ceea ce se dovedea a fi adevărat, deși ei experiența nu-i plăcuse defel.

Era prea slabă și știa asta. Adorna era de acord. Dar ceva din umerii ei puternici, din corpul zvelt și din mersul ei atrăgea atenția bărbaților. Ba chiar mai multă atenție decât ar fi vrut, de cele mai multe ori, căci viața ei grea îi furnizase cunoștințe explicite despre cum funcționau trupurile bărbaților și ale femeilor, iar Samantha nu dorea să aibă nimic de-a face cu toate astea.

Nimic din ceea ce ar fi spus Adorna n-ar fi putut să-i schimbe Samanthei părerea în această privință.

— O altă problemă este fosta ta ocupație. Dacă nu ai fi fost o hoată buzunare atât de cunoscută, lucrurile ar fi acum mult mai ușoare.

Samantha trecu la limbajul din copilărie.

— Io nu făcui decât să le dau ce își doreau, conită. Nițică aventură, palpitații. Ce să fac io dacă le plăcea să se laude că micuța de mine le-a golit buzunarele...

Adorna nu zâmbi.

— Asta-i problema. Erai bine îmbrăcată. Erai atrăgătoare, îi atrăgeai pe alei dosnice și îi jefuiai, iar lor le plăcea.

Samantha renunță la dialectul cockney și își relua accentul plăcut de englezoaică bine-crescută pe care-l învățase de la Adorna.

— Bărbaților, cel puțin. Femeile nu erau atât de tolerante.

— M-am considerat întotdeauna foarte tolerantă. Nu te-am trimis la spânzurătoare.

— Niciodată n-am înțeles de ce nu.

Samantha nu înțelesese nici cum își dăduse seama Adorna că îi fuseseră tăiate băierile săculețului de mână, dar în anii care au urmat, și-a dat seama că Adorna avea un al șaselea simț în privința oamenilor și o percepție deosebit de clară cu privire la tot ce o înconjura.

— Am văzut ceva ce mi-a plăcut. Adorna cedă și izbucni în râs. Îmi amintești de mine.

— Milady, dar nu a trebuit să furați niciodată.

— Nu, dar am avut un tată care voia să mă căsătoresc pentru profit. Adorna se uită la scrisoarea deschisă din fața ei. Am o soluție pentru tine. Trebuie să pleci din Londra.

— Să plec din Londra? strigă Samantha sărind în picioare.

— O doamnă trebuie să-și controleze tonul.

Samantha încercă să vorbească pe un ton normal, dar descoperi că nu reușea să se controleze.

— Să plec din Londra? șopti ea.

— Am aici o scrisoare din partea colonelului William Gregory, din Cumbria.

— Cumbria?

— În Țara Lacurilor.

— În Țara Lacurilor? Dar asta e... la țară.

— Aer curat, încuviință Adorna.

Samantha dădu din mână, cu un aer vlăguit.

— În nord. Departe în nord. Și vest. Munți. Munți înalți și amenințători.

— Zăpadă. Curată și albă. Râuri curate. Lacuri albastre frumoase. Te invidiez. Vei fi în vacanță în fiecare zi.

Disperată, Samantha o privi pe Adorna căutând măcar un indiciu cât de mic că doamna glumea. Dar nu era așa.

— Colonelul Gregory are mare nevoie de o guvernantă pentru copiii lui. Iar tu ești o guvernantă, și încă una foarte bună.

— Știu asta, dar... *la țară!*

O pictură pe care o văzuse la Royal Museum îi veni în minte. Un drum lung și sinuos de țară. Copaci verzi cu coroane bogate. O căprioară pe jumătate ascunsă în pădure. Și în depărtare un lac azuriu și munți impunători învăluiți în nori. Cea mai îngrozitor de bucolică scenă pe care Samantha o văzuse vreodată.

Adorna însă nu cedă.

— Să lucrez pentru un... colonel? Din armata Maiestății Sale?

— Un fiu mai tânăr care a fost trimis în armată și a servit în India, unde s-a distins în luptă. S-a căsătorit cu o englezoaică în străinătate – se spune că doamna Gregory era frumoasă și blândă – și au fost chiar fericiți. Acum trei ani, fratele său a murit, iar colonelul Gregory a moștenit domeniul familiei. Dar înainte ca el să se poată întoarce acasă, soția sa a fost ucisă în circumstanțe misterioase. Se spune că trebuie să fi fost foarte îndrăgostit de ea, pentru că de atunci nu s-a mai uitat la o altă femeie.

Adorna se opri, iar Samantha își dădu în cele din urmă seama ca aștepta de la ea un comentariu potrivit.

Ce tragedie.

Într-adevăr. Când colonelul Gregory s-a întors cu familia sa, povestea a făcut înconjurul Londrei. Adorna zâmbi ușor, jucându-se cu stiloul ei. Pentru că, desigur,

matroanele sperau că el își va stabili reședința la Londra, unde și-ar fi putut găsi o nouă soție. În schimb, bărbatul s-a mutat la țară, pe domeniul său de la Silvermere, aproape de Prăvalul Diavolului, și a rămas acolo.

— Prăvalul Diavolului?

În mintea Samanthei se formă imaginea unui castel dărăpănat, cocoțat pe un vârf de stâncă golaș, negru și înspăimântător sub cerul furtunos.

— Se spune că e un loc minunat.

„Dacă îți plac liliiecii.” Samantha întrebă:

— L-ați cunoscut pe colonelul Gregory?

— Nu, dar e un ofițer și un gentleman, care este foarte bine văzut de subordonații săi, având o reputație de bărbat strict și sever. Adorna se uită la Samantha. Sunt sigură că nu îți va da motiv pentru un alt scandal.

— Sper că nu, milady.

Adorna își drese glasul.

— Sunt sigură că nu, milady, se corectă imediat Samantha. Adorna își puse ochelarii și citi din scrisoarea colonelului

William Gregory.

— „Chiar dacă domeniul este izolat...”

Samantha gemu ușor.

— „... guvernanta nu trebuie să-și facă griji pentru siguranța ei. Drumurile sunt supravegheate de patrula locală pe care o organizez eu însumi, și care este constituită din oamenii mei.” Fără să se lase influențată de repulsia Samanthei, Adorna continuă:

— Câteva paragrafe mai jos, colonelul Gregory spune că: „Ofer un salariu de patru lire pe săptămână, o alocație pentru ceai și zahăr și o jumătate de zi liberă în fiecare săptămână. De asemenea, îi voi permite guvernantei să-și ia o săptămână liberă pentru a-și vizita familia”. Ea privi peste ochelari spre Samantha. Foarte generos. Mult mai generos decât orice ai putea obține aici la Londra.

— Dar milady, trenul nici măcar nu ajunge până acolo.

Dacă Samantha trebuia să plece din oraș, atunci

trebuia să se asigure că putea să se întoarcă rapid.

— Trenul te duce destul de aproape, o asigură Adorna. Colonelul scrie că: „Ea ar putea lua trenul până la York și de acolo să meargă cu diligența, care o va duce până la Hawksmouth. La han îi va spune hangiului cine e, iar el o va trimite cu o trăsură la Silvermere, unde eu și elevii ei o vom aștepta”.

— De asta plătește patru lire pe săptămână. Samantha parcă și vedea ținutul aspru unde dorea Adorna să o trimită. Nimeni nu ar vrea să trăiască în sălbăticia aia.

— De fapt, nu de asta plătește atât. Adorna studie scrisoarea. E vorba despre copii.

— Copii?

Lucrurile mergeau tot mai bine. Samantha încercă să descifreze scrisoarea pe care o vedea cu susul în jos.

— Ce e în neregulă cu copiii?

— Colonelul Gregory susține că nu este nimic în neregulă cu copiii.

— Dacă spune că nu e nimic în neregulă, în mod sigur e.

— Adevărat. Așa m-am gândit și eu. Drăgălașii sunt destui.

— Destui? Alarmată, Samantha întrebă: Ce înseamnă destui copii?

Adorna studie scrisoarea.

— Șase, cu vârste între patru și doisprezece ani.

— Colonelul Gregory a fost foarte ocupat!

Și tocmai de-asta nu avea nevoie Samantha. De un individ morocănos care voia o guvernantă pentru cei șase copii ai săi, pentru ca el să fie liber să fugărească bandiții din regiune.

— Milady...

Samantha își desfăcu brațele cu palmele în sus, în semn de rugă. Adorna își scoase ochelarii, apoi îi puse la locul lor cu o atenție care nu-i părea de bun augur Samanthei.

— Sunt foarte hotărâtă să te trimit acolo.

O, nu! Adorna vorbea rareori cu o asemenea hotărâre. Obținea întotdeauna ceea ce-și dorea, era adevărat, dar în mod normal cu tact și cu multă putere de convingere. Când se exprima atât de direct, victima deciziilor ei nu avea dreptul la apel.

— Milady?

— Ai dat o lovitură cruntă veniturilor domnului Wordlaw, statutului și orgoliului său – iar acest orgoliu nu va fi satisfăcut până nu-ți va distruge complet reputația. Nu îți pot găsi altă slujbă aici în Londra.

— Dar eu nu am plecat niciodată din Londra.

— Cum îți așterni, așa dormi. Adorna se uită la Samantha. Va trebui să te duci în Țara Lacurilor.

Cu inima frântă, Samantha o privi la rândul său.

lute, Adorna adăugă:

— I-am trimis deja o scrisoare colonelului Gregory, spunându-i să te aștepte în două săptămâni. Și, Samantha...?

Tonul serios al Adornei o făcu pe Samantha foarte atentă.

— Da, milady?

— În niciun caz să nu îi povestești colonelului Gregory despre trecutul tău. Adorna își puse brațele pe birou. L-am cercetat, este un bărbat bun, cinstit, dar intolerant.

— Un hoț e un hoț pentru tot restul vieții? Samantha abia dacă reușea să-și înăbușe supărarea. Nu e nimic nou în asta. Aș putea deveni o sfântă și ticăloșii tot m-ar judeca.

— Nu fi vulgară, replică Adorna. Și promite-mi, te rog, că vei fi discretă.

— Vă promit, milady. N-am să-i spun nimic acestui bădăran virtuos, zise Samantha zâmbind amar.

Capitolul 2

Țara Lacurilor

Două săptămâni mai târziu

Cu gura căscată, Samantha stătea pe iarbă lângă cufărul ei și privea cum șareta se îndepărta, într-un nor de praf, înapoi pe drumul de țară spre satul Hawksmouth.

— Ce am spus? strigă ea după tânărul care o ignoră cu un dispreț hotărât.

Nu voise decât să știe dacă lupii încă îi mai mâncau pe săteni. Dacă va trebui să-i salveze pe copii de urși. Și dacă colonelul Gregory își aducea animalele de fermă în casă. Erau toate întrebări care trebuiau puse, dar grăjdarul de la hanul din Hawksmouth se supăraseră și o lăsase aici. Peisajul părea la fel de înspăimântător cum bănuise ea. Copacii mărgineau drumul și se întindeau până departe în pădure, unde era sigură că urșii stăteau la pândă cu ghearele lor mari și cu dinții plini de sânge proaspăt. Urși care acum o pândeau pe ea, bestii înfometate care așteptau doar să se lase întunericul pentru a o sfâșia.

Și chiar în fața ei putea vedea un spațiu deschis. O pajiște asemănătoare cu toate cele pe lângă care trecuse mai devreme, cu diligența. O pajiște vastă și verde, cu suișuri și coborâșuri, mărginită de ziduri din piatră albă care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pe pajiște pășteau niște oi cu ochi mari, care se uitau mereu după... lupi.

Da, lupi. Putea să pună pariu că existau și lupi pe-aici. Își imagina deja lupii cum se apropiau cu ochii lor roșii urmărind un berbecuț, când deodată descopereau o pradă mult mai mare și mai bună. *Pe ea.*

Se cutremură și se așează încetișor pe cufăr. Probabil că Adornei îi păruse rău pentru protejata ei, pentru că avusese grijă ca Samantha să plece bine echipată în exil, dăruindu-i numeroase rochii, șaluri, jupoane, pălării și cizme. Din păcate, toate vor rămâne să putrezească aici, la marginea drumului. Pentru că noaptea se va lăsa, iar Samantha va fi tot aici, în pustietate, unde orice creatură cu colți se va năpusti să o sfâșie, și nimeni nu îi va auzi strigătele disperate.

Se ridică în picioare și porni spre Silvermere, cu fustele măturând colbul de pe drum. Se uită în urma ei și împrejur. Umbrele copacilor deveneau tot mai lungi. Soarele cobora la orizont, spre vârfurile munților, unde avea să fie devorat. Dacă ar fi fost deșteaptă, s-ar fi întors la cufar pentru a mai petrece câteva minute prețioase cu posesiunile ei, dar dorința de a supraviețui era mai puternică.

Chiar dacă știa că era inutil, tot trebuia să încerce să ajungă la Silvermere. Își aranjă săculețul de mână pe braț. Spera doar că acel castel în ruină se afla la capătul drumului. Trecu pe lângă un lac, o apă albastră și adâncă, rece și înspăimântătoare. În care trăiau chestii. Știa că era așa, pentru că, din când în când se ridicau la suprafață. Putea să fie un pește, dar, pe de altă parte, putea să fie un monstru care pândește din străfunduri. Auzise de monștrii lacurilor. Tocmai citise un roman despre un astfel de monstru din Scoția.

Când zori pasul, își aminti de romanele gotice pe care le împachetase cu atâta grijă în cufar. Dacă supraviețuia, avea să le arunce... ei bine, nu în lac. Asta ar putea să-l deranjeze pe monstru. Se uită înainte, sperând să vadă o clădire. Orice fel de clădire. Dar nu era nimic. Nimic în afară de drumul care se răsucea și cotea, urca și cobora. Copacii de un verde nesfârșit. Și deasupra tuturor acestor lucruri se înălțau munții austeri și stâncoși, nepăsători. Tânărul cu șareta îi arătase și spusese că aici, în Cumbria, se numeau „prăvaluri”. Întrebase dacă se numeau astfel pentru că oamenii cădeau adesea de pe ei sau pentru că munții se prăbușeau adesea peste oameni. Părea o întrebare logică, dar tânărul se bosumflase imediat.

Soarele apunea rapid, înroșind piscurile munților. Ceața se ridica de pe vârfurile copacilor, dispărând de parcă ar fi fost absorbită de un uriaș. Înserarea se aduna în pâlcurile de copaci și în pantele drumului.

Simțea că o apucă o durere într-o parte și încetini apăsându-și mâna pe corset. De fapt, niciun lup respectabil

n-ar fi vrut s-o mănânce. Călătorea de patru zile încheiate – două zile cu trenul, o noapte scurtă petrecută la un han din York, apoi două zile cu diligența. Ochii o ardeau de lipsa somnului, rochia maro rezistentă arăta destul de ponosită, iar picioarele ei... se opri și se sprijini de un copac.

— Mă dor picioarele.

Ceea ce nu mai contă absolut deloc când auzi foșnind ceva în tufișuri. Nici măcar nu încercă să vadă ce sau cine era și o porni la goană.

Un animal apăru chiar în fața ei și o obligă să se oprească.

— La naiba!

Înainte să se poată întoarce pentru a țâșni în cealaltă direcție, bărbatul întinse mâna și o apucă de guler, rostind cu vocea lui bubuitoare:

— Stai! Ce faci aici?

Un cal. Un cal și un călăreț. De ușurare, abia dacă mai putea vorbi.

— Încerc să ajung la Silvermere.

— Silvermere? Pentru ce?

Abia atunci își dădu seama că el o ținea de guler. Bărbatul o ținea ca pe un piscoi. Apucându-l de încheietură, se răsuca să se uite la el.

— Cine ești, de îți permiți să mă chestionezi atât de grosolan?

Ea își completă și răspunsul. „Un bărbat înalt, chipeș și bine făcut.” Nu reușea să deslușească prea multe detalii, întunericul devenise prea dens, dar ceea ce putea distinge era de-a dreptul minunat. Păr negru, des, tuns îngrijit în jurul feței și al urechilor. Pomeți proeminenți și umbre întunecate dedesubt. O bărbie pătrătoasă, împinsă înainte și foarte hotărâtă. Un nas subțire. Un nas lung. Unii ar putea chiar spune un nas mare, dar un nas care se potrivea cu fața.

Și chiar mai bine, un set de umeri lați cu o talie îngustă și brațe în mod evident puternice. Dedesubtul mâinii ei, încheietura era puternică și atât de lată, încât

aproape că nu o putea cuprinde. Nu-i putea vedea ochii și, astfel, nu-i putea citi chipul. Ei bine, cu excepția ostilității. Ai fi putut crede că atunci când și-ar fi dat seama, i-ar fi dat drumul, în schimb, el o apucă chiar mai tare.

— Răspunde-mi! Cine ești și de ce te îndrepti spre Silvermere? Ușurarea ei inițială că întâlnise un bărbat și nu un monstru dispăru fără urmă. El o ținea atât de strâns, încât putea să simtă căldura degajată de cal și mirosul sudorii. Aproximarea de copitele sale periculoase și pericolul de a fi călcată pe picioare de ele o făcură să încerce să se dea înapoi, dar el îndemnă calul mai aproape, iar ea țipă.

— Oprește-te! Bestia o să mă calce!

— Dacă stai liniștită, nu se va întâmpla nimic.

Ea își aminti exact tonul polițistului când prindea câte un hoț, iar tipul avea același ton. Dur, disprețuitor. Implacabil.

— Sunt domnișoara Samantha Prendregast și sunt noua guvernantă.

Nu-l întrebă dacă își ținea animalele în casă. Nu i se putea reproșa că nu învăța din greșeli. Individul îi dădu drumul. Ea oftă ușurată și își netezi rochia.

— Așa e mai bine. Acum... cine ești și de ce umbli pe drum apucând tinerele respectabile de...

El se aplecă și îi luă săculețul de pe braț. Ea încercă să îl recupereze, dar fără succes.

— Ce faci?

Știa prea bine ce făcea, dar nu-i venea să creadă. Ce ironie, să i se fure săculețul de îndată ce părăsise Londra.

Bărbatul scotoci în săculețul negru de catifea și scoase afară conținutul. O batistă. Cheia de la cufăr. Rămășița din biletul de tren și o sumă foarte modestă de bani. Nu făcea niciodată greșeala de a ține prea mulți bani la ea. Cei mai mulți îi ținea ascunși sub jartieră. În seara asta, dacă avea ghinion în continuare, el își va da seama de asta și va ajunge imediat sub fustele ei.

Dar el puse lucrurile la loc și îi întinse săculețul. Ea îl înșfăcă și se întrebă dacă bărbații nebuni și duri ca acesta

bântuiau tot timpul pe drumurile de țară.

— De ce ești pe jos? A avut loc un accident?

Chiar dacă îi dăduse drumul, tonul aspru, poruncitor nu se schimbaseră. Ba dimpotrivă, parcă se înrăutățiseră.

— Un fel de accident. Grăjdarul de la hanul din Hawksmouth m-a lăsat la marginea drumului și a plecat înapoi în sat.

— De ce?

— Se pare că l-a deranjat ceva ce am spus.

El o studie și zise:

— Îmi pot închipui.

Bruta se dădu jos din șa. Ea era înaltă, dar el era chiar mai înalt. Trebuia să aibă aproape doi metri și o constituție masivă. Era o statură pentru care alți bărbați ar fi trebuit să muncească, iar ea putea să pună pariu că el se născuse cu ea. Nu se mai simțea amenințată. Nu chiar. Dar acum îi fugeau prin minte gânduri precum viol și crimă și, pentru a doua oară în ultimele săptămâni, își dori să fi învățat niște șmecherii prin care să descurajeze interesul masculin. Pe domnul Wordlaw îl împunsese cu unghia în mărunta lui Adam, iar el se dăduse rapid înapoi. Dar nu credea că un asemenea gest va funcționa cu individul acesta.

— Cine ești? se interesă ea din nou.

La fel de bine putea să nu fi vorbit.

— Ai hârtii care să dovedească cine ești?

— Am o scrisoare de la Lady Bucknell.

— Arată-mi-o.

— Este în cufărul meu.

Și pentru asta se bucura. Chiar dacă asta însemna că va avea necazuri, chiar dacă o tortura pentru că nu o credea, voia să-l umilească pe bărbatul acesta care amenința și speria o femeie lipsită de apărare pe un drum aflat la capătul lumii.

El se propti deasupra ei de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. Ceea ce știa prea bine că nu este posibil. Cu fiecare clipă care trecea, bezna devenea tot mai deasă, un fel de întuneric pe care ea nu-l mai văzuse până

atunci, neatins de luminile oraşului. Pe cer apăreau stele ca mici tăciuni strălucitori într-o vatră întunecată, iar el părea o umbră ameninţătoare. Nu se putea opri din tremurat.

— De unde eşti, domnişoară Prendregast?

Vocea lui groasă o ironiza. Ea îşi aranja, săculeţul.

— Londra.

— N-ai mai ieşit niciodată din Londra, nu-i aşa?

— Niciodată.

Ea aşteptă încordată ca el să îi facă cine ştie ce fel de iniţiere în viaţa de la ţară pentru nou-veniţi. În schimb el. Izbucni în râs, ironizându-i ignoranţa.

— Sper că eşti o guvernantă nemaipomenită.

— Sunt, răspunse ea cu mândrie.

— Bine.

Apoi, încălecă şi pomi prin pădure. Ea se uită în urma lui uşurată, mirată... singură.

— Stai, strigă ea. Tu ar trebui să mă salvezi!

Nu se auzi niciun răspuns, doar sunetul unui cal care galopa prin tufişuri.

— Ar putea să mă mănânce ceva! Cât de departe e Silvermere? strigă ea. Măcar spune cuiva că sunt aici. Iar apoi, mai încet: Ticălos cu inimă neagră, ai fi putut măcar să-mi laşi un băţ ca să mă pot apăra de urşi.

Nici vorbă. Rămăsese iarăşi singură în mijlocul pustietăţii, îndreptându-se spre o casă aflată la kilometri depărtare, unde vacile dormeau în dormitoare, iar oamenii pe podeaua murdară. Cu un oftat, îşi frecă ochii obosiţi. Apoi se îndreptă de spate şi porni la drum. La Londra nu era niciodată linişte. Trăsurile treceau hodorogind, copiii urlau, ori se auzea muzică de prin taverna.

Aici tăcerea era apăsătoare, întreruptă doar ocazional de o bătaie din aripi şi de un zgomot de prin tufişuri, iar ea se gândi că ar fi dat orice ca să rupă tăcerea asta îngrozitoare şi nefirească.

Apoi, dintr-odată, văzu un fulger în depărtare şi auzi primul bubuit al tunetului.

— Fată dragă, ai grijă ce-ţi doreşti, căci uite ce te

așteaptă, bombăni ea.

Era obosită, fiecare pas era un chin. Se împiedică de rădăcini, de pietre, dar nici măcar epuizarea nu reușea s-o convingă să umble prin iarba de la marginea drumului. Șerpi. Știa că trebuiau să existe șerpi. Iar fulgerele se apropiau tot mai mult, ochii o dureau la fiecare explozie de lumină, iar fiecare nou bubuit părea mai amenințător.

La început confundă sunetul de pe drum cu tunetul. Apoi își dădu seama... se gândi... suna aproape că o... înțepeni. Își miji ochii în întuneric. Două felinare apărură în depărtare, legănându-se. O trăsură. Fulgerele brăzdau cerul, dar ea avea dreptate. Era o trăsură! Dacă nu ar fi fost atât de epuizată, ar fi sărit în sus de bucurie. Dacă ar fi putut măcar să-i atragă atenția vizitiului...

Trăsura se apropie de ea, legănându-se. Ea se retrase la marginea drumului, făcând semne cu brațele și strigând. Și iată că, pentru prima dată de la groaznica întâlnire cu domnul Wordlaw, avu noroc, iar trăsura se opri. Un valet sări și îi deschise ușa. Ea îi întinse mâna, iar el o ajută să se suie în interiorul luxos.

— Merg la...

— Silvermere, da domnișoară Prendregast. Știm.

El închise ușa, iar ea rămase așezată pe întuneric. Mângâie tapițeria fină și se întrebă ce... cum... Bărbatul acela. N-avusese chef să o salveze chiar el, dar îi trimisese pe acești oameni.

Trăsura se întoarse, apoi porni cu o asemenea viteză, încât Samantha fu azvârlită pe spate. Era oricum prea epuizată ca să facă altceva în afară de a se sprijini de ce apuca. Se întrebă dacă nu ar trebui să se îngrijeze că ar putea fi răpită și decise că ar fi fost un preț mic de plătit pentru privilegiul de a putea sta jos.

Merșeră suficient de mult încât să apuce să așipească. Apoi trăsura se opri, iar ea se trezi brusc. Când ușa se deschise, pași afară și își ridică privirea spre conacul splendid care se înălța ca un monolit în fața ei.

Capitolul 3

Samantha se trezi auzind zdrăngănit de vase lângă patul ei. Își dădu la o parte părul de pe față și se uită la slujnica tânără și îndesată care trăgea draperiile din brocart verde și auriu. Lumina dimineții invadează încăperea, iar Samantha clipi.

— Bună dimineața, domnișoară, zise, veselă, slujnica îmbrăcată cu o uniformă în alb și negru, înainte de a face o reverență rapidă.

Nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, o copilă a naturii care emana sănătate, proșteime și un iz de apret.

— Eu sunt Clarinda. V-am adus micul dejun.

— Mulțumesc. Samantha se ridică în șezut. Cât e ceasul?

— E trecut de șapte, dar ați fost foarte obosită după drumul de ieri-seară.

Samantha se uită prin odaia pe care abia dacă o zărise cu o seară înainte. Dormitorul ei de la etajul doi era mare și spațios, probabil o cameră de oaspeți. Ca orice altceva din acea casă, vorbea despre bunăstare. Mobila întunecată din lemn de stejar era masivă și sculptată. Patul era lat, iar ea era acoperită cu o plapumă din puf și stătea întinsă pe o saltea umplută cu pene. Cel mai important, avea o cameră de toaletă cu apă curentă care venea de la un rezervor de pe acoperiș. Asta era locul despre care se temea că ar găzdui animale de fermă, pe lângă șase copii și un colonel sever?

— Iată, domnișoară.

Clarinda îi puse Samanthei tava în poală și ridică ușor capacul din argint. Pe tavă se aflau ochiuri aurii proaspete, cârnați picanți și pâine cu unt, un castron cu terci de ovăz gros de la atâta miere și o pară coaptă presărată cu

scorțișoară. Bucătăreasa nu știa ce vă place, așa că v-a pus din toate.

— Arată minunat.

Samantha trase adânc aer în piept și își dădu seama că, pentru prima dată de când plecase din Londra, îi era foame. Clarinda turnă ceaiul.

— O, e o zi minunată, domnișoară.

Samantha văzu că afară era însorit. Copacii înalți băteau în fereastră cu frunzele lor verzi, iar printre ramuri putea vedea cerul, atât de albastru încât o dureau ochii. Niciun nor nu întina această strălucire.

Clarinda se duse spre șemineul de modă veche și mai puse un lemn pe foc.

— Bărbații v-au recuperat cufărul de pe drum, aseară. Clarinda bătu în cutia din lemn pictat, cu chingi din piele și încuietore grea. Vreți să desfac bagajul?

— Da, dacă nu te superi. Cheia este...

Unde îi era săculețul?

— Aici, domnișoară?

Clarinda luă săculețul din catifea neagră de pe masa de toaletă.

— Da, mulțumesc.

Samantha întinse mâna după el, recunoscătoare că nu îl pierduse în starea de epuizare în care se aflate.

Se întrebă dacă avusese halucinații cu toate evenimentele din seara precedentă. Mersul pe întuneric, individul acela care se năpustise din tufișuri. Apoi, când tocmai se simțea bucuroasă că va fi salvată de un gentleman, el începuse să latre întrebări asemenea unui avocat și îi înșfăcase săculețul. Prea bine. Așadar, nu îl păstrase. Dar plecase fără ca măcar să-i ofere ajutorul. Ce individ!

Deși... ei bine, cum ajunsese trăsura atât de repede? Totul părea prea straniu ca să fie real, doar că picioarele o dureau și n-avea să uite vreodată șocul pe care îl simțise când ieșise din trăsură și văzuse conacul Silvermere. Clădirea mare cu patru etaje se înălța din întuneric

deasupra trăsurii. De la fiecare fereastră strălucea lumina, ușile duble de la intrare erau deschise, iar doamna Shelbourn, bătrâna și distinsa menajeră o zorea să intre:

— Grăbește-te, draga mea, te așteaptă o masă caldă.

Samantha nu reușise să mănânce prea mult, dar acum micul dejun compensa din plin. Termină și își turnă restul de ceai în ceașcă, apoi se dădu jos din pat. Pășii pe covor, apoi, când acesta se termină, se duse în vârful picioarelor, pe podeaua rece, spre geam. Privi spre un parc compus din întinderi mari de iarbă, arbori bătrâni ale căror vârfuri se înălțau mai sus decât îi ajungea ei privirea și, din când în când, câte o grădiniță cu flori. Pe una din laturi se aflau arbuști ornamentali sculptați în formă de lei și păsări. Domeniul era superb și, cel mai important...

— Nu văd munții de aici.

— Nu, domnișoară, dar sunt acolo. Munții înconjoară Silvermere ca două brațe uriașe. Sunt foarte frumoși.

— Hmmm.

Samantha se întoarse cu spatele la peisaj.

— Furtuna de aseară a venit cu ploaie?

— A fost o furtună mare și a plouat cu găleata. Clarinda zâmbi și în obraji ei netezi și rozalii apărură gropițe. Probabil că ați fost frântă azi-noapte ca să dormiți în toată hărmălaia. După ce vă îmbrăcați, colonelul Gregory dorește să vorbească cu dumneavoastră.

— Desigur. Cum dorește.

Oare colonelul Gregory va fi la fel de surprinzător ca și căminul său? Cu siguranță, Samantha nu-și mai imagina un războinic încărunit și întărit de lupte. Cine locuia într-un astfel de loc trebuia să aibă idee despre maniere, chiar dacă își petrecuse atâția ani în India, prin sălbăticie, și își lăsase nevasta însărcinată de atâtea ori.

Ea îi întinse cheia Clarindei.

— Ce fel de om e colonelul?

— O, domnișoară, e un om bun.

Clarinda îngenunche în fața cufărului și se luptă să-i deschidă. Samantha așteaptă, dar nu mai primi altă

informație.

— E foarte bătrân?

— Nu foarte bătrân. Nu la fel de bătrân ca bunicul meu.

— Oh!

Samantha reveni la imaginea războinicului încărunit.

— Dar e chipeș, spune mama.

Foarte încărunit. Probabil cărunt și cu ochii cenușii ca oțelul.

— Și mult prea sever cu copiii, dar nu m-ați auzit pe mine spunând asta.

Clarinda scoase prima dintre rochiile, de o nuanță roz-închis și o puse pe scaun. Urmă una înflorată și una din poplin verde. În cele din urmă, scoase și o rochie din serj verde-închis.

— Domnișoară, vreți să v-o calce pe asta?

Samantha se gândi la imaginea mentală pe care și-o făcuse despre un soldat în uniformă care o aștepta. Bărbații mai în vârstă reacționau mai bine la tinerețe și șarm.

— Nu, nu cred. Cred că o alegere mai bună ar fi cea roz.

Clarinda analizează rochia, apoi pe Samantha.

— O să vedem. Luă rochia și dispăru.

Până se întoarse, Samantha își termină ceaiul, se spală în chiuveta din baie și își puse lenjeria. Când Clarinda o ajută să îmbrace rochia, Samantha întrebă:

— Dar de ce e colonelul Gregory atât de sever cu copiii?

— De vină e educația lui militară. Vrea ca ei să respecte ordinele. Să mășăluiască. Să nu se murdărească niciodată și, dacă o fac, să-și frece cizmele până strălucesc.

Samantha ridică din sprâncene.

— Copiii ăștia trebuie să fie niște sfinți. N-o să mai am nimic de făcut.

Clarinda izbucni în râs.

— Asta rămâne de văzut, domnișoară.

— Psst! răsună pe coridorul de la etajul al doilea.

Deși era în drum spre întâlnirea cu colonelul Gregory, Samantha se opri și privi în jur. O ușă era ușor întredeschisă, iar trei fețe de copii se ițiseră prin deschizătură, în vreme ce trei mâini îi făceau semn să intre.

— Aveți treabă cu mine? se arătă ea mirată, îndreptând arătătorul spre propria persoană.

De parcă n-ar fi știut.

— Șșșș.

Copiii duseră degetele la buze, apoi îi făcură din nou semn, energic, să intre.

Amuzată, dar și curioasă, Samantha păși în dormitor. Trei paturi mici din fier, acoperite cu pături, erau înșirate la perete. Un șir ordonat de păpuși se vedea pe pervaz. Podeaua din lemn nu era acoperită nici cu jucării, dar nici cu un covor. La ferestre atârnav draperii simple. „Camera fetelor”, se gândi Samantha, deși semăna mai degrabă cu un orfelinat decât cu încăperea unor copii răsfățați.

Apoi, dintr-odată, în fața ei se aliniară șase copii cu părul negru, atât cei de la ușă, cât și cei care așteptaseră înăuntru, iar ea înțelese că toate cele șase odrasle erau fete. Colonelul nu avea decât fete. Aproape că o umflă râsul. De la conversația ei cu Adorna fusese îngrijorată cu privire la responsabilitățile ei. Îngrijorată că, pentru prima oară, își asumase mai mult decât putea să ducă. Dar fetele din aristocrație erau dulci, modeste și ușor de educat, și doar un militar care încerca să le transforme în soldați avea impresia că asta era o sarcină dificilă.

— Bună, fetelor! Voi sunteți elevele mele? întrebă Samantha veselă.

Fata cea mai înaltă, o frumusețe cu sâni abia înfloriți și o expresie severă, scoase o cravașă de la spate și bătu în botina cu care era încălțată.

— Sunteți noua guvernantă?

Ușor deranjată, Samantha o studie pe fată și întreg

șirul de surori, toate îmbrăcate în rochii simple, bleumarin, cu un șorț alb pe deasupra, croite la lungimea necesară fiecărei fete. Fiecare copilă avea părul strâns împletit la spate și prins cu o panglică albastră. Toate purtau același tip de botine și toate aveau pe chip expresii identice de neîncredere și agresivitate.

— Da, eu sunt domnișoara Samantha Prendregast. Un al șaselea simț o avertiză să adauge: îmi puteți spune domnișoara Prendregast.

— Eu sunt Agnes.

Fata indică spre următoarea în linie.

— Eu sunt Vivian.

Copila era la fel de înaltă ca și sora ei, deosebit de frumoasă, cu părul negru și sprâncene avântate, dar fără arcuire. Agnes arată iar cu cravașa.

— Mara, anunță următoarea copilă cu părul negru și ochi albaștri.

Samantha se prinsese deja și zâmbi cu căldură.

— Îmi pare bine să vă cunosc, Vivian și Mara. Câți ani ai, Vivian?

— Unsprezece, răspunse Vivian.

— Și tu, Mara?

— Nouă.

Agnes o străfulgeră pe Samantha cu privirea.

— Nu întrerupe!

— Ești cam tânără ca să dai ordine, zise Samantha blând. Poate ai vrea să te mai gândești înainte să continui.

De parcă ar fi fost șocată de mustrare, Agnes clipi, dar își reveni imediat,

— Nu.

Tonul ei îi amintea Samanthei de cineva. Se încruntă. Cineva pe care-l cunoscuse recent... Dar cine? Agnes indică spre următoarea fată.

— Henrietta. Fetița aceasta era brunetă cu ochi căprui și, în mod evident, nu înțelegea operațiunea de intimidare, așa că îi făcu o reverență Samanthei.

Samantha nu era tipul care respecta ordinele, mai

ales nu cele date de copii obraznici, așa că interveni;
— Henrietta e un nume tare frumos. Ai șapte ani?
Henrietta dădu din cap cu ochii mari.

— Cum ați știut?

— Mă pricep să ghicesc, îi mărturisi Samantha.

Agnes plesni din cravașă ca să atragă atenția tuturor și îi făcu semn unei fete știrbe și zâmbărețe, binecuvântată cu același tip neobișnuit de sprâncene drepte.

— Emmeline, zise știrba.

— Și ai cinci ani? se interesează Samantha.

— Da, răspunse micuța cu glas peltic, ssi mi-am pierdut dinssii.

— Așa e, zise Samantha zâmbind.

Emmeline era o dulceață.

Încruntată, Agnes arătă spre cea mai mică dintre fete, la fel de brunetă și cu ochi la fel de întunecați ca și surorile cele mai mari.

Aceasta își vârî un deget în gură și se uită spre covor. Cu un oftat, Agnes zise:

— Aceasta este Kyla.

Kyla alergă la Agnes și își îngropă fața în fustele ei. Agnes o mângâie pe cap și se uită la Samantha de parcă ar fi sfidat-o să îndrăznească un comentariu.

— Este limpede că te adoră, zise Samantha. Are și de ce. Tu ești cea care menține armonia în familie, nu?

— Da, și nu avem nevoie de tine. Agnes se îndreptă de spate. O să îți explicăm de ce ar trebui să te duci înapoi acasă.

Samantha se îndreptă de spate, imitând-o pe Agnes.

— Nu pot.

— Ba da, trebuie să poți.

— Am fost trimisă în Cumbria de angajatorul meu cu indicații stricte să rămân aici și să vă învăț tot ce știu despre geografie, știință, pianoforte, scriere, literatură, maniere...

— N-am nevoie de așa ceva! o întrerupse Agnes.

Samantha ridică din sprâncene.

— Aș zice că ai. Le cercetă cu privirea. Voi toate aveți nevoie de așa ceva.

Mara se aruncă în luptă. Avea un aer revoluționar. Purta aceleași haine ca și celelalte, dar fusta îi era șifonată. Părul îi era strâns în același mod, dar șuvițele tot scăpau din coadă, ițindu-se în jurul feței. Ceea ce nu o împiedică să spună:

— Tatei nu îi plac guvernantele.

— Tatăl tău m-a angajat.

Vivian se alătură și ea atacului.

— A concediat ultimele cinci guvernante, așa că nu îi plac.

— Dar câte guvernante ați avut?

— Unsprezece, zise Agnes.

— Unsprezece. Samantha nu voia să pară impresionată, dar era. Dacă succesul se măsoara în insolență, copiii dețineau un record splendid. Ce s-a întâmplat cu ele?

Mara se împiedică de un ciucure de la covor.

— Au plecat.

Samantha o prinse și o țină cu grijă.

— De ce?

La unison, toate fetele dădură din umeri și ridicară mâinile cu palmele în sus.

— Ei bine, unsprezece. Samantha trase aer în piept. Dar nu trebuie să vă îngrijorați. Tatăl vostru mă va plăcea. Toată lumea mă place, mai ales copiii.

Dacă existaseră vreodată copii care să aibă cu adevărat nevoie de o guvernantă, atunci aceștia erau. Ea se îndreptă spre Agnes, care era, în mod evident, instigatoarea acestei rebeliuni.

— Și chiar dacă nu mă place, nu contează, căci voi o să mă plăceți.

Henrietta se hotărî să intervină.

— Ba nu.

— Nu, zise și Agnes.

— Mie îmi plasse de ea, peltici Emmeline. E

sssimpatică.

Samantha dădu din cap spre Emmeline, cea mai nouă aliată a ei.

— Aşa-i că sunt?

Kyla îşi scoase capul din fustele lui Agnes.

— Şi mie îmi place de ea.

Trupuşorul mic al lui Emmeline înţepeni de indignare.

— Nu, n-ai voie. E a mea!

Samantha îi luă mâna lui Emmeline şi o linişti.

— E în ordine. Ți-am spus, toată lumea mă place. Ea se așază pe cufărul din lemn pentru jucării şi îi făcu semn lui Vivian. De asta tatăl vostru nu o să mă concedieze.

Vivian alunecă mai aproape. Emmeline se lipi de ea.

— În afară de asta, eu sunt din Londra şi nu ştiu nimic despre viaţa la ţară.

— Serios? se interesă Agnes.

Samantha parcă şi vedea cum i se învârtteau roţitele în cap în timp ce pune la cale o ticăloşie. Foarte rău, căci Samantha avea alte planuri.

— Dar ştiu destule despre modă, şi vă pot spune că uniforme pe care le purtaţi sunt îngrozitoare.

Agnes şi Vivian se uitară una la alta, apoi la hainele lor. Samantha continuă.

— Am nişte panglici pe care le-am putea coase pe ele ca să le facem mai drăguţe.

— O, chiar ai? strigă Vivian. M-am săturat să port în fiecare zi urâţenia asta.

— Poate tatăl vostru va cumpăra nişte material pentru rochii noi. Desigur, pentru un proiect de croitorie.

Ea îi făcu cu ochiul lui Agnes. Fata o privi furioasă. Kyla se grăbi să se proptească în faţa Samanthei şi să întrebe:

— Pot să primesc şi eu o rochie frumoasă?

Agnes se încruntă şi îşi întoarse privirea. Samantha îşi dădu seama că va trebui să lupte pentru loialitatea lui Agnes. O mângâie pe Kyla.

— Sigur că o să primeşti, drăguţo.

Fără vreun avertisment, ușa se trânti de perete. Cu ochii mari, Samantha se ridică în picioare strângându-le de mâini pe Emmeline și pe Henrietta.

În ușă stătea un bărbat. Era înalt, lat în spate... familiar. Avea păr negru, des, tuns îngrijit în jurul feței și al urechilor. Pomeți proeminenți și umbre întunecate dedesubt. O bărbie pătrătoasă, împinsă înainte și foarte hotărâtă. Un nas subțire. Un nas lung. Unii l-ar putea caracteriza drept mare, și care tremura de furie.

Mătură încăperea cu privirea, studiind fiecare fată în parte.

— Bună ziua, tată.

Agnes se îndreptă temătoare spre el. Samantha își dădu seama de ce vocea și purtarea fetei îi erau atât de cunoscute: Agnes era la fel ca tatăl ei. Impunătoare, hotărâtă... dezagreabilă.

Bărbatul din seara trecută nu era nimeni altul decât noul angajator al Samanthei, colonelul William Gregory.

Capitolul 4

Pe lumină, colonelul Gregory părea chiar mai atrăgător – și mai periculos – decât pe întuneric. Era îmbrăcat în negru. Costum negru de lână. Cizme negre, atât de lucioase încât te puteai oglindi în ele. O cămașă albă apretată și călcată la perfecție. Și o eșarfă neagră, legată cu precizie militară. Toate croite să i se potrivească perfect ca o mănușă... o mănușă foarte bine făcută și masculină.

Era genul de bărbat care atrăgea privirile femeilor. Cu siguranță atrăgea privirile Samanthei, iar răspunsul ei la persoana lui îi crea tinerei un sentiment de disconfort. Voia să urle la el că plecase și o lăsase pe întuneric. Voia să dispară, să se facă una cu peretele alb și să îl studieze până înțelegea de ce avea acest sentiment ciudat de tremur în

genunchi și de ce avea o senzație stânjenitoare în stomac. În fine, nu chiar în stomac, puțin mai jos. Nu era dureroasă, dar... nu știa ce era, dar știa că nu-i plăcea.

Furia era mai ușor de înțeles. El se holbă la Kyla, care stătea și se ștergea la nas cu mâneca rochiei, și la Mara, care își freca un picior de celălalt.

— Aliniați-vă! porunci el.

În grabă, fetele formară un șir. Agnes într-o parte, Kyla în cealaltă. Stăteau smirnă, ca niște mici soldați cumiței, cu umerii drepți și bărbiile în vânt.

El se îndreptă spre Agnes, se întoarse și porni să inspecteze linia. Se opri și îi indică lui Emmeline că trebuia să-și îndrepte șorțul, ceea ce fata execută rapid. Apoi făcu cale întoarsă și se opri în dreptul Marei.

— Mara, ce e sunetul ăsta?

Mara se uită nedumerită la el.

— Ce fel de sunet, tată?

— A, stai! Se aplecă ca să o privească în ochi. Știu ce e. Cizmele tale care se vaită că-s neîngrijite.

Mara se uită la botinele ei, care erau zgâriate și prăfuite. Apoi la ale tatălui ei, care erau atât de lustruite, încât abia te puteai uita la ele. În vreme ce ochii Marei se umpleau de lacrimi, Samantha se trezi spunând:

— Vă îngrijiți singur cizmele, domnule colonel?

El se uită la ea, în mod evident deranjat.

— Eu sunt un ofițer. Evident că nu.

— Ei bine, nici Mara nu face asta, zise Samantha voioasă. E un lucru pe care îl aveți în comun.

Samantha auzi mai multe chicote, înăbușite pe dată, iar Mara arăta de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri.

Colonelul Gregory nu părea amuzat. Spuse cu vocea lui profundă, familiară, enervantă:

— Domnișoară Prendregast, am trimis după dumneavoastră și mă aștept să îmi respectați cerințele de îndată.

— Voi reține asta pentru viitor. „Tiran ce ești!”

— Pe viitor mă aștept să nu mai pierdeți vremea

încercând să-mi mituiți copiii cu materiale pe care credeți că o să vi le procur eu.

Auzise așadar și asta! Samantha îl privi în ochi și întrebă: Atunci cui să mă adresez pentru procurarea de materiale, domnule colonel?

Obrajii și fruntea bărbatului începură să se înroșească, iar el îi întoarse privirea, la fel de direct.

— Dacă va fi nevoie de materiale, eu le voi aproba. Dar nu e nevoie de ele.

Agnes se apropie de tatăl ei și se alie cu el.

I-am spus domnișoarei Prendregast să vină de îndată la tine, tată, dar ea a insistat să se întâlnească mai întâi cu noi.

Surprinsă, dar și impresionată de talentul lui Agnes de a minți, fără a clipi, în fața tuturor, Samantha ridică din sprâncene spre fată. Agnes se îmbujoră tare. Colonelul Gregory urmări schimbul de expresii faciale.

— Înțeleg. Le făcu fetelor semn cu mâna. Pe loc repaus.

Fetele oftară și se împărțiră în mici grupuri, în vreme ce Henrietta profită de ocazie pentru a o lovi zdravăn pe Agnes în coaste. Colonelul Gregory își îndreptă atenția spre Samantha, iar aceasta se întrebă ce ar trebui să spună. Ce ar trebui să creadă.

Adorna ar fi spus că el era ca munții: magnific, de neclintit. Samantha ar fi fost de acord, dar ar fi adăugat: aspru, fără scrupule. Bărbia îi era inflexibilă, urechile mici și lipite de cap, de parcă ar fi fost învățate să stea în poziție de drepti. Își păstra buzele pline într-un zâmbet alunecos, încercând să ascundă disprețul pe care îl avea pentru o femeie care se speria de întuneric. Ea se cutremură. Noaptea în sălbăcia munților. Avea noroc că scăpase cu viață. Dintr-odată o cuprinse indignarea. Indignarea că el, cu doar câte cuvinte, ar fi putut s-o liniștească.

— Ei bine... Ea își puse mâinile în șold și îl studie. Cel puțin acum știu de ce a venit trăsura după mine.

El nu se scuza pentru comportamentul îngrozitor, dar

o privi la rândul lui, ochii rătăcindu-i de la dantela decolteului până la mânecile rochiei.

— Rochia asta este o alegere neobișnuită pentru o guvernantă, domnișoară Prendregast.

Noaptea trecută Samantha nu apucase să îi vadă ochii, dar acum îi vedea. Erau albaștri. Frumoși, adânci, albastru cobalt, și reci ca frigul iernii, cu sprâncenele drepte de deasupra lor, care îi confereau o alură saturniană. Individul nu era un moșuleț. Era un bărbat în floarea vârstei, un bărbat care își transferase toate caracteristicile fizice și asupra copiilor săi. Nicio cantitate de roz nu avea să-l îmblânzească. Nu era de mirare că biata Clarinda sugerase rochia simplă, verde.

Emmeline alergă spre el și îl strânse de genunchi.

— Tati?

El îi puse palma pe creștet și se uită în jos la ea.

— Emmeline?

— Toassă lumea o plasse pe domnissoara Prendregasst, tati. Ea ne-a spus assta.

— Chiar așa? El o privi condescendent de la înălțimea nasului său pe Samantha. Atunci sunt sigur că îți place și ție.

— Ssi tu, tati? Ssi tu o s-o plassi!

— Sunt sigur că da... dacă are referințe bune și dovedește că poate locui la țară și că vă oferă o educație cum se cuvine.

Strângând din buze, Emmeline o cântări pe Samantha.

— Ar fasse bine! zise ea pe un ton războinic.

Preț de o clipă, colonelul Gregory făcu ochii mari, iar Samantha se gândi că avea să izbucnească în râs. Apoi momentul trecu și Samantha se întrebă dacă nu cumva intenția fusese doar în închipuirea ei. El o desprinsе blând pe Emmeline de piciorul lui și o trimise la Vivian.

— Domnișoară Prendregast, ești bună să mă urmezi?

Sigur că îl urma. Porni după el pe coridor, simțind atât de tare nevoia să vorbească, încât trebui să-și muște limba

ca să se abțină. Dar, privind înapoi, le văzu pe fete uitându-se după ei și era limpede că se străduiau să ciulească urechile pentru a prinde fiecare cuvânt. N-avea să le dea satisfacție.

Colonelul coborî scările înaintea ei și trecu de ușile duble care duceau în spate. Intrară într-un hol mare, care se înălța pe două nivele, dincolo de coridoarele de la etajul doi, deasupra podelei de marmură. Construit în stilul unei galerii, cu coloane mari care susțineau coridorul de deasupra, holul dreptunghiular era zugrăvit în nuanțe de bleu ciel și auriu. Deasupra lor scânteia un candelabru de cristal. Samantha privi prin ușile deschise și zări o bibliotecă, un salon pentru jocuri, o sală de bal. Colonelul Gregory o conduse spre una dintre uși și o invită să intre înaintea lui.

Ea îi mulțumi, întrebându-se în mod cinic dacă era întotdeauna așa de amabil cu angajații ori dacă se folosisese de prilej pentru a o studia și din spate. Dar când se uită la el, chipul lui era impasibil. Se pare că senzația de furnicături în spate nu era din pricina privirii lui, ci doar imaginația ei, iar disconfortul pe care îl simțea fiind singură cu el era doar din pricina imaginației prea bogate a unei femei necăsătorite. Oare trecuse în regatul imaginar al unei fete bătrâne care visa la legături închipuite în timp ce planifica lecții și ștergea laptele vărsat? O, nu, acum se simțea descurajată.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară Prendregast?

— Nu, domnule. De ce?

— Ați oftat.

Probabil că asta făcuse.

— Mă bucuram de frumusețea căminului dumneavoastră.

Ceea ce era adevărat într-o anumită măsură. Se așteptase ca biroul lui să fie amenajat într-un stil auster, militar. În schimb, încăperea avea un aer exotic, amintind de India. Peretele și draperiile erau în culori de vișiniu și verde jad. Pe podeaua din lemn se afla un covor în aceleași

nuanțe bogate. Scaune mari din pluș te invitau să te așezi în fața biroului din mahon, sculptat cu model împletit.

— Aseară de ce nu mi-ați spus cine erați?

El stătea în fata ei, întruchiparea perfectă a stăpânului arogant.

— La ce-ar fi servit să vă spun?

— N-aș mai fi fost atât de alarmată dacă știam.

— Dar eu voiam să fiți alarmată. Nu-mi place să descopăr tinere ciudate care se plimbă pe domeniul meu.

— Vă simțiți adesea amenințat de tinere femei ciudate?

— Depinde cât sunt de ciudate. El se duse spre scaunul de la birou. Nu vreți să luați loc?

Fusese insultată de un maestru. Cu o mișcare bruscă, ea se așează pe scaunul care se afla față în față cu al lui.

El rămase în picioare.

— Trebuie să spun că nu am fost foarte impresionat de reacția dumneavoastră când ați crezut că sunt un tâlhar. Nu prea aveți experiență în domeniul ăsta...

Ea nu se putu abține să nu exclame un „Ha!”

El ridică dintr-o sprânceană.

— Pardon, am uitat. Sunteți din Londra, un oraș chiar foarte periculos. Poate că aveți experiență cu tâlharii.

„Nu cu a fi jefuită.”

— Nu, domnule.

El o studie de parcă ar fi fost o ciudățenie.

— Cum spuneți dumneavoastră. O mai studie puțin. Așa că o să vă scuz de data asta, dar pe viitor, dacă sunteți victima unui bandit, nu vă luptați. Și mai ales, cenzurați-vă îndrăzneala.

— Adică vreți să spuneți că trebuie să-i cedez săculețul meu de mână oricărui om care vrea să pună mâna pe el?

— În cazul unui furt, da.

— Nu. Ei nu-i păsa că el o sfătuia să fie prudentă, ori că i-ar fi dat același sfat oricărei alte victime. Am muncit din greu pentru ceea ce am, și nu am de gând să cedez

asta ușor.

— Posesiunile pot fi înlocuite. Dar viața nu.

— Posesiunile *dumneavoastră* pot fi înlocuite. Iar pe el oricum nu l-ar jefui niciodată cineva. Niciun hoț cu capul pe umeri nu ar încerca să se apropie de cineva atât de mare. Posesiunile *mele* trebuie câștigate.

— Posesiunile mele au fost și ele câștigate, domnișoară Prendregast. Deși familia mea a locuit aici în ultimii o sută de ani, eu am fost fiul mai tânăr. Tata mi-a cumpărat un loc în armată și m-am întreținut pe mine și pe familia mea din muncă. Desigur, acum - el făcu un gest cu mâna în jur - toate astea sunt ale mele, dar deplâng pierderea tatălui și a fratelui meu.

Ea nu putea să-i reproșeze că se bucura de avantaje pe care ea aproape că nu și le putea imagina. Cel puțin el înțelegea că ducea un trai privilegiat și își lua responsabilitățile în serios. De fapt - îi analiză chipul sever -, poate că puțin prea în serios.

— Condoleanțele mele.

— Fetele sunt familia mea acum și sunt foarte importante pentru mine.

— Sentimentele acestea vă fac cinste, zise ea, deși sus nu observase nici măcar un semn de afecțiune. Aveți mari probleme în regiune cu hoții?

— Regiunea e sălbatică. Tâlharii au bântuit aceste drumuri încă de pe vremea romanilor.

Simți că se enervează din nou și replică:

— Atunci nu ar fi trebuit să mă lăsați acolo.

El o privi de parcă ar fi vorbit limbi străine și, din nou, nu-i răspunse.

— Vă asigur că voi scăpa definitiv de ei, dar până voi reuși, vă cer să rămâneți pe terenul conacului dacă nu sunteți însoțită de un bărbat. El puse mâna pe spătarul scaunului. Vă cer asta atât pentru binele dumneavoastră, cât și al copiilor mei.

— Da.

Cu toate astea, el tot se mai uita la ea.

— Domnule, adăugă ea. Oare în ce se băgase? Dacă se întâmpla ceva teribil, iar din experiența ei, se întâmpla întotdeauna ceva teribil, ea va fi blocată pe acest domeniu, fără să poată să se întoarcă înapoi la Londra? Cred că vă pot garanta că nu voi mai porni să explorez sălbăticia regiunii fără ajutorul unui slujitor puternic și capabil.

Gura lui păru să schițeze un zâmbet de amuzament pe chipul mai puțin sever de data asta.

— Din pricina chestiilor care v-ar putea mânca?

Așadar *o auzise* pe când se îndepărta.

— Considerați vietățile mari și cu colți amuzante, domnule colonel?

— Le consider mai degrabă improbabile, domnișoară. Prendregast, dar dacă temerile dumneavoastră legate de urși și lupi îmi vor ține copiii în siguranță, atunci nu pot decât să vă încurajez să vă imaginați orice doriți.

El se așează.

— Pot să vă cer acum referințele?

La naiba, tare mai era enervant. Era dovada vie că anumiți bărbați chipeși aveau defecte care-i transformau în ființe de nesuportat. Ceea ce era bine, desigur. Astfel de defecte îți mențineau atenția trează.

— Am scrisoarea de la Lady Bucknell. Ea caută în buzunarul rochiei și scoase la iveală documentul sigilat. Înțelesesem că v-a informat deja despre experiența mea.

— A fost destul de vagă cu privire la anumite detalii.

Cu câtă inocență reuși să afișeze, Samantha făcu ochii mari.

— Nu-mi pot închipui de ce.

Colonelul rupse sigiliul și începu să studieze scrisoarea Adornei.

— Nu, bănuiesc că nu puteți.

Când ajunse la finalul misivei, sprâncenele lui se ridicară în semn de uimire. De pe chipul lui dispăru apoi orice expresie.

Doamne sfinte! Oare ce însemna asta?

— E totul în ordine?

El îndoi scrisoarea la loc exact așa cum o primise și o vârî în buzunarul interior al jachetei sale.

— Într-adevăr, Lady Bucknell are numai cuvinte de laudă.

Samantha era o actriță prea bună ca să își dea de gol ușurarea, dar nu se putu abține să nu se întrebe... oare ce scrisese Adorna?

— O să trec direct la subiect. Acestea sunt sarcinile dumneavoastră. În sala de clasă este afișat un orar. Fiecare copil va respecta timpii și materiile indicate acolo.

Trebuia să se impună de la început, altminteri un bărbat ca el ar fi trecut peste orice ar fi avut ea de spus.

— Trebuie să mi se permită să fac schimbări după cum cred de cuviință.

— După ce vă veți demonstra competența, veți putea discuta schimbările cu mine.

— Și cine decide cât de competentă sunt, domnule?

Privirea lui se înăspri.

— Eu decid asta, domnișoară Prendregast, să nu vă închipuiți altceva.

Ea dădu din cap. Cel puțin era interesat de progresul copiilor, iar din experiența ei o astfel de grijă se întâlnea rar.

— Copiii se duc la culcare la ora nouă fix, continuă el. Fără excepție. Fiecare dintre copii are propria slujnică, așa că, după cină, îndatoririle dumneavoastră se încheie. Dar timpul rămas nu trebuie petrecut cu frivolități și flirturi.

Oare bărbatul o insulta cu bună știință, ori doar nu avea habar de regulile de politețe? Nu-i venea să ghicească. Pe de altă parte, asta îi permitea să răspundă după cum dorea.

— Cu cine? Cu grăjdarul de la hanul Hawksmouth?

Colonelul Gregory ezită, cântărind probabil dorința de a o certa că-l întrerupsese. Dar nu, se pare că regulile de politețe îi erau într-adevăr străine, căci îi răspunse:

— Am vorbit cu hangiul de acolo. Grăjdarul a fost concediat.

Ea apucă mai strâns brațele scaunului.

— Ce vreți să spuneți?

— Sarcina lui era să vă aducă aici. Faptul că v-a abandonat pe dumneavoastră, o femeie fragilă, pe drum, la lăsarea serii, este de-a dreptul criminal.

— Atunci și dumneavoastră sunteți la fel de vinovat?

— Domnișoară Prendregast! El bătu cu pumnul în birou. N-ați fost nicio clipă în primejdie.

— Asta dacă nu luați în considerare animalele sălbatice.

El își coborî privirea, de parcă ar fi avut nevoie de o pauză de uitat la ea.

— Să-mi dați imediat de știre dacă veți fi atacată de un iepure.

— Nu vreau decât să subliniez că tânărul este la fel de vinovat ca și dumneavoastră. La Londra, când oamenii își pierd slujbele, acest necaz îi aruncă în stradă, ajung la azil ori, mai rău, mor. Nu sunt deosebit de fragilă. Ea îi arată un braț capabil. Sunt sigură că o muștrare severă ar fi fost de ajuns.

— Atitudinea miloasă vă face cinste, dar nu. Sunteți femeie, o străină, iar ceea ce ați spus în necunoștință de cauză nu poate să fie considerat o insultă decât de către un tânăr temperamental, predispus la judecăți pripite.

— Dar...

— Stați liniștită, domnișoară Prendregast. Nu era la prima abatere, și se va întoarce acasă la părinți, să locuiască la fermă. După câteva luni de muncă intensă cred că își va da seama că trebuie să își ceară scuze și se va întoarce la han.

Profunzimea ignoranței colonelului Gregory o lăasă pe Samantha fără grai. Din experiența ei, bărbații precum acel argat nu erau prea recunoscători pentru o lecție învățată. Nu făceau decât să poarte pică atât lecției, cât și profesorului, și dădeau vina pe oricine în afară de ei înșiși. Dar poate că lucrurile se petreceau altfel la țară.

Fereastra se scutură - dar nu de la vânt.

— Ce-a fost asta?

Ea făcu ochii mari, privind afară. Fereastra colonelului Gregory dădea într-o verandă mare, iar dincolo de ea se afla parcul pe care-l văzuse de la geamul dormitorului ei.

— Briza. Colonelul Gregory nici nu se osteni să privească peste umăr. Suflă deseori briza în Țara Lacurilor. Așa că trebuie să vă coaseți bine panglicile de la bonetă.

— Dar...

El o privi cu o dezaprobare severă.

— Da?

— Nimic, domnule.

Ramurile copacilor nu se mișcau, dar ea nu avea de gând să se certe cu el pe acest subiect. Nu *acesta*. Erau alte chestiuni mai importante pe care să le dezbată.

— Discutam despre serile dumneavoastră.

— Într-adevăr, domnule.

Ar fi fost nesăbuită să cârtească în privința timpului liber, dar, asemenea celor patru lire pe săptămână și a jumătății de zi liberă, și asta părea să fie o mită. Și cum îi cunoscuse deja pe copii, nu putea să-și închipuie că ar putea fi altceva.

Ea zâmbi. Nu avea să respingă oferta colonelului Gregory, la fel cum nu avea de gând să-i spună că fusese profesoara și altor copii împielițați, și avusese rezultate extraordinare.

— Ce așteptați din partea mea?

— Mă aștept să citiți, să vă îmbunătățiți cunoștințele, să scrieți scrisori, să faceți planuri de lecție. Colonelul Gregory se lăsă pe spate cu brațele sprijinite pe scaun. Veți face o revizie a lecțiilor cu mine o dată pe săptămână, în fiecare luni seară.

— Cum doriți, domnule.

Ea rosti cuvintele cu o plăcere plină de sarcasm, dar până acum interviul se dovedise a fi... cât se poate de agreabil.

Desigur, colonelul Gregory era nesuferit. Dar, pe de altă parte, așa era și ea, dacă stăteai să ascuți ce spuneau

anumite persoane. Dar colonelul fie nu observa, fie nu-i păsa, deși asta ar fi surprins-o. Din experiența ei, genul acesta de bărbați militaroși își doreau respectul care li se cuvenea, ba chiar mai mult. Poate că era foarte disperat să poată păstra o guvernantă... Ori... oare ce scrisese Adorna despre ea în scrisoare?

— Prea bine. V-am explicat totul. El ridică o foaie de hârtie de pe birou și începu s-o studieze. Mă aștept să ne întâlnim în luna următoare tot aici, la ora șapte fix.

Foarte concis. Acum va fi și ea la fel de concisă.

— Despre materialul pentru rochiile fetițelor...

Cu o mișcare deliberat de înceată, el puse hârtia jos.

— Ce parte din cuvântul „nu” nu ați înțeles?

— Sunt fete, nu soldați.

— Acelea sunt haine de toată ziua, menite să fie purtate și rupte de copii sănătoși.

— Fetele sănătoase au nevoie și de rochii frumoase pentru dansuri și petreceri, replică ea.

— Copiii mei nu se duc la petreceri.

— Nu sunt petreceri pentru copii în regiune?

El o privi încruntat, ochii lui albaștri strălucind de iritare.

— Nu.

— Dacă nu, atunci cum pot învăța copiii cum să se poarte? Samantha scutură dezaprobat din cap. Domnule colonel, sunteți, trebuie să fiți, unul dintre cei mai importanți moșieri din regiune. Dumneavoastră trebuie să dați un exemplu celorlalți părinți. Ar trebui să planificăm imediat o petrecere aici.

— Nu am nici cea mai mică intenție... El se opri și o privi de parcă tocmai ar fi avut o revelație. Nu am nici cea mai mică intenție să dau o petrecere pentru copii.

— Atunci va trebuie să-mi luați material pentru rochiile fetelor, iar eu voi organiza o petrecere doar pentru ele, și o să le învăț complexitatea întâlnirilor sociale.

— E un punct de vedere de luat în considerare.

El își mângâie bărbia. Samantha ar fi putut jura că nu

o băga în seamă. Nu știa dacă asta era bine sau rău, dar ea nu renunță.

— Agnes nu este departe de momentul în care va trebui să-și facă debutul în societate, iar Vivian vine și ea din urmă. Se ridică și speră să scape înainte ca atenția lui să se îndrepte din nou asupra sa. V-aș ruga să vă gândiți la o culoare diferită pentru fiecare fată în parte. Vrem ca ele să se simtă ca o individualitate, fiecare importantă în felul său. Fără model și, ca material, jerseul cred că ar fi potrivit. Aveți dreptate când spuneți că micuții tind să nu prea aibă grijă de hainele lor.

Își dădea seama că nu reușise.

Se ridică și el, într-o mișcare înceată care dădea impresia de amenințare și de dominare.

— Domnișoară Prendregast.

El era impresionant, iar ea *era* intimidată. Chiar dacă nu o arăta.

— Da, domnule colonel Gregory.

— Kyla e pe cale să răcească. Vă rog să-i anunțați bona și mutați copilul într-o cameră separată de surorile ei.

Samantha clipi. În niciun caz nu se aștepta la asta.

— Așa voi face, domnule. Dar pot să întreb cum de v-ați dat seama?

— Se scărpină la nas. Mara are botinele prea mici. O să comand altele noi, dar nu vor sosi decât într-o săptămână. Între timp, puteți să-i dați să încerce botinele vechi ale lui Vivian, poate îi vin.

El își împreună mâinile la spate.

— De fapt, cred că ar fi bine să verificați toate fetele să vedeți dacă au nevoie de încălțări noi.

— Da, domnule.

Samantha se strădui să-și amintească ce indiciu îi semnalase problema Marei,

— Mara își freca un picior de celălalt.

— Și refuză să aibă grijă de botine, așa cum am cerut. Le-am spus, le-am spus tuturor să mă anunțe dacă le rămân mici încălțăările, dar Mara refuză să vorbească mai

mult decât strictul necesar cu mine.

Samantha nici nu încercă să-și mascheze sarcasmul.

— Mă întreb de ce!

El ocoli biroul, veni spre ea și stătu atât de aproape, încât fustele ei îi atingeau cizmele.

Vru să se dea înapoi, dar ea nu dădea niciodată înapoi. Inima îi bătea să-i sară din piept. Sau poate că întotdeauna îi bătea așa, iar ea își dădea abia acum seama de asta. Iar plămânii ei inspirară parfumul curat al acestui bărbat sănătos, pielea ei făcându-se ca de găină într-un răspuns visceral care o rușina și o incita în același timp.

— E în regulă dacă materialul ajunge săptămâna viitoare?

Rosti atent fiecare cuvânt și o privi cu atâta viclenie, încât își dădu seama că el știa că fusese manipulat. Și că permisesse asta, deși ea nu îndrăznea să se gândească de ce.

— L-aș procura mai curând, zise el, dar atât de puține dintre guvernantele noastre rezistă mai mult de câteva zile, ba chiar câteva ore.

El o provocase, iar ea îi răspunse:

— Domnule colonel, voi fi aici să le fac rochiile fetelor. De fapt, o să fiu aici și peste un an. Niciun copil nu m-a dovedit până acum și vă asigur că nici copiii dumneavoastră n-o vor face.

„Și nici dumneata”, adăugă ea în tăcere.

Capitolul 5

Domnișoara Prendregast ieși din cameră și închise ferm ușa după ea.

Colonelul William Gregory rămase în picioare și se îndreptă spre fereastră, o deschise și așteptă ca Duncan Monroe, ofițerul pe care îl cunoscuse în India, acum prietenul lui loial, să se cațäre înăuntru.

— Ce ai aflat? Întrebă William.

— Am mai prins un rus aseară. Duncan îşi scutură pantalonii de lână şi îşi îndreptă pălăria ţărănească. I-am luat portofelul şi l-am trimis să-şi vadă de drum.

— Ceva interesant?

Duncan îşi goli săculeţul cu sfoară pe birou. Un pumn de bancnote mototolite de o liră. O pipă. O pungă de tutun. O scrisoare.

William luă scrisoarea şi se încruntă la vederea complicatei caligrafii ruseşti.

— O să trimit asta la Throckmorton, să vedem ce pot afla ei.

Nu se gândea la cât de ciudată era relaţia dintre el şi Duncan. El era cel care menţinea pacea şi liniştea în Țara Lacurilor, în vreme ce Duncan juca rolul de tâlhar la drumul mare, fiecare ferindu-se din calea celuilalt, în vreme ce erau la vânătoare de spioni englezi, de agenţi ruşi şi chiar de ocazionali hoţi. Era un joc pe care-l puseseră la cale amândoi şi reuşiseră să descopere o sumedenie de informaţii pentru Ministerul de Interne. Dar nu reuşiseră încă să afle de ce era Țara Lacurilor centrul acestor activităţi.

Până azi. Ceea ce-i aminti...

— Ce naiba a fost în capul tău să scuturi fereastra când aveam pe cineva în birou?

— Cineva? Nu era doar cineva. Era o frumuseţe. Duncan îşi flutură genele asemenea unei codane. Colonele, nu ştiam că eşti absorbit.

— Absorbit? Ce cuvânt mai e şi ăsta? Poţi doar să absorbi...

William zări rânjetul lui Duncan şi se opri. Simţul umorului lui Duncan era notoriu, la fel şi curajul lui, iar Mary spusese că Duncan era chipeş, dar William ştia că putea şterge rânjetul acela de pe faţa lui.

— Femeia aceea este noua guvernantă a copiilor mei.

— Guvernanta copiilor tăi? fluieră Duncan. Pe vremea mea nu existau astfel de guvernante.

— Are recomandări foarte bune de la o agenție renumită. Distinsa Academie a Guvernantelor.

Dar William era de acord cu Duncan. La ce naiba se gândise Lady Bucknell când îi trimisese lui o astfel de guvernantă? De fapt o trimisese pentru copiii lui. Domnișoara Prendregast fusese trimisă pentru copiii lui. Turnă whisky în două pahare și îi întinse unul lui Duncan. Înalt și slab, Duncan acceptă băutura, apoi se legănă pe călcâie.

— Toate guvernantele mele au fost bătrâne și arțăgoase.

— Nu mă îndoiesc că asta meritai. Cele mai multe dintre cele care ne-au fost recomandate au fost tinere și ușor impresionabile.

William nu se gândise niciodată că va veni o vreme în care ar putea să se gândească cu nostalgie la fetele acelea prostuțe. Dar nu venise niciodată una ca domnișoară Prendregast, care pășea ca o amazoană, arăta ca o preoteasă exotică și avea o limbă ca... O, dar nu trebuia să se gândească la limba ei. Limba ei îl ducea cu gândul la sărutat și la alte activități, așa că mai bine spunea că era insolentă și lăsa lucrurile așa. Luă și el o înghițitură de whisky, lăsând băutura să-i ardă gâtulejul.

— Părul ăla al ei... eu zic că e perucă, nu crezi?

— Perucă? Ești nebun? Nu, nu este o perucă!

— Este prea blond. Seara trecută, câteva șuvițe i se desprinseseră din coc și îi mângâiau obrajii, iar în lumina înserării păreau să strălucească la fel ca razele de lună. Trebuie să fie o perucă.

— Suntem amândoi de acord că nu știi absolut nimic despre femei și sigur nu știi nimic despre părul ei. Duncan alunecă în scaunul pe care șezuse guvernanta. Nu i-am putut vedea ochii. Ce culoare au?

— Căprui. William ridică paharul. Cam de culoarea asta. Foarte ciudat.

— I-ai observat culoarea ochilor. Duncan avea o expresie mult prea satisfăcută pentru confortul lui William

și mai învârti licoarea în pahar. Abia aștept să privesc în ochii acestei tinere domnișoare.

— Te rog să nu-mi seduci guvernanta, îl avertiză William. Nu dacă nu ești pregătit să-i iei locul și să-i educi pe copii.

— Nici nu mă gândeam să-ți seduc guvernanta. Duncan duse o mână la inimă. Ai văzut cum pășește? Ca o panteră mare la pândă, toată numai grație și eleganță.

— E prea înaltă.

William era obișnuit cu femei minione care să privească în sus spre el și pe care să le simtă ușoare în brațele lui când valsa.

— Poți să-ți imaginezi picioarele alea înfășurate în jurul gâtului tău?

Chiar prea bine. Oare Duncan nu știa niciodată când să se oprească?

— E prea slabă.

— E prea înaltă, e prea slabă, îl imită Duncan pe William. *Tu ești* prea cusurgiu, ca să nu mai zic că ești un văduv disperat care are nevoie de o soție ca să aibă grijă de copii, și cu toate astea tot te plac. Poate că această domnișoară... domnișoară...

— Prendregast, îl ajută William.

— Poate că domnișoara Prendregast va fi cea potrivită.

— Nu.

— Nu? O șuviță roșcată alunecă peste fruntea lui Duncan în vreme ce acesta își studia prietenul. Au trecut trei ani de când s-a prăpădit Mary.

— De când Mary a fost ucisă, îl corectă William.

— Da, dar asta nu s-a întâmplat din vina ta, îi răspunse Duncan cu blândețe.

Ba sigur că era vina lui William.

— Siguranța soției face parte din responsabilitățile unui soț.

— Eram plecați cu o misiune a regimentului. Cum ai fi putut să ghicești că Mary va da curs unei cereri de ajutor și

va cădea într-o ambuscadă pregătită de ruși pentru noi?

Vina îl bântuia pe William.

— Ar fi trebuit s-o trimit acasă. Ar fi trebuit să-i trimit pe toți acasă. Știam că era periculos să stăm atât de aproape de munți.

Duncan îi puse lui William mâna pe umăr.

— Știu că ai iubit-o pe Mary și ai inima frântă, dar...

William se scutură și se duse la fereastră, privind spre parc.

Asta era problema. O îndrăgise pe Mary, dar... ea îi demonstrase ceva ce el bănuia de ani buni. Nicio femeie nu era la fel de interesantă ca o campanie militară. Nicio femeie nu era atât de palpitantă ca o partidă de călărie prin mlaștini. Nicio femeie nu putea reuși să-i cucerească inima, pentru că el era un bărbat rece, capabil de pasiune fierbinte, dar niciodată de iubire.

Aceasta era o parte din motivul pentru care era și atât de hotărât să îi prindă pe trădătorii răspunzători pentru moartea lui Mary. Ea îl iubise atât de mult, iar el nu răspunsese acestei iubiri așa cum s-ar fi convenit.

— Vom face dreptate.

— O să obținem dreptatea. Duncan se lăsă pe spate în scaun. Dar ar trebui să-ți găsești o femeie. Un bărbat are nevoi.

— Tu ar trebui să știi. William se întoarse spre Duncan. Nu-l invidia pe Duncan pentru reputația sa de cuceritor în regiune. Ai grijă de ele foarte bine.

— Și îți pot confirma că ajută mult la ogoirea unei inimi frânte.

Cu siguranță Duncan avusese succes în toată India printre fetele ofițerilor, până când fusese îndeajuns de necugetat încât să sucombe în fața farmecelor fiicei lui Lord Barret-Derwin. Lordul nu fusese defel încântat de ideea că un terchea-berchea scoțian îi curta fata, așa că tânăra fusese trimisă urgent înapoi în Anglia. Duncan își dăduse demisia, dar ajunsese la Londra doar ca să afle că fata se căsătorise cu contele de Colyer. Reacționase furios și

necugetat – un atu pentru William, care avea nevoie de un partener pentru misiunea lui.

— Domnișoara Prendregast mi-a adus o hârtie. William scoase misiva lui Lady Bucknell și i-o aruncă lui Duncan. Aparent, o scrisoare de recomandare.

Duncan o luă s-o studieze.

— Aparent?

— Citește.

Duncan trecu peste primul paragraf.

— Domnișoara Prendregast este foarte bine pregătită, inteligentă, pricepută... E minunat, William, dar...

William observă când Duncan ajunse la partea care conținea informațiile relevante. Duncan înțepeni. Fără să ridice privirea, pipăi după birou și își puse paharul jos.

— Lady Bucknell ți-a trimis asta? Lady Bucknell care lucrează pentru minister? Pentru Throckmorton? Lady Bucknell este spion pentru Anglia?

— Cred că Lady Bucknell îl ajută pe Throckmorton, când poate. Cred că ar fi o exagerare să o numim spioană.

Duncan citi iute mai departe.

— Throckmorton spune că Țara Lacurilor este centrul operațiunilor pentru că... El scăpă scrisoarea din mână, iar aceasta îi ateriză în poală. Lord și Lady Featherstonebaugh? Cuplul acela nevinovat conduce o rețea de spioni care se întinde în toată Anglia și în aproape toată lumea? *Lord și Lady Featherstonebaugh?*

— Nu-mi amintesc ca Throckmorton să fi greșit vreodată. Și cu siguranță nu s-ar înșela cu privire la ceva atât de important.

— Nu pun la îndoială informația, dar... Duncan scutură din cap. Cum?

William avusese timp câteva minute să analizeze cele aflate.

— Sunt primiți în toate casele bune din Anglia. Nimeni nu îi bănuiește de ceva mai mult decât de bârfă. Ar putea fi prinși cu documente secrete în mână și iertați fără vreo problemă.

— Am amețit.

— Asta explică totul. Fluxul constant de străini din ținut - străini din afara țării, femei călătorind singure.

— Da, iar domeniul Featherstonebaugh se întinde până pe coastă. Acolo e un port. Au și o posibilitate de fugă la îndemână. Duncan mai citi o dată scrisoarea. Throckmorton ni-i pasează pe Lord și Lady Featherstonebaugh. Vrea să afle cât mai multe informații de la ei înainte să-i aresteze. Cum putem face asta?

— Am un plan. Dar era doar o schiță de plan, la care se gândise doar în treacăt. Cu siguranță putea pune la cale ceva mai bun.

Duncan își frecă mâinile de bucurie.

— O să-i torturăm? Să pătrundem în conacul lor? Să-i vânam ca pe niște câini ucigași ce sunt?

— Nu, făcu William o grimasă. O să dau o petrecere.

— O petrecere? repetă Duncan uluit.

— O petrecere de salon. Gândește-te, omule. Asta este strategia celor doi Featherstonebaugh. Vizitează cele mai bune case din Anglia. Lord Featherstonebaugh încearcă să se giugiulească cu debutantele. Lady Featherstonebaugh bârfește. Și se pare că în timpul ăsta, ei trag cu urechea. Fură informații pe care le pot vinde rușilor. Am putea să-i atragem aici cu promisiuni de informații, apoi să-i prindem când încearcă să le transmită.

— O petrecere! E o idee strălucită. Duncan oftă. Sper. Dar tu nu dai petreceri. Cum de te-ai gândit la asta?

— Guvernanta s-a gândit.

— Micuța domnișoară Prendregast?

— Ea susține că, în calitatea de cap al uneia dintre cele mai importante familii din regiune, neglijez educația socială a fiicelor mele.

— Eu îți spun asta de ani întregi. De ce ascuți de ea și de mine nu?

— Pentru că acum o fac ca să-i prind pe cei doi Featherstonebaugh în flagrant.

— A, da!

Duncan ridică paharul spre William. William știa ce avea în minte prietenul său. Își spunea că William făcea primii pași ca să reintre în societate, iar apoi o femeie extrem de virtuoasă avea să-i trezească interesul, iar el se va căsători din nou. Asta spera Duncan, căci el dezaproba lipsa de *joie de vivre* a lui William.

Duncan se legănă în scaun.

— Dar cum... iartă-mă, prietene, dar nu ai experiență în organizarea unei petreceri, nici personalul tău nu are, iar Throckmorton speră să-i determine pe cei doi Featherstonebaugh să vină aici până la 1 septembrie. Cum o să reușești să pregătești totul la vreme?

— O să-i scriu contesei de Marchant și o s-o rog să mă ajute.

William așteaptă. Duncan încremeni, apoi rânji strâmb.

— Îngrozitoarea Lady Marchant. Chiar trebuie?

William nu înțelesese niciodată antipatia lui Duncan și nici nu avea prea multă toleranță pentru sentimentul său.

— Teresa a fost prietena lui Mary. Lord Marchant era prietenul meu. Iar Teresa s-a oferit de multe ori să mă ajute la orice aș avea nevoie.

Reținerea lui Duncan se topi.

— Pun pariu că da. Doamne, William, oricine în afară de ea. Tu nu-ți dai seama ce speră?

— Nu. Sigur că știa. Ce?

— Că o să te îndrăgostești nebunește de ea, iar ea va pune mâna pe alt soț bogat și frumos ca să fie din nou invidiată de toată înalta societate.

— Crezi că sunt frumos?

— Cred că ești... Duncan sări de pe scaun și îl plesni pe William pe umăr. Cred că ești un măgar.

William izbucni în râs.

— Încerc să mă gândesc la un alt plan. Orice ar fi mai bine decât...

— Decât ea? rânji Duncan. Da, îmi imaginez că așa e.

— Voiam să spun... decât o petrecere. William se sprijini de șemineu și îl studie pe Duncan. Poate că ar fi mai

bine să știi. Cred că o s-o las pe Teresa să mă prindă în mreje.

Duncan părea uluit.

— Nu! De ce?

— Am nevoie de o soție.

William îi disprețuia pe bărbații care plâneau după iubiri pierdute și se văicăreau după șansele ratate. Dar moartea lui Mary îl marcaseră pe copii. Iar realitatea faptului că el eșuase îi întunecase viața. Așa că făcea față situației după cum se pricepea mai bine. Cu disciplină militară și standarde riguroase.

Însă, cumva, în anul care trecuse, văzuse cum disciplina dispărea și standardele scădeau. Jumătate din timp nici măcar nu știa ce se întâmpla în propria casă. Fetele creșteau, iar el nu știa cum să se poarte cu ele.

— Deși domnișoara Prendregast pare promițătoare, guvernantele au fost până acum un chin.

Duncan zâmbi sugestiv.

— Da, pare foarte promițătoare.

— Dar nicio guvernantă nu poate înlocui o mamă în viața fetelor. Au nevoie de stabilitate. Așa că o să-mi caut o soție. El se duse spre birou și ridică o foaie. O să fac o listă cu cerințe.

— O listă cu cerințe? Duncan se luptă să-și ascundă rânjetul. Care ar fi acelea?

— Cele mai multe sunt evidente. Soția mea trebuie să fie din aceeași clasă socială. Trebuie să aibă o reputație impecabilă. Trebuie să știe să mențină un standard ridicat al calității familiei – să știe să organizeze petreceri și să le ajute pe fetele mele să se pregătească de debut.

— Chestii de bun-simț.

— Mai trebuie să aibă un aspect plăcut și o voce bine temperată.

— Desigur. De dragul tău.

— Da. William știa că Duncan înțelegea această din urmă cerință. Teresa îndeplinește toate cerințele de pe listă.

— Ca să nu mai spun că nu trebuie să te ostenești să o curtezi. Vine ea la tine.

— Exact.

— Ce fraier romantic ești, zise Duncan cu un chip impasibil. O să cucerești orice femeie cu astfel de cuvinte meșteșugite.

William nu-și dădea seama de ce, dar îl cuprinse agitația. Se îndreptă spre fereastră și privi spre parc.

— Asta-i ideea. Un bărbat nu trebuie să-și aleagă soția cu ajutorul iubirii. El trebuie să țină cont de proveniența acesteia, de cât de potrivită este, de poziția ei în societate.

— Contesa nu este doar plăcută ochiului. Este foarte drăguță.

Duncan nu putea spune asta pe un ton mai plictisit.

— Da, presupun că da. Dar nu asta contează.

Iar lui William nu-i păsa în niciun fel de cât de brunetă și drăguță era, sau de cât de minionă.

— Important e că ea este un model de integritate.

— Poate că nu ești chiar atât de informat despre doamna contesă, pe cât crezi.

Comentariul șoptit al lui Duncan îl surprinse pe William.

— Dacă știi ceva ce ar trebui să știu și eu...

— Nu, nu, doar că... Duncan făcu un semn de lehamite cu mâna. Nu e nimic.

William era în continuare surprins de atitudinea lui Duncan.

— Credeam că te bucuri că vreau să mă căsătoresc din nou.

Duncan bătu cu palma în birou.

— Asta nu e căsătorie. E doar o uniune, și nu de sânge. Sunt momente când mă bucur că nu sunt bogat. O să mă căsătoresc din dragoste și la naiba cu listele!

Câteodată Duncan îl neliniștea pe William cu lipsa lui de rațiune.

— Nu e deloc o atitudine înțeleaptă cu privire la o chestiune atât de importantă.

— Și ce dacă nu e? Duncan schimbă repede subiectul, întrebând: O să mă ții la curent cu planurile?

— Vei fi parte integrantă din orice voi hotărî să fac.

— Oare guvernanta ta este unul dintre oamenii lui Throckmorton? se interesă Duncan ridicând din sprânceană.

— Nu. Câteodată Duncan îl enerva pe William. Este doar guvernanta mea.

— A citit scrisoarea?

— Era sigilată.

— Asta nu e un obstacol pentru cei talentați.

Câteodată Duncan îl enerva rău pe William.

— Nu a citit scrisoarea. Iar Lady Bucknell garantează pentru ea.

— Prea bine. Eram doar prevăzător. Tu ești prevăzător. Duncan luă o înghițitură de whisky. Și cum o să dormi știind că în aceeași casă se află o femeie care arată așa?

Câteodată Duncan merita un șut zdravăn în partea dorsală. William avu grijă să nu arate cât era de enervat, pentru că dacă Duncan afla de interesul său chiar și nedorit pentru domnișoara Prendregast, avea să-l sâcăie fără milă în legătură cu acest subiect.

— Au existat și guvernante mai frumoase.

Cu siguranță domnișoara Prendregast nu părea să fie impresionată de el, nu manifesta niciun fel de interes pentru el, lucru destul de neobișnuit, de altminteri. Dar era bine. Era bine că ei nu-i păsa de el.

Domnișoara Prendregast promisese că va rămâne tot anul aici, iar el o credea. Cu toate astea, se întreba dacă va supraviețui chinului de a o ști în aceeași casă cu el. Avea un aer... sfidător, de parcă ar fi avut un secret. Un gen de hotărâre de parcă ar fi fost în stare să se descurce în orice împrejurare. O asprime de parcă ar fi văzut tot ce era mai rău în bărbați, și care sugera că nu se aștepta la ceva mai bun.

Și, parcă pentru a submina toate astea, un soi de

surprindere delicioasă, de parcă și-ar fi dat seama că era atrasă de el și nu știa cum să reacționeze. O, da! El dorise să stea în picioare în timpul conversației lor, ca s-o intimideze cu înălțimea lui. În schimb, fusese nevoit să rămână așezat ca să-și ascundă reacția evidentă și primitivă la vederea unei femei frumoase.

Duncan îl privea pe William de parcă pe acesta l-ar fi luat gura pe dinainte și și-ar fi exprimat gândurile cu voce tare.

— Celelalte guvernante erau niște idioate. Am ascultat de la fereastră. Pe asta am auzit-o cum te pune la punct. Va fi greu să-i rezisti.

— Nu-mi plac femeile care nu știu care le e locul.

Duncan rânji, dar de data asta cu o agerime amară.

— Tu continuă să crezi asta. Spuneți-o încontinuu.

Capitolul 6

Conacul Blythe, casa familiei Throckmorton, Suffolk, Anglia

În aceeași zi

— Doamne sfinte, tinere, cu siguranță dansezi vioi cu o femeie bătrână ca mine.

Valda, contesă de Featherstonebaugh se sprijini de coloana de marmură din sala de bal a conacului familiei Throckmorton și își făcu vânt cu un evantai din pene de păun.

— Pun pariu că ești foarte bine văzut de doamne.

Caraghiosul lord Heath rânji și îi întinse contesei bastonul.

— Vă mulțumesc, doamnă, vreau să cred că le fac pe plac în felul meu. Pot să vă aduc o limonadă sau un sorbet? După un exercițiu atât de dificil, la vârsta dumneavoastră înaintată trebuie să fiți extenuată.

Ea închise evantaiul și îl lovi peste braț.

— Ce lingușitor ești! Dacă ai putea să mai risipești o clipă din timpul tău ca să-mi aduci o limonadă, ți-aș fi recunoscătoare.

— Da, doamnă. Încântat.

El făcu o plecăciune și se îndepărtă. Un bărbat înalt, brunet și aproape chipeș. Cu excepția exploziei oribile de coșuri dezgustul oare care îi distrugneau trăsăturile. Valda așteptă până când acesta dispăru, apoi se îndepărtă și ea zâmbind și dând din cap, ca o lupoaică într-o turmă de oi behăitoare.

Una dintre oițele tinere purta o pană în părul strâns și un zâmbet tâmp pe chipul cu gropițe. Alta era îmbrăcată într-o rochie din mătase aurie care îi conferea pielii o nuanță galbenă. Desigur, berbecii erau cu toții îmbrăcați la fel: haine de culoare închisă, pantaloni ecosez, pantofi negri lucioși și cămăși albe ca neaua. Cu turbanul ei din catifea mov, broșa cu diamante și rochia din catifea mov cu jachetă roz până în talie, Valda arăta mai bine decât oricare dintre cei de față. Se văzu într-una dintre numeroasele oglinzi ale sălii de bal. Sau, mai degrabă, ar arăta mai bine dacă nu ar fi fost atât de bătrână. Pe chipul și pe trupul ei zărea urmele frumuseții cu care cucerise un conte. Înaltă, fermecătoare și elegantă – încă mai era toate astea. Dar și bătrână. Prea bătrână. Ura toată treaba asta cu îmbătrânitul. Se lupta, dar era o bătălie pierdută, iar pentru o femeie de originea ei și cu inteligența ei, asta era intolerabil.

Își petrecuse viața trecând peste toate obstacolele care-i ieșiseră în cale. Fusesse săracă, dar de familie bună. Se căsătorise cu un nobil bogat. Soțul ei își pierduse toată averea, iar ea fusese exilată pe domeniul primitiv al familiei din Țara Lacurilor... A, să scape de la conacul Maitland fusese unul dintre marile ei succese. Descoperise o modalitate de a face mai mulți bani decât își putea cineva imagina și, în același timp, îi păcălea și pe câinii ce păzeau aceste oi bine îmbrăcate care dansau, râdeau și flirtau, fără

să bănuiască vreo clipă că printre ei se afla o lupoaică îmbrăcată în piele de oaie.

Valdei îi plăcea mult să fie mai deșteaptă decât restul lumii. Dar își ura petele de bătrânețe de pe obraji, aplecarea spatelui ei și bastonul pe care trebuia să-l poarte după ea. Dar cel mai mult ura faptul că tineri cu fețele pline de coșuri se îndurau să danseze cu ea. Cu treizeci de ani în urmă s-ar fi bătut pentru această onoare. Acum își făceau doar datoria – iar dansatul îi provoca dureri de șold.

Featherstonebaugh, bătrânul nebun, încă mai putea să danseze gavota. Ea se opri în spatele unei vase înalte cu flori superbe și îl privi pe Rupert dansând cu tânăra domnișoară Kaye. Era la fel de sprinten ca întotdeauna, umblând după fete care nu erau nici pe jumătate la fel de frumoase pe cât fusese Valda. Dacă ar fi putut, ar fi renunțat de tot la ea, doar că băierile pungii erau înfășurate în jurul degetelor ei lovite de artrită. Iar în ultima vreme... în ultima vreme, se gândi ea, se pare că îl făcea să se simtă agitat. Poate că, după toți acești ani, el începuse să-și dea seama că se căsătorise cu o lupoaică ce s-ar putea întoarce împotriva lui să-i frângă gâtul.

Îi plăcea să știe că el se temea de ea, dar nu trebuia să atragă atenția asupra acestui fapt. Pentru că, în cazul în care el își trăda teama de ea, oamenii ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva nu o cunoșteau deloc. Ar fi privit mai cu atenție, și asta ar fi fost destul de trist. Nu de alta, dar cunoștea pe toată lumea din înalta societate englezească, iar lumea credea că o cunoaște pe ea.

Nu, dacă oamenii intrau la bănuieli, aveau să apară necazuri. Iar asta însemna că după necazuri urmau și mai multe necazuri și, de regulă, moartea provocată de un glonț între ochi. Așa că trebuia să fie mai drăguță cu Rupert și să nu se mai gândească la cum să-l omoare. O văduvă nu mai era invitată la petreceri. Se presupunea că o văduvă trebuia să poarte doliu, iar dacă Valda nu se putea duce la petreceri, nu putea nici să adune informațiile necesare pe care aceste oi frumos îmbrăcate le ofereau pe gratis.

— Lady Featherstonebaugh.

Ea tresări la auzul vocii tânărului Throckmorton. Nu îl auzise apropiindu-se de ea. Începuse să surzească un pic – un alt neajuns în domeniul ei.

El păși înaintea ei și făcu o plecăciune.

Unele femei îl considerau chipeș. Ea nu vedea de ce. Era prea înalt, prea lat în spate, prea serios, iar privirea lui severă i-ar fi putut sfredeli găuri în suflet dacă nu era atentă.

— Garrick, băiatule, mă bucur să te văd. Ai vreo informație interesantă despre unde aş putea să-mi investesc puţinii bănuţi în plus? „Pot să stau la tine în birou și să te trimit să-mi aduci ceva de băut în vreme ce eu îți caut prin sertare?”

— Nu în seara asta. Întinse mâna și fata aia de grădinar pe care fusese îndeajuns de netot s-o ia de nevastă apăru lângă el și-o strânse. Eu și Celeste voiam să vă mulțumim că ați onorat prima noastră petrecere cu prezența dumneavoastră.

Valda le zâmbi cu încântare falsă.

— Dragii mei, nu aş fi pierdut cu niciun chip această seară. Doar eu și Rupert am fost cei care v-au legat destinele, porumbeilor, adăugă ea cu răutate ascunsă.

Fata asta, târfulița asta de Celeste, nici măcar nu avu decența să roșească la amintirea acelei scene dezgustătoare din seră. O privi cu ochii ei căprui mari și zise:

— Și eu cred același lucru.

O luă pe Valda de braț și o strânse prietenește. Ea vru să-și tragă brațul și să replice o insultă. Dar asta nu se potrivea cu rolul ei de prietenă de familie binevoitoare. Iar familia Throckmorton era plină de informații de importanță internațională. Transformaseră spionajul într-o tradiție, iar ea spera să obțină o altă pepită de aur de la tânărul Throckmorton chiar în seara asta.

El mai făcu o plecăciune.

— Dacă nu vă supărați, milady, o voi lăsa pe Celeste

în grija dumneavoastră. Tocmai a venit un mesager cu vești importante pentru... ăăă... afacerea mea de importuri și trebuie să vorbesc de îndată cu el.

Valda ar fi vrut să scape de Celeste ca de un purice. În schimb, îndreptă un deget acuzator spre tânărul Throckmorton.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu băiat? Dacă e vorba de o șansă de investiții, ar trebuie să le spui și dragilor tăi prieteni Featherstonebaugh.

— Nu e vorba de investiții. El trase de gulerul cămășii. Mai degrabă e vorba de pierderi suferite de pe urma distrugerilor provocate de... ăăă... șobolani, și mi s-a spus că tocmai li s-a descoperit cuibul. Dacă îmi permiteți.

Valda rămase privind în urma lui, văzând cum se îndrepta spre birou. Un șobolan? Să fi fost vreun cod? Vorbea despre ei? Despre ea? Cu siguranță că nu. Ea nu era un rozător mic și dezgustător. Ea era un lup, un lup care trebuia să descopere pe dată ce se petrecea în acel birou.

Ea se întoarse spre Celeste, care tot mai afișa acel zâmbet idiot.

— Draga mea, nu are rost să te îngrijești de o bătrână, când ai putea să dansezi.

Celeste clipi.

— O, Lady Featherstonebaugh, sunt foarte bucuroasă să pot cunoaște mai bine un oaspete atât de bătrân și de important.

Ticăloasa mică chiar accentuase cuvântul bătrân. Valda simți cum îi tresare mâna. Îi venea s-o pocnească pe Celeste.

Drept răzbunare pentru obrăznicia lui Celeste, Valda căută privirea soțului ei. Ridică bărbia, iar el se grăbi să se îndrepte spre ele.

— Ești prea amabilă, draga mea, zise ea spre Celeste.

Puse mâna lui Celeste pe brațul lui Rupert.

— Tânăra și drăgălașa noastră gazdă nu are partener.

Lui Rupert nu-i venea să creadă ce noroc avea. De mult tot încercase să ajungă la noua doamnă Throckmorton

- încă de când se întorsese de la Paris și încerca să seducă pe oricine manifesta un minim interes. Acum ridică din sprâncene, făcu o plecăciune și o conduse pe ringul de dans.

Valda mai rămase pe loc atât cât să se convingă că erau ocupați cu adevărat, apoi se îndreptă spre biroul lui Throckmorton.

Din anticameră se auzi o voce. Vocea lui Throckmorton, surprinsă.

— E strigător la cer. Nu-mi vine să cred. Cine a făcut aceste acuzații?

Valda se strădui să distingă ce spunea cealaltă voce, care era mai joasă și mai neclară.

— Te asigur că nu dispune de inteligența de a mă duce de nas atâta vreme, decretă Throckmorton.

Valda trase adânc aer în piept. Își strânse la piept săculețul de mătase. Vocea mai joasă răspunse din nou. Valda se apropie și mai mult.

— Care să fie șansele? E bătrână. Throckmorton vorbea aproape disprețuitor. Ca să nu mai spun că sunt prieteni ai familiei.

Valda auzise destule. Vorbeau despre Rupert... și despre ea. Curând Throckmorton avea să se convingă, iar ea... se va legăna la capătul unei funii de mătase.

Se duse înapoi spre sala de bal. Acolo cercetă încăperea cu privirea. Rupert, bătrânul idiot, stătea pe margine, singur, strângând mâna de parcă ar fi avut dureri. Se pare că tinerei Celeste nu-i plăcea să fie pipăită. Valda se uită urât la el, îi prinse privirea și ridică din nou bărbia. Se uită cum venea spre ea, un bătrân ciolănos și cu bărbie prelungă de care își dorea mult să scape. Dar, ca întotdeauna, el îi atârna de gât ca o piatră de moară. Știa prea multe. Se speria prea ușor. Trebuia să se întoarcă împreună cu ea în Țara Lacurilor și la conacul Maitland. Acolo unde ascunsese rezerva de aur și de bijuterii. Odată ajunși acolo, își va pune planul în aplicare și vor dispărea din Anglia. Își frecă șoldul care o durea. Măcar dacă ar mai

avea tinerețea cu care să savureze această aventură.

Capitolul 7

— Copilele-astea sunt niște monștri.

— Da, domnișoară.

— Mă port frumos cu ele și nu îmi doresc decât un pic de respect.

— Da, domnișoară.

— Cu toate astea, ele sunt mai departe bosumflate, nu vor să coopereze și se prefac că nu-și înțeleg lecțiile, când eu știu prea bine că înțeleg.

— Ar putea fi mai rău, domnișoară.

Samantha își înălță capul și se holbă la Clarinda.

— Cum ar putea să fie mai rău?

— Ei bine, domnișoarei Ives, antepenultima guvernantă, i-au umplut săculețul cu bălegar, i-au dat foc și i l-au pus în birou, iar când guvernanta a vrut să stingă focul cu piciorul...

Samantha își ridică mâna ca s-o oprească pe Clarinda. Era așezată în camera ei, care devenise un fel de refugiu, și mânca prânzul de pe o tavă în vreme ce copilele își luau prânzul în sala de clasă, supravegheate de bonele lor. Lașitatea de care dădea dovadă o rușina, dar după patru zile era obosită și, pentru prima dată în cariera ei, nu era sigură cum să acționeze în fața unei asemenea ostilități.

— Cum inventează astfel de trucuri? Toată lumea din casă le ține partea?

— Într-un fel, domnișoară. Capătă mai multă atenție din partea tatălui lor dacă nu au guvernantă, și de-asta se poartă așa. Nu că m-ați auzit pe mine spunând asta. Așa că noi... le ajutăm câteodată. Mai ales bonele. Acum au un pic de putere și li s-a urcat la cap. Nu că m-ați auzit pe mine zicând asta.

Clarinda îi întinse Samanthei furculița.

— E bine să mâncați, domnișoară. Aveți nevoie de putere.

După masă, Samantha urcă scările spre sala de clasă aflată la etajul al treilea și analizează informația oferită de Clarinda. Nu era de mirare că nu reușise să le farmece pe fete. Ele fuseseră ajutate în acțiunile lor de către bone, ba chiar de întregul personal, așa că dacă voia să reușească, Samantha trebuia să ia măsuri radicale. Trebuia să le scoată pe fete din casă și să le țină departe de orice ajutor.

Auzise gălăgia fetelor înainte să deschidă ușa, dar ele amuțiră de îndată și își îndreptară chipurile nerăbdătoare spre ea. Poate că, în timp ce ea se gândea cum să rezolve situația, fetele își dăduseră seama cât fuseseră de rele și decisese să se poarte mai frumos.

Ea le zâmbi. Fetele îi zâmbiră la rândul lor.

— Sper că ați mâncat bine.

— Da, domnișoară. Prendregast, răspunseră ele la unison.

— Acum o să studiem matematica.

Chiar că erau vesele. Simți cum o cuprinde o ușoară neliniște,

iar ea se gândi la șotiile lor.

— Fiți bune să vă pregătiți cărțile...

Deschise sertarul pupitrului și se uită înăuntru. O masă de șerpi verzi alunecă în toate direcțiile, mai ales în direcția ei. Ea nu mai văzuse un șarpe în viața ei. Sperase să nu vadă vreunul vreodată. Dar știa ce erau. Orbită de frică, de imaginea acelor limbi șfichiuitoare și a acelor ochi fără pleoape, ea țipă.

Copiii râseră disprețuitor. Șerpii căzură pe jos, alunecară peste birou, peste scaunul ei.

— La dracu'! zbiră ea. Copii. Doamne sfinte, șerpii aveau să le muște pe fete. Își adună tot curajul și alergă spre Kyla și Emmeline, le înșfăcă pe după talie și le scoase pe coridor. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, le puse jos și alergă înapoi după celelalte. Fetele nu mai râdeau.

— Haide! le făcu ea semn agitată. Înainte să vă

muște.

Agnes se ridică de la pupitrul ei și spuse pe o voce supărată:

— Sunt doar șerpi de casă. Nu recunoașteți un șarpe de casă când îl vedeți?

Una dintre acele creaturi odioase alunecă pe podea între Samantha și copii, iar aceasta sări peste el, o apucă pe Henrietta de braț și o îndemnă:

— Haide.

— Sunt doar șerpi de casă, repetă Agnes.

— Mie nu-mi mai place asta.

Henrietta ieși cu Samantha din sala de clasă. Cele două fete mici stăteau și priveau cu ochii mari. Celelalte ieșiră și ele pe coridor și li se alăturară.

— Sunt doar șerpi de casă.

Dar Agnes își dăduse seama că mersese prea departe, iar atitudinea ei sfidătoare se transformă într-una de ostilitate fățișă. Samantha le conduse spre dormitor și găsi acolo adunate toate bonele, așteptându-le.

Când păși în cameră, discuțiile animate încetară, iar ele arătau atât de vinovate, încât Samantha știu pe loc că tânăra Clarinda avusese dreptate. Bonele le îndemnaseră pe fete. Pe un ton atât de șoptit încât ele trebuiră să se concentreze ca să înțeleagă, ea porunci:

— Îmbrăcați-le pentru plimbare. O să mă întorc să le iau. Iar voi – se uită la toate cele șase bone – toate, asigurați-vă că îndepărtați fiecare șarpe din clasă până ne întoarcem.

Cu cât vorbea mai încet, cu atât era mai furioasă, iar ele probabil că își dădură seama de cât era de supărată, căci doar încuviințară din cap și se grăbiră să-i îndeplinească ordinele.

Samantha se duse în dormitor. Privi pe fereastră spre locul unde soarele răzbise în sfârșit printre nori. Zâmbi diabolic. Își scoase rochia mov, se schimbă în cea verde și își puse pantofi butucănoși în picioare, după care se întoarse la fete. Le găsi singure, așezate pe podeaua

dormitorului, șoptind. Samantha se prefăcu iute că nu observă. Bătu din palme ca să le atragă atenția.

— Haideți, fetelor, mergem la plimbare.

Șase chipuri se întoarseră în direcția ei.

— De ce? întrebă Agnes.

— Ca să puteți să mă învățați și voi pe mine. V-am plictisit cu lucruri care vi s-au predat deja. Asta trebuie să se schimbe.

— Ar trebui să studiem acum, zise Mara.

— Acum învățăm să ne cunoaștem. Samantha privi pe fereastră. Soarele strălucește, dar dacă voi vreți să rămâneți în casă...

Emmeline sări și alergă la Samantha. Kyla o urmă. Celelalte se ridicară mai încet și o priviră suspicioase. Agnes și Vivian schimbară o privire. Henrietta și Mara dădură din cap ca niște cunoscătoare.

Avuseseră timp să se regrupeze. Abia aștepta să vadă ce mai puseseră la cale, căci nu se îndoia că va putea să le țină piept. Se cutremură. Câtă vreme nu era vorba de șerpi. În reședința Gregory aveau să se schimbe multe lucruri. Se întoarse spre ușă și zise:

— Asta este prima zi frumoasă de când am sosit, și am văzut destul de puțin din regiune. Puteți să-mi arătați locurile voastre favorite.

Agnes bătu din palme.

— Hai să-i arătăm podul cu funii.

— Daa! strigă celelalte.

Chiar și Emmeline și Kyla începură să sară în sus.

Pare minunat, zise Samantha.

„Pare ciudat.” Sau înspăimântător. Un pod cu funii. Probabil peste un canion, în care sperau ca ea să-și rupă gâtul.

Ea văzu ochii strălucitori ai lui Emmeline și ai Kylei și se corectă. Acolo unde vor scutura de funii ca să o sperie.

Nu mi-am luat boneta și mănușile. Luați-vi-le și voi.

Petele se grăbiră să îndeplinească ordinele.

Pălăriile lor erau la fel de urâte ca și rochiile, iar

mănușile... ei bine, cel puțin jumătate din ele lipseau.

Samantha își puse mâinile în șold.

— Mă bucur să constat că sunteți banale.

Agnes o privi iute.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă pierdeți mănușile. Vă place să vă jucați afară.
Îmi amintiți de foști elevi de-ai mei.

— Ei bine, dumneavoastră nu ne amintiți de celelalte guvernante. Ele erau curajoase, se rățoi Agnes.

— N-aveau cum să fie prea deștepte, altminteri ar fi tot aici, iar eu aș fi la Londra. O soartă pe care și-o dorea chiar foarte mult. Vivian, unde sunt botinele tale vechi?

Până când Mara fu încălțată cu botinele vechi ale lui Vivian, luată lumea era gata de drum, iar Samantha deschise ușa.

— Haideți! Mai cu viață, vă rog.

Fetele se alinieră ca niște mici soldați: Kyla în față, iar restul în scara măgarului, lângă Agnes. Apoi porniră cu brațele legănându-se pe lângă trup și bătând din călcâie. Pe cât de uimită, pe atât de amuzată, Samantha le urmă pe scări în jos, prin holul larg și spre intrarea din spate – o intrare suficient de mare încât să o avertizeze pe Samantha de eleganța care o aștepta.

Un valet le deschise ușile duble. Fetele pășiră pe veranda largă care se întindea pe toată lungimea conacului. Samantha le urmă și, pentru prima dată, în fața ei se deschise întreaga priveliște, umplându-i privirea, mintea, copleșindu-i simțurile. Rămase cu gura căscată și, uluită, se duse spre balustrada lată din piatră și se apucă bine de ea.

Știa că era aici. Chiar văzuse o parte din peisaj în ziua în care sosise. Dar, de pe verandă, totul părea atât de... mare. Pajiștea însoțită cobora spre un lac întins, ca de azur. Apa liniștită reflecta vârfurile semețe ale munților cu stânci cenușii, pante abrupte și pajiștea de culoarea smaraldului.

Ici-colo, în locurile mai umbroase, mai zăbovea câte un petic de zăpadă, chiar și în miezul verii, iar pe maluri,

grupuri de scoruși, ulmi și aluni stăteau laolaltă ca niște nobili soldați în așteptarea bătăliei. Păsări uriașe se roteau alene pe cerul albastru.

Impresionată, Samantha își duse mâna la gură. Emmeline o trase de mână.

— Domnissoară Prendregasst, de ce arătassi așa ssiudat?

— Eu... doar că nu am mai văzut așa ceva până acum. E atât de... sălbatic. Și atât de... înspăimântător.

Agnes păși în față.

— O să-i spun tatei ce părere aveți. El iubește munții mai presus de orice.

Samantha își smulse privirea de la peisaj și se uită direct la Agnes.

— Tatăl tău știe ce părere am despre sălbăcie. I-am spus.

— Nu-i... adevărat. Agnes avea ochii mari și o expresie de neîncredere pe față. Nimeni nu-i spune lui tata lucruri pe care nu vrea să le audă.

— Eu da. Samantha studie veranda construită din granit lustruit, cu scaune și mese așezate din loc în loc sub copertine mari. Locul pare foarte confortabil. De ce nu stăm aici?

— Nu, nu! Henrietta sări în sus și în jos, cu pumnii strânși. Vrem să vă ducem la m...

Vivian îi puse Henriettei mâna pe gură.

— La podul cu funii. Vrem să vă ducem la podul cu funii.

Samantha se uită de la una la alta, apoi în jur la toate fetele.

— La podul cu funii?

Toate dădură din cap în același timp.

— Atunci haideți să mergem acolo. Samantha îi făcu semn lui Agnes.

O porniră pe poteca pietruită care înconjura lacul, apoi se îndreptară spre copaci. Stejarii se aflau în prima parte a parcului, dedesubt era gazon neted, iar din loc în

loc erau instalate bănci pentru ca drumeții să se poată odihni. Curând însă copiii se îndreptară spre o parte mai sălbatică, escaladând ziduri din piatră, luând-o pe poteci bătătorite care treceau peste o pajiște cu flori sălbatice.

Samantha încetini pasul.

— Mai suntem pe domeniul tatălui vostru?

Agnes se întoarse spre ea.

— De ce?

— Pentru că el dorește să nu părăsim domeniul.

— De ce nu i-ați spus tatei că nu vreți asta? Întrebă Agnes cu viclenie.

— Pentru că nu e adevărat. Eu vreau să fiu în siguranță și așa vreau să fiți și voi. Ea îi susținu privirea lui Agnes până când aceasta își plecă ochii.

Terenul se înălța. Ocoliră bălți și tufișuri. Pe porțiunile mai abrupte, Agnes trebui să o ajute pe Kyla, iar Vivian pe Emmeline.

Agnes se uită scurt spre Samantha.

— Puteți merge așa departe, domnișoară Prendregast?

— Deși sunt destul de în vârstă, mă descurc destul de bine.

Agnes prinse tonul sec al Samanthei, deși Samantha se îndoia că restul fetelor îl înțeleseră, și îi aruncă o privire șocată, care apoi deveni malițioasă.

Senină, Mara îi oferi mâna.

— Vă ajut eu, domnișoară Prendregast.

Samantha acceptă oferta, încântată de felul în care degetele micuțe se împleteau cu ale ei.

— Nu e departe, o asigură Mara.

Podul cu funii era exact ceea ce spusese fetele că e, un pod făcut din funii groase, legate în jurul unor stinghii, formând o potecă îngustă. Aici nu mai erau copaci, doar câteva petice de iarbă care înconjurau groapa peste care era atârnat podul. Groapa era plină de noroi negru și gros. Capetele podului erau prinse de piloni înfiți în pământ. Bineînțeles, nu existau balustrade. Agnes își propti mâinile

în șolduri și o provocă pe Samantha.

— Pun pariu că vă e frică să traversați pe pod.

Samantha trebuia să gestioneze cu mare atenție situația. Celelalte fete erau încă mici și credule, ca orice copil. Agnes, în schimb, aflată în pragul adolescenței, era de prea multă vreme la conducerea micii lor rebeliuni. Samantha se aplecă, apucă funia și o scutură. Podul se ridică și se lăsă ca un val. Simulă că se uită cu mare atenție în groapă. Se dădu în spate și scutură din cap.

— Mi-e frică.

Agnes era uimită.

— Vă e frică? Nici unei alte guvernante nu i-a fost frică.

— Eu nu am mai părăsit Londra până acum. Nu am traversat niciodată un pod ca ăsta. E prea dificil.

Vivian se încruntă.

— Nu. Nu, nu e. E ușor.

Samantha puse un picior pe pod.

Copii păreau încântați.

Samantha își trase piciorul înapoi.

— E prea. Greu. Ea flutură din mână. Locul e prea sălbatic. Vreau să ne întoarcem acasă.

Henrietta mușcă prima momeala. Alergă până pe mijlocul podului și sări în sus și în jos.

— Uite, e distractiv.

— Fii atentă! Samantha se strădui să pară foarte îngrijorată.

— N-o să cadă, o asigură Agnes. O să se întoarcă și o să puteți trece.

— Eu sunt prea grea. Podul s-ar putea rupe, zise Samantha.

— Uite! Vivian se duse și ea pe pod, o apucă pe Henrietta de talie și săriră amândouă în sus și în jos.

Mara o trase pe Samantha de mână.

— Haideți, n-o să vă las să cădeți.

— Du-te tu mai întâi, iubito, o îndemnă Samantha.

Mara se duse, iar podul se legănă încolo și înapoi, în

sus și în jos sub acțiunea celor trei fete săltărețe.

— Nu e distractiv? Întrebă Agnes.

— Mie mi-e frică de înălțimi, scutură Samantha din cap.

— Nici măcar lui Emmeline nu-i e frică de înălțimi, zise Agnes. Emmeline alergă și ea pe pod și începu să sară și să țopăie, ținând din toți rărunchii.

— N-o lăsa singură acolo! strigă Samantha cu o voce suficient de autoritară pentru a obține ascultare imediată, iar Agnes alergă pe pod și o prinse pe Emmeline de braț.

Samantha o prinse pe Kyla înainte ca micuța să li se alăture nurorilor ei.

— Stai aici, drăguț!

Îngenunche și apucă funia podului cu ambele mâini.

Auzi un țipăt, când Agnes își dădu seama că fusese păcălită. Samantha se uită în sus, le zâmbi fetelor cu toată gura, mulțumită și eliberă funia. Dând aprig din mâini, copiii căzură în noroiul gros și negru cu o serie de plescăituri umede care îi satisfăcură Samanthei mândria răzbunătoare. Agnes căzu cu capul înainte, Vivian reuși să aterizez în picioare, dar apoi își pierdu echilibrul și ateriză în fund și începu să suspine. Samantha se uită atent la Emmeline. Fetița căzu cu un țipăt și se ridică imediat, râzând. Henrietta ședea în fund, cu ochii mari și uimită. Mara își dădu jos boneta și se trânti la loc cu o expresie de fericire pe chip. Una câte una, se ridicau în picioare, alunecau, se agățau unele de altele și cădeau din nou.

Kyla bătu din picior, țipă și arătă spre surorile ei.

— Vreau și eu.

— Și tu? râse Samantha.

Erau tare drăguți copiii când erau mici. Nu se prefăceau. Știau că noroiul era distractiv și nu le păsa defel de cum se vor spăla sau li se vor curăța hainele. Iar Kylei nu-i plăcea să fie lăsată pe dinafară.

Samantha o ridică, o așeză pe margine și o lăsă să alunece în noroi, alături de surorile ei.

Kyla țipă de fericire când se ciocni de Emmeline și

căzură amândouă. Samantha le lăasă pe fete câteva minute să râdă sau să plângă, în funcție de personalitatea fiecăreia.

Păși apoi pe marginea gropii cu mâinile în șolduri și folosi pentru prima oară tonul de profesoară.

— Domnișoarelor!

Fetele amuțiră. Recunoscuseră tonul.

— Sunt mai deșteaptă și mai vicleană decât oricare dintre voi, iar dacă veți continua să vă opuneți, veți continua să pierdeți. Poate că acum mă veți crede și mă veți trata cu respectul pe care îl cer. Sau - ea se uită la Agnes, care își ștergea furioasă noroiul de pe față - nu o veți face. Dar să nu credeți că nu veți pierde. Eu nu sunt una dintre fostele voastre guvernante, vanitoase și speriate. Nimeni nu e mai dur și mai diabolic decât mine.

Mara căscă gura și se întoarse spre Vivian care încerca să-și mențină echilibrul.

— Am știut eu că o să ne distrăm cu ea.

— I-am promis tatălui vostru că voi rămâne cel puțin un an. Intenționez să îmi țin promisiunea. Samantha le privi pe toate. Mai aveți întrebări?

— Da. Agnes se ridică și porni spre margine. Fusta și jupoanele ei erau grele de la noroi, iar Samantha își putea închipui expresia fetei pe sub stratul de noroi. Poți să mă ajuți să ies?

— Încântată. Samantha întinse mâna și, chiar înainte ca Agnes să o apuce și s-o tragă spre ea, și-o retrase.

Agnes căzu pe spate alunecând la loc în groapa cu noroi atât de iute, că lăasă o dâră.

Samantha se aplecă peste marginea gropii și vorbi răspicat.

— Ascultă-mă bine, Agnes. Sunt mai șireată decât tine. Renunță acum. Fără să aștepte un răspuns sau să o lase să se adune, Samantha continuă: Prea bine. Aveți timp zece minute să vă jucați în noroi, apoi toată lumea iese de-acolo și ne întoarcem acasă.

Vivian începu din nou să plângă.

— Tata o să țipe.

— Mă ocup eu de tatăl vostru. Samantha se așeză pe o piatră lată și își scoase ceasul din buzunar: Jucați-vă! O să vă anunț când a trecut timpul.

Mara o împinse pe Vivian în noroi. Vivian încetă să mai suspine, o apucă pe Mara de cap și o trânti la pământ.

— Vivian, te rog să nu îți îneci sora, strigă Samantha.

Văzând că Agnes își croia drum spre marginea gropii, Samantha adăugă:

— Ai putea să te distrezi Agnes. Nu pleci de-aici fără mine.

Agnes ezită. Samantha mai că putea să vadă cum i se învârteau roțițele în cap. Ajunse la o concluzie, se folosi de smocurile de iarbă de pe marginea gropii ca să iasă, apoi se îndreptă spre un bolovan pe care se așeză cu spatele la surorile ei, cu brațele încrucișate pe piept și buza de jos împinsă în afară.

Convinsă că Agnes va rămâne acolo până când vor fi gata de plecare, Samantha își îndreptă atenția spre distracția din groapă, Noroiul zbura în toate direcțiile, copilele se rostogoleau, iar Samantha privea amuzată. Mirosea bine aici, a prospețime și a mentă. Smulse frunzele de pe o plantă bondoacă, le duse la nas și le frecă între degete. Asta era mirosul, ca plantele perene. Poate că parfumul venea de la plantă.

Și poate că planta emana acest parfum plăcut ca să atragă vizitatori neatenți. Ea dădu drumul frunzelor și își frecă degetele înmănușate de fustă. Spera ca mirosul să nu fie ucigător. Ar fi trebuit să aducă cu ea o carte care avertiza cu privire la pericolele naturale din munți – cum ar fi șerpii din pupitrul ei.

Își dădu boneta pe spate și își ridică fața spre soare. Nu ar fi trebuit, știa asta prea bine. Tenul ei nu se împăca bine cu soarele, dar soarele nu strălucea niciodată atât de puternic în capitală. În Londra, praful de cărbune rămânea în aer, iar ea nu văzuse niciodată un cer atât de albastru. Dacă măcar... Ei bine, nu avea rost să viseze. Era în exil,

departe de îndrăgita ei Londră, iar ea îi promisese colonelului Gregory să rămână la Silvermere măcar un an.

Era o promisiune prudentă. Lady Bucknell nu i-ar permite să se întoarcă până nu ar dovedi că putea locui cu o familie măcar douăsprezece luni fără să se amestece în treburile acesteia. Și, până atunci, matroanele din înalta societate vor fi uitat cu siguranță acuzațiile răutăcioase ale domnului Wordlaw, iar ea va putea să-și găsească altă slujbă. Dar, între timp, trebuia să reziste un an... un an în care să se ocupe de tânăra domnișoară Agnes și de surorile ei. Un an de muncă sub autoritatea strictă a colonelului Gregory.

Se uită la ceas și strigă:

— Au trecut zece minute.

Fetele erau acoperite cu noroi negru. Ieșiră din groapă ajutându-se reciproc, râzând și arătând cu totul altfel decât grupul trist de fete de dimineață, așa că Samantha se întrebă dacă nu cumva reușise deja. Se uită la Agnes cum stătea ghemuită. Cu excepția ei, desigur. Agnes era o provocare. Colonelul Gregory era o provocare. Dar ce era viața fără provocări?!

Capitolul 8

— Nu putem mânca așa.

Henrietta își desfăcu fusta plină de noroi.

— O să puteți mânca după ce vă spălați, promise Samantha. Haideți să mergem! Cu cât ne grăbim mai mult, cu atât ajungem mai repede la masă.

Agnes urmă grupul de fete ciripitoare la o distanță respectabilă, iar când Vivian vru să o includă în distracție, Agnes o alungă.

Samantha trebuia să rezolve curând situația asta. La fel cum trebuia să facă ceva și cu privire la insistența colonelului Gregory de a menține un program rigid pentru

copii, fără să țină cont de vârsta și de temperamentul lor. Doar că Samantha nu-l putea arunca pe colonelul Gregory într-o groapă cu noroi.

— De ce fac copiii lucrurile-astea groaznice?

Samantha știa prea bine care era răspunsul, dar tot întrebă.

— Ce fel de lucruri? chicoti Henrietta. Cum ar fi să ne aruncăm guvernantele în noroi?

— Sau să le ascundem păianjeni în buzunare? vru să știe Mara.

— Ssau sserpi în pupitru? se auzi și glăsciorul lui Emmeline.

Samantha se uită urât. Buza de jos a lui Emmeline începu să tremure.

— Toată lumea zice că tata suferă de dorul scumpei lui soții, interveni Vivian, dar asta nu e adevărat. El nu era niciodată acasă, era plecat mereu să conducă regimentul lui perfect. Supărarea răzbătea din vocea fetei. Noi ne-am pierdut mama, nouă ne e dor de ea, el e egoist și supărat pentru că trebuie să stea cu noi în loc să se ducă să lupte cu prietenii lui, soldații.

— Și în fiecare noapte după ce ne culcăm, el pleacă de-acasă călare, zise Kyla.

— Ce crede el, că noi nu observăm? întrebă Agnes.

Samantha nu era surprinsă de comentariile fetelor, ci doar de vehemența acestora. Trebuia să facă în curând ceva, dar ce? Trebuia să aibă încredere că se va ivi ocazia pentru o intervenție potrivită.

— Domnișoară Prendregast! Emmeline arătă spre lac, dincolo de pajiște. Uite!

Ocazia potrivită trebuia să apară acum, căci acolo se aflau doi valeți cu găleți pline de apă și alături era colonelul Gregory, cu fața parcă acoperită de nori de furtună, bătând cu cravașa în cizme.

Deci de la el a învățat Agnes acest obicei dezagreabil, bombăni Samantha și își îndreptă boneta pe creștet.

Avea nevoie de inspirație pentru scena care avea să

urmeze. Și nu-i venea nicio idee.

Pe măsură ce se apropiau îl vedea tot mai bine pe colonelul Gregory care își studia copilele, pline de noroi din cap până în picioare. Ochii săi albaștri devenită reci, iar sprâncenele saturniene se ridicară a întrebare. I se adresă unuia dintre vaeți, care puse găleata jos și alergă spre casă. Fetele se înghesuiră în spatele Samanthei, la adăpost, urmând-o de la distanță.

Din lipsă de inspirație, Samantha speră să îi fie de folos atitudinea încrezătoare. Când ajunseră suficient de aproape, Samantha afișă un zâmbet strălucitor.

— Domnule colonel! Ce bine că v-am întâlnit. Voiam să vin să vă găsesc de îndată. Desigur, nu era chiar o minciună, deși definiția lui „de îndată” varia de la persoană la persoană. Copilele au avut un accident... și au căzut... ăăă... într-o băltoacă.

— Asta pot vedea... și eu!

Iuști! Iuști!

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, nimeni nu a fost rănit.

Iuști! Încruntare. Iuști!

— Par să fie pline de noroi.

— Serios? Samantha îi susținu privirea cu fermitate. Să știți că nu observasem.

— Hainele le sunt distruse.

Privirea lui, constată Samantha alarmată, ajunsese la temperatura unor cărbuni încinși.

— Un pic de săpun... un pic de apă rece...

El porni să-și studieze fetele, care încercară, curajoase, să îi susțină privirea, dar eșuară pe rând.

— În dimineața în care a sosit domnișoara Prendregast, i-am comunicat ce doresc de la ea. Mă aștept să urmeze exact programul.

Își pocni din nou cizma și continuă pe un ton sfichiuitor: Mă aștept la același lucru și din partea voastră. Și ce spune în program că ar trebui să faceți acum?

Emmeline se agită să ajungă în față:

— Tată, noi înssercam să o cunoasstem pe domnișoara Prendregassst.

El o ignoră.

— Ce spune în program că ar trebui să faceți acum?

Se uită la toate fetele, dar toate își plecaseră capetele și niciuna nu voia să vorbească.

— Agnes?

— Agnes, nu! o admonestă pe șoptite Vivian.

Samantha se întoarce să se uite la fată. Tentația de a prelua controlul situației printr-o combinație de dispreț și sinceritate trebuia să fi fost absolut irezistibilă, dar Agnes se uită la surorile ei. Acestea o priveau cu expresii ba amenințătoare, ba rugătoare și se pare că își dădu seama de pericol, pentru că ea murmură doar:

— Ar fi trebuit să fim în clasă.

— Asta e corect. Iuști! Să studiați. Și de ce nu sunteți acolo?

Mara își adună curajul ca să răspundă:

— Domnișoara Prendregast a vrut să afle ce știam deja, ca să nu ne repete același lucru.

Picurând noroi la fiecare pas, Emmeline se repezi spre tatăl ei și se opri doar când el îi puse stavilă printr-un gest al mâinii.

— Te rog, tată, n-o lăssa ssă plesse.

El se apropie de grupul acoperit de nămol. Își duse mâna la bărbie și se gândi.

— Nu sunt bucuros de ce s-a întâmplat. Aveți un program pe care mă aștept să-l respectați.

Agnes deschise gura. El se întoarce spre ea.

— Da, Agnes? Voiai să spui ceva?

Cu o privire furioasă, Agnes raportă:

— Domnișoarei Prendregast nu-i plac munții.

Agnes nu se putea opri din a face greșeli.

Cu o voce la fel de rece ca un pârâu de munte, Samantha zise:

— Munții îmi plac la fel de puțin ca acei copii care se duc să pârască la tații lor.

— Domnișoara Prendregast și-a exprimat opinia cu privire la lacuri și creaturi sălbatice, însă consider că atitudinea ei este generată de ignoranță.

Samantha dădu să-i dea replica, însă renunță. Pentru unele lucruri nu merita să lupti.

— O să o învățăm că lucrurile nu stau chiar așa. Porni din nou să le studieze pe fete. Hainele voastre n-or să mai vadă adevărata lor culoare.

Fetele se priviră.

— Un pic de săpun... un pic de apă rece... murmură Mara.

Colonelul Gregory se întoarse iute, iar Samantha se temu că îi observase rânjetul înainte ca ea să-l poată ascunde.

— Poate că o să vă ajute niște săpun și apă rece. El făcu un semn spre șirul de servitori, valeți și slujnice care veneau de la lac, fiecare cu o găleată în mâini. Toți chicoteau, fără excepție.

Majordomul și menajera se aflau pe verandă, privind uluiți.

— Am vești bune pentru voi. Am comandat materialul pentru rochiile voastre noi.

— O, tată! Copiii bătură din palme bucuroși.

— Materialul a sosit azi. El zâmbi mai fermecător decât îl văzuse Samantha vreodată. Știți de ce am comandat materialul?

— Nu, tată. De ce? Întrebară fetele în cor.

— Domnișoara Prendregast m-a convins că aveți nevoie de haine noi.

Chipurile pline de noroi ale fetelor se luminează. Ochii le străluceau. Țipară toate odată. Samantha își dădu seama ce urma. Întinse mâna și încercă să le oprească.

— Nu, nu!

Ele alergară spre ea. Ea se dădu înapoi, dar nu le mai putea opri. O înconjurară și o îmbrățișară cu mâinile lor pline de noroi, își lipiră chipurile mânjite de fusta ei și o mângâiară cu palmele lor murdare. Din vocile lor răzbătea

recunoștința sinceră.

— Mulțumim, domnișoară Prendregast, mulțumim!

Ea le îmbrățișă, le mângâie căpșoarele mânjite de noroi și se uită la colonelul Gregory. Acesta rânjea - un rânjel care dispăru atât de repede, încât ar fi putut crede că s-a înșelat. Dar nu se înșelase. El o păcălise. O păcălise! Așa că spuse:

— Nu-mi mulțumiți mie. Tatăl vostru a comandat materialul.

Chiuitul general explodează din nou, fetele lui se întoarseră și se năpustiră spre el, acoperindu-l cu îmbrățișări. Samantha se dădu înapoi și zâmbi, cu brațele încrucișate pe piept.

— Ce dovadă nemaipomenită de dragoste filială.

El o auzi. Privirile li se întâlniră, a lui ușor tristă și hotărâtă, iar ea recunoscă pentru prima oară un spirit înrudit. Un bărbat care își ascundea adevărata fire sub o fațadă de austeritate. Un bărbat care se afla în război cu adevărata sa natură. Ea era așa. Corectă. Cuvinișoasă. Când tot ce și-ar fi dorit era să alerge, să danseze, să cânte. Să se bucure de toate aspectele vieții. Dar se înșela, cu siguranță. El nu putea fi ca ea.

Se priviră preț de un moment îndelungat, Samantha simțind o căldură ciudată invadând-o și tulburând-o peste măsură. Iute, își feri privirea. Fâstăcită. Dar ea nu se fâstăcea niciodată. Era calmă în orice situație. Era cea care rămânea în umbră și observa, cea inteligentă. Nu-i plăcea această situație în care rămânea fără suflu, și nu îi plăcea această impresie de intimitate.

— Bine, bine!

Le alungă pe fete, iar în urma lor rămase noroi pe pantalonii lui bleumarin și noroi pe cizmele lui lucioase. Noroi pe vesta lui bej și noroi pe haina bleumarin. Samantha savură imaginea mai mult decât ar fi trebuit.

— Copii, mergeți la lac și lăsați servitorii să arunce găleți cu apă pe voi, zise colonelul Gregory.

— E rece, se văicări Vivian.

El se aplecă să o privească în ochi.

— Asta e pedeapsa pentru că n-ați reușit să vă aruncați guvernanta în noroi.

Samantha rămase fără grai. Nu e de mirare că îi așteptase cu servitori și cu găleți cu apă. Știa care era jocul copiilor. Îi lăsa să-l joace, dar de ce?

El se deconspirase, dar nu părea să-i pese. Adăugă pe un ton militaros și exact:

— Când un bărbat are șase fete, trebuie să fie pregătit pentru orice eventualitate.

— Se pare că așa e. Ea își dresese vocea. Iar când ești guvernantă, trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. De aceea sunt de părere că bonele trebuie schimbate.

— Chiar așa? Sprâncenele lui expresive se ridicară a mirare. Aceasta este recomandarea dumneavoastră sinceră?

— Da, este.

— Considerați-o îndeplinită.

Samantha voia să țipe de bucurie. Pe parcursul acestei zile lungi și dificile, reușise să câștige respectul colonelului Gregory.

Fetele gemură. El se întoarse spre ele.

— Dacă aveți obiecții cu privire la schimbare, trebuie să îmi puteți argumenta de ce nu este o idee bună.

Fetele se priviră, apoi scuturară din cap; Erau în găleată și nu prea mai puteau comenta.

— După ce scăpați de noroi, mergeți sus. Voi ruga menajera să vă supravegheze baia. Să nu întârziați la masă, am de făcut un anunț. El arată spre rochia plină de noroi a Samanthei. Domnișoară Prendregast, poate că ar trebui să mergeți și dumneavoastră la lac.

Ea privi sugestiv la pantalonii lui murdari și la haina acoperită de nămol.

— Doar dacă mergeți și dumneavoastră.

— Sunteți o tânără foarte insolentă.

Îi oferii brațul ca pe o provocare. Iar ea îi acceptă

gestul în spiritul în care fusese oferit.

— Sunteți un bărbat foarte atent la detalii.

Împreună se îndreptară spre casă, dând naștere unor zvonuri imposibil de amuțit.

Capitolul 9

În salonul elegant, așezat în capul mesei, colonelul Gregory tăia friptura în felii subțiri. De o parte și de alta a mesei, copilele înfometate priveau cu atenție.

La capătul mesei, Samantha, îmbrăcată din nou în rochia ei roz, încerca să se poarte de parcă ar mai fi trecut prin asta de o mie de ori. De fapt, era doar a treia ei seară în care participa la o masă în familie; toți foștii ei angajatori preferau să cineze singuri, nicidecum alături de guvernanta și, cu atât mai puțin, cu copiii.

Așa că ea studia fiecare expresie, fiecare nuanță cu uimirea cuiva care nu mai participase până acum la o cină în familie, încercând să înțeleagă cum funcționa familia. În seara asta, copiii erau înfometați în urma aventurii, iar ea îi înțelegea. Aroma mâncării o făcea să saliveze de poftă. În vreme ce cuțitul lung tăia feliile de carne maronii, colonelul Gregory anunță:

— Domnișoara Prendregast mi-a comunicat că mi-am neglijat datoriile, prin urmare am decis că voi da o petrecere.

Nimic altceva nu le-ar fi putut distrage fetelor atenția de la mâncare. Toți ochii se întoarseră spre el, iar copilele îl priviră cu gura căscată.

„Da”, se gândi Samantha, „nu e de mirare că mi-a admis cererea pentru materialul de rochii al fetelor”. Apoi se uită la el și la linia fermă a bărbiei, care părea atât de strânsă de parcă ar fi fost pe cale să se spargă. La statura lui puternică, la corpul lui sculptat și la ținuta rigidă de militar. Și la ochii lui reci, conturați de gene negre. Nu

credea nicio clipă că acționase la sfatul ei. Așa că, de ce dădea petrecerea?

El îi surprinse privirea și ridică din sprâncene parcă vrând s-o chestioneze, nevinovat. Ea răspunse cu exact aceeași expresie și nu ar fi putut spune care dintre ei și-a ferit privirea mai întâi, căci fetele își reveniseră din uluială, toate în același timp.

— Când, tată? Cine vine? Cât o să țină? O să vină și copii?

Mitten, majordomul, îi dirijă pe servitori cu castroanele de cartofi trași în pătrunjel, de mazăre aburindă, de varză verde de Bruxelles, cu farfuriile cu budinca apetisantă și cu feliile aurii de pâine. Servitorii circulau, în vreme ce Samantha le ajuta pe Kyla și pe Henrietta, așezate la stânga și la dreapta ei, să-și pună mâncare în farfurii.

Colonelul Gregory puse feliile de carne pe o farfurie în timp ce răspundea succint și în ordine la întrebări.

— Invitațiile vor pleca de îndată, pentru 1 septembrie. Voi invita pe toată lumea din ținut și cât de mulți prieteni din străinătate și din armată voi reuși să găsesc. Vor rămâne aici trei zile - ca peștele vechi, după trei zile, oaspeții încep să pută.

Mitten preluă farfuria cu feliile de friptură și le servi pe fetele mai mari.

— Dar nu pot să se spele? se întrebă Kyla, încruntată.

Samantha îi aruncă o privire colonelului și îi întâlni privirea plină de voieșie. O cuprinse un val de căldură; ea îl ignoră și o bătu pe Kyla pe mânuță.

— E doar o expresie, draga mea. Pot să se spele cât vor. Nu or să pută cu adevărat.

— Adulții zic mereu lucruri ciudate că acesta, îi șopti Vivian destul de tare Kylei.

Mitten ajunsese cu platoul la Samantha, apoi îl puse jos iute ca să o ajute pe Henrietta exact la țănc să prindă furculița înainte de a atinge podeaua. Samantha își luă din friptură, apoi o ajută pe Henrietta să-și șteargă cartofii de

pe șorț în vreme ce valetul aducea alt tacâm. Cina cu copiii era mereu o aventură. Supărată și cu ochii mari, Agnes comentă:

— 1 Septembrie e peste două săptămâni. Cum vom fi gata la timp?

Colonelul Gregory o ajută pe Emmeline să taie carnea.

— Acum trei zile i-am trimis o scrisoare contesei de Marchant, cerându-i ajutorul.

Un geamăt general se auzi din partea copiilor. El ridică iute ochii, privind în jur cu răceală. De îndată, fetele își făcură de lucru în farfuriile proprii. El concedie servitorii, așteptă până își făcură plecăciunile și ieșiră, apoi zise pe un ton reținut:

— Lady Marchant este o gazdă desăvârșită și ar trebui să ne bucure ajutorul ei.

Samantha nu știa ce se întâmpla, dar înțelegea că trebuia să îndulcească lucrurile.

— Sunt sigură că așa e și că ne va fi de mare ajutor.

Agnes clipi iute de parcă doar menționarea numelui acestei contese ar fi făcut-o să plângă. Samantha luă o înghițitură din mâncare, mestecă și înghiți.

— Când credeți că va sosi contesa?

— Cu puțin noroc, și dacă nu are alte treburi, ar trebui să sosească într-o săptămână, răspuse el.

Fără să se mai poată abține, Henrietta slobozi un oftat imens.

Samantha trase farfuria Henriettei spre ea.

— Haide, lasă-mă să te ajut să tai carnea.

— O! Mara își duse deznădăjduită mâna la gură. Cum o să fie gata rochiile pentru petrecere?

— Am angajat o croitoreasă, răspuse colonelul Gregory. Lecțiile voastre vor fi suspendate temporar.

Copiii ovaționară.

— Temporar, spuse el. Va trebui să vă pregătiți prezentările.

— Ce prezentări? întrebă Agnes fără să se mai ostenească să își ascundă ostilitatea.

Colonelul Gregory o privi aspru.

— Prezentările cu care vă veți întreține musafirii.

— Asta este ce fac tinerele domnișoare, zise Samantha.

— Dar... eu nu știu să fac nimic, îngăimă Mara palidă.

— Ai o voce foarte bună, zise colonelul Gregory. Așa că vei cânta.

— Nu pot să cânt în fața... oamenilor, strigă Mara.

— Cânti la fel de frumos ca mama ta, răspunse el.

Mara se îmbujoră de plăcere. Spre surprinderea Samanthei, câteodată colonelul Gregory spunea lucrurile potrivite.

— Doamna Gregory avea o voce frumoasă?

— Foarte frumoasă, replică William Gregory. Toate fetele cântă frumos, dar doar Mara are puritatea și timbrul vocii mamei sale.

— O să... încerc, se poticni Mara.

— O să cânti, și o să cânti minunat, veni răspunsul colonelului.

Vorbea pe un ton atât de hotărât, încât Mara dădu din cap de parcă ar fi crezut și ea asta.

— Acum, cum e cu voi, restul? se interesă el, întorcându-se spre fete. Agnes, ai exersat la pian?

Agnes își împinse scaunul în spate cu atâta violență, încât acesta căzu pe spate. Izbucni în lacrimi și fugi din cameră.

Restul fetelor se priviră nedumerite, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

Samantha dădu să se ridice, însă colonelul Gregory interveni:

— Stați jos, domnișoară Prendregast și terminați de mâncat. Sunteți ultima persoană pe care ar vrea să o vadă în clipa asta.

Samantha se așează la loc. Presupunea că avea dreptate, dar, în același timp, nu-i plăcea defel să lase un copil singur și plângând.

— Menajera o să-i dea lapte cald și pâine prăjită și o s-

o ducă la culcare, explică apoi colonelul Gregory și își turnă un pic de sos peste carne.

— Dar Agnes nu a mai făcut așa ceva până acum, zise Henrietta cu buza tremurând.

— Nu. Dar nici nu a mai avut până acum o guvernantă ca domnișoara Prendregast, care să-i dea o foarte bine-venită lecție.

Colonelul Gregory le privi pe fete cu o căutătură care le sugeră că știa prea bine ce șotii pusese la cale.

Vivian și Mara roșiră. Emmeline și Kyla se făcură mici pe scaunele lor. Sfidătoare până la sfârșit, Henrietta își încrucișă brațele pe piept.

— Nu vă faceți griji. Orice soldat trebuie să învețe să accepte și înfrângerii, iar când Agnes va accepta asta, totul va fi bine.

În timp ce vorbea, Emmeline se întinse după paharul cu lapte și reuși să-l răstoarne. El o ajută să ștergă laptele, iar când toată lumea se liniști, anunță:

— Ajunge cu chestiunile personale. Copii, voi cunoașteți regulile. Vom folosi timpul care ne-a rămas ca să discutăm chestiuni de interes general. Astă-seară - fauna din regiunea noastră.

Samantha se opri din mâncatul cartofilor cu pătrunjel și aruncă o privire severă în direcția lui. Oare încerca s-o educe?

— Dar, tată, obiectă Vivian. Pe mine nu mă interesează. Eu vreau să știu care e ultima modă la rochii.

— Atunci ar trebui să taci, pentru că toată lumea de aici este foarte interesată de fauna din regiune.

De jur împrejurul mesei toată lumea clătină din cap.

— Cine nu este interesat de fauna de regiune poate să plece de la masă. Ochii lui deveniră reci. Am înțeles că bucătăreasa a făcut prăjitură diplomat cu căpșune la desert.

Capetele aprobară iute, iar pentru restul timpului, chiar dacă Henrietta reuși și ea să-și verse laptele, iar Emmeline scăpă prăjitură pe covorul oriental scump,

Samantha învăță despre căprioare, bursuci și veverițe. Iar ea nu spusese că *nu* era interesată, deși subiectul o captivă abia când discuția ajunsese la creaturi care ar fi putut s-o mănânce. Ca să nu mai spunem că îi plăcea mult prăjitura.

După ce terminară de mâncat desertul, copilele se ridicară și cerură voie să se retragă, iar colonelul Gregory le dădu permisiunea după ce îi făcură și lui, și Samanthei câte o reverență. Apoi, el i se adresă Samanthei:

— Mai rămâneți, domnișoară Prendregast. Beți un pahar de ratafia sau de porto, dacă doriți, și spuneți-mi cum evoluează lucrurile cu adevărat.

Nu era chiar o invitație. Ea nu credea că el știa cum să formuleze o invitație. Dar era o cerere mai politicoasă decât restul pe care i le adresase până acum, iar Samantha își dorea mult prea mult să rămână, motiv îndeajuns de bun pentru a încerca să plece.

— Cred că ar trebui să pregătesc lecțiile pentru mâine.

— Poate că ar trebui să le predați despre șerpi.

Ea se așeză brusc la loc în scaun.

— Știți chiar tot ce pun la cale copiii?

El nu zâmbi, dar ochii aceia azurii, de safir, de cobalt – sfinte Dumnezeule, își schimbau constant culoarea! — aveau o expresie de căldură care îi încinse mușchii și îi făcu genunchii să tremure.

— Nu tot. Nu întotdeauna. De regulă, sunt cu un pas în spate și cu o oră în urmă.

Trebuia să înceteze să se mai amăgească singură. Nu avea să plece de la masă. Voia să stea și să schimbe o vorbă cu un alt adult. Voia să vorbească despre copii, despre vreme și despre petrecere. Voia să vorbească cu colonelul Gregory.

— Un pahar de porto, vă rog.

El se ridică și umplu două pahare, și puse unul cu un lichid roșiatic în fața ei. Ea luă o înghițitură și abia se abținu să nu se scuture. Băutura avea gust de smoală și ardea la fel ca gazul de lampă.

— Cui îi place să bea așa ceva? întrebă ea răgușită. Vreau să spun... intenționat.

El rânji.

— Țsta e un fel. Haideți să încercăm cu acesta. E mai dulce.

Îi puse în față un lichid rubiniu.

Prevăzătoare, ea îl mirosi mai întâi. Bogat, cald, îmbătător. Luă o înghițitură.

— O! Lichidul îi alunecă pe gât. Acesta e bun. Îmi place.

— N-ați mai băut porto niciodată?

— Cei mai mulți dintre angajatori nu își încurajează guvernantele să bea cu ei și cu toții mi-au interzis să mă ating de băutură din proprie inițiativă, răspunse ea fără să-și poată ascunde sarcasmul din voce.

— Deci nu aveți o problemă cu alcoolul?

Ea chicoti, apoi își dădu seama că el era serios și o privea interogativ.

— Nu, absolut deloc. De ce întrebați?

— În India, soția mea mi-a cumpărat o ploscă făcută din piei în care să pot transporta lichid. Localnicii le foloseau în călătorii, iar eu am purtat-o cu mine în patrulele mele nocturne.

— Plină cu porto? întrebă ea, cuprinzând paharul cu palma.

— Whisky, domnișoară Prendregast. Le cer oamenilor mei să-și lase casele și să călătorească împreună cu mine în frig și întuneric. Din când în când, le mai ofer câte o înghițitură, de înviorare.

Ea aproape că zâmbi la tonul lui ceremonios, dar chestiunea era serioasă.

— Cineva a băut whisky-ul?

— Cineva a luat plosca, o corectă el. În noaptea în care ați sosit.

Ea puse cu grijă paharul pe masă. Mai fusese acuzată și în alte dăți de furt și nu suporta ca el să creadă așa ceva despre ea.

— Eu nu beau pe ascuns. Și nici nu fur.

— Nu, sigur că nu. Vă bucurați de încrederea acordată de Lady Bucknell. Ea știe la fel de bine ca și mine că dacă ești hoț, așa și rămâi.

Samantha simți cum o cuprinde furia. Furia și... frica. Oare el știa despre trecutul ei? Să fie aceasta o lecție care să o mențină în stare de alertă?

Dar nu. Nu colonelul Gregory. El nu se pricepea la subtilități. Bărbatul era corect până în măduva oaselor. Atunci de ce era așa de atrăgător?

— Sunt de părere că știi să apreciez destul de bine caracterul oamenilor, iar dumneavoastră nu sunteți genul de femeie care să alegeți un mod de viață atât de sordid, zise el.

— Într-adevăr, ce compliment minunat, domnule colonel.

Mai auzise aiureli din astea din partea unor bărbați care habar n-aveau ce însemna să mori de foame, care nu știau ce însemna să ai nevoie de anumite lucruri, care nu făcuseră față nicicând unui pumn ridicat sau unui bebeluș nedorit. După ziua de azi, sperase ca acest colonel Gregory să fie diferit... dar Adorna o avertizase și, la urma urmei, de ce ar fi fost diferit? Era un moșier. Un bărbat. Știa prea bine că nu trebuia să se aștepte la ceva diferit din partea lui doar pentru că era de la țară. Doar pentru că avea ochi albaștri și părul de culoarea nopții.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Orice altceva ar fi crezut despre el, omul era măcar perspicace. Probabil rezultatul unei vieți petrecute comandând trupele englezești prin Orient.

Ea răspunse sec:

— Probabil că ați rătăcit plosca. De obicei așa se întâmplă.

— Aveți dreptate, răspunse el, așezându-se în dreapta ei.

Acest ofițer sever, care respecta reguli și tradiții, se așezase la capătul mesei, lângă un servitor. De ce?

Ea își împinse un pic scaunul mai în spate. Ce voia să însemne această familiaritate? Ar trebui să se teamă din cauza trecutului ei... ori pentru virtutea ei?

El o privea cu prea multă atenție. Nu voia ca el să se intereseze despre trecutul ei. Nu voia ca el să pună întrebări la care i-ar fi fost greu să răspundă. Se condamnase singură să petreacă un an întreg aici. Trebuia să își respecte promisiunea. Prin urmare, întrebă:

— De ce le permiteți copiilor astfel de șotii ca băi de nămol și șerpi prin pupitre? N-ați avea mai mult noroc în păstrarea guvernantei dacă ați interveni?

El continua să o studieze. Încercă să îl privească în ochi. Dar nu reuși complet; trecutul ei, deziluzia suferită cu el și, mai mult decât orice, această atracție continuă și derutantă pe care o simțea o făcură să-și îndrepte din nou privirea spre masă, apoi spre umărul lui drept, în lateral la oglinzile cu ramă aurie care decorau salonul și înapoi spre bărbia lui. Își fixă privirea acolo și îi privi buzele în timp ce el îi răspundea.

— Eu sunt plecat deseori, iar dacă guvernanta nu poate gestiona situația, atunci nu-mi e de niciun folos.

— Probabil că da. Ea studie petele de pe fața albă de masă, făcute de copii. Cine e contesa de Marchant?

— Teresa este o doamnă încântătoare, o prietenă a soției mele. El răsuci băutura în pahar și zâmbi tandru de parcă s-ar fi uitat în ochii contesei. Mi-a fost de mare ajutor la întoarcerea în Anglia. M-a tot îndemnat să mă întorc în societate, așa că știu că se va bucura să mă ajute cu această petrecere.

— Oh! Pe Samantha o scutură un fior. Știa că mai exista un alt motiv pentru organizarea acestei petreceri.

El decisese să-i facă curte contesei de Marchant și proceda cum știa mai bine, ademenind-o cu căminul lui. Asta explica și nefericirea fetelor. Nu se bucurau la gândul că mama lor va fi înlocuită. Asta nu explica însă și nefericirea Samanthei, dar nu voia să se gândească la asta.

— Copilele vor mânca tot aici după ce va sosi

contesa?

Ea mai luă o înghițitură de porto savurând aroma acestuia.

— Nu în timpul petrecerii, dar în rest... desigur. El nu-și schimbă expresia. De ce nu ar face-o?

Ea nu prea știa cum să explice un lucru evident.

— Varsă laptele.

— Sigur că varsă laptele. Fetele mele varsă mereu laptele. Casa e scăldată în lapte. Mă mir că nu am avut inundație până acum.

Samantha chicoti, încercând să-și ascundă râsul.

— De asta, cele mai multe familii nu mănâncă la aceeași masă cu copiii lor.

— Prin urmare, de ce o fac eu? El își puse palmele pe masă și se aplecă spre ea. Aceasta este întrebarea dumneavoastră, domnișoară Prendregast?

Nu era de mirare că reușise să o țină prizonieră cu atâta fermitate în seara aceea, pe drum. Avea cele mai masculine mâini pe care ie văzuse ea vreodată, cu degete lungi și palme late, iar unghiile erau curate și rotunjite. Mâinile erau mari și grele, presărate cu peri negri și emanau autoritate și putere. Îi putea citi puterea în venele proeminente și simți din nou acel nod în străfundurile pântecului ei. Simți și cum se înroșește în obraji și pe frunte. Ea care nu roșea niciodată. Ce însemna asta?

O voce interioară o luă în răs. „Știi ce înseamnă asta.” Dar ea alungă ideea imediat. Era departe de casă, printre străini, și îl considera pe acest bărbat un simbol al puterii și al siguranței. Asta era tot.

— Cei mai mulți părinți nu le permit copiilor să învețe cum să se poarte de la ei înșiși.

— Sunt un om ocupat. Nu reușesc să-mi văd copiii atât de des cât aș dori. Reușesc să iau cina cu ei de cele mai multe ori și nu e nimeni mai potrivit să-i învețe decât tatăl lor.

— Nemaivăzut, șopti ea.

Făcea ce dorea, nu cum făcea toată lumea, iar asta îl

transforma într-un pericol pentru ea, căci pentru ea o familie unită era ca un far strălucitor care o atrăgea ca o himeră. Își petrecuse primii ani ai copilăriei privind pe furiș prin geamurile luminate la familii ca aceasta, adunate în jurul mesei, mâncând și râzând. Era o viziune despre care ea decisese că nu era pentru ea. Hotărâse asta de multe ori, dar dorința de a face parte dintr-o astfel de familie i se tot întorcea în minte.

Cum de era capabil să o aducă de la deziluzie la admirație invidioasă în atât de scurt timp?

— V-ați bronzat, domnișoară Prendregast și - degetele lui îi atinseră vârful nasului - v-ați și ars un pic.

Ea profită de ocazie pentru a pleca de la masă. De lângă el. Să scape de întrebări și de intimitatea nedorită. Sări în picioare și se duse la oglindă. El avea dreptate, avea culoare în obraji și vârful nasului era cam roșu.

— Lady Bucknell îmi tot spune să nu plec nicăieri fără bonetă, dar astăzi nu am putut rezista.

— Fermecător. Dar apoi el strică imediat complimentul cu impertinența lui poruncitoare. De ce nu sunteți căsătorită?

Samantha se răsuci spre el.

— Ce fel de întrebare mai e și asta?

— Sunteți tânără, atrăgătoare. Sunteți probabil în căutarea unui soț și veți rămâne aici doar până când veți găsi pe cineva.

Acum înțelegea. Colonelul era îngrijorat că abia se vor obișnui copiii cu ea și apoi ea va pleca, lăsându-i din nou fără guvernantă. O întrebare pusă doar din interes personal, lucru pe care ea îl înțelegea.

— Dacă aș fi în căutarea unui soț, vă asigur că există destui candidați la Londra. Ea se așeză la loc. Nu mă interesează căsătoria.

— Preferați să vă îngrijiți de copiii altora, în loc să vă bucurați de securitatea unui soț și a unui cămin propriu?

Din tonul lui reieșea clar nedumerirea. Cât putea să-i spună? Destul. În niciun caz totul.

— Nu provin dintr-o familie stabilă. Tatăl meu m-a folosit ca să îi finanțez cheltuielile nesăbuite de la vârsta de doisprezece ani. Mai luă o înghițitură de porto, dar nu-i mai simțea parfumul.

— Să-ți trăiești viața în funcție de experiența nefericită legată de un singur bărbat – importantă, desigur, dar singulară – este irațional.

Ea nu știa de ce îi răspunse. Poate pentru că ridicase o sprânceană, insinuând poate că ea, o femeie, nu putea fi decât irațională. Poate, pe măsură ce îmbătrânea devenea și mai puțin tolerantă față de bărbați și față de superioritatea de care aceștia dădeau dovadă.

— La paisprezece ani, prietena mea cea mai bună era foarte îndrăgostită de un tânăr lord, iar acesta, la fel de îndrăgostit de ea. Dar când ei i-a crescut burta, atât el, cât și afecțiunea lui au dispărut definitiv. Eu am ajutat-o să nască și să îngroape acel făt.

Îl privi pe colonelul Gregory întrebându-se oare de ce îl considerase vreodată atrăgător.

— Spuneți-mi, domnule colonel, ce avantaje îi aduce femeii căsătoria?

— Un bărbat bun nu umblă după alte femei, o tratează cu respect pe soție și o sprijină, răspunse el cu aroganță.

— Găsiți-mi un bărbat bun, și o să mă căsătoresc. Adăugă un zâmbet evident artificial care indica neîncrederea ei profundă în bărbați. Poate.

Colonelul Gregory nu-i răspunse la zâmbet și nici nu se încruntă la răspunsul ei direct. Nici nu încercă să-i spună că ea era o femeie care trebuia să se lase condusă de orice fel de creatură bărbătească, indiferent de dimensiunile minții acesteia.

— Tatăl dumneavoastră a murit?

— Da.

Asta era tot ce avea de gând să spună pe tema asta.

— Și mama dumneavoastră?

— S-a dus.

Cu atât de mulți ani în urmă, într-o noapte rece pe care n-avea s-o uite vreodată.

Ar mai fi stat privindu-se probabil, niciunul nefiind dispus să cedeze teren, dar Mitten intră cu un plic sigilat, așezat pe un platou de argint, și i-l prezintă colonelului.

— Domnule, acest mesaj a sosit de la Londra.

Colonelul Gregory deschise scrisoarea, studie mesajul, apoi se ridică și făcu o plecăciune spre Samantha.

— Trebuie să plec. Vă rog să le spuneți fetelor că nu voi putea să vin să le urez noapte bună.

— Desigur. Ea ezită. E vorba despre bandiți?

Privirea lui deveni rece.

— Domnișoară Prendregast, acțiunile mele nu vă privesc în niciun fel.

Capitolul 10

Duncan galopa pe armăsarul lui, pe drumul peste care se lăsa înserarea. Fusese cu William în India, iar acum, se afla de doi ani aici, în Anglia, și rareori acesta îl chemase atât de urgent și în acest fel. Sec. Fără să dezvăluie ceva. „Adună oamenii. Vino de îndată.”

William era ofițerul perfect. Preluă cu ușurință comanda și, odată ajuns în frunte, se aștepta ca toată lumea să i se supună. Cu toate astea, respecta experiența lui Duncan și îl pune la curent cu detaliile, ținând cont de opinia lui. Dar nu acum. Nu în noaptea asta. Nu exista decât o singură explicație. În sfârșit, se întâmpla ceva.

Îl încetini pe Tristram și îl duse pe o potecă laterală, printre copaci, până ajunse în luminiș. William stătea călare pe acel ridicol de serios cal castrat al său, iar Duncan se apropie de el.

— Ce se întâmplă?

— Am primit o scrisoare de la Throckmorton. Lumina lunii în creștere îi dezvăluie lui William chipul încruntat. Cei

doi Featherstonebaugh au părăsit înalta societate și fug spre nord.

— Vom fi pregătiți pentru ei?

— Invitațiile au fost deja trimise. Cei mai importanți oameni au acceptat deja. Li s-a spus să accepte. Generalul Wilson. Ministrul Grey.

— Și soțiile?

Duncan scoase un fluierat, impresionat de lista de oaspeți.

— Desigur, continuă William. Din port pleacă o dată la două săptămâni o navă spre Irlanda. Este nava pe care vor s-o prindă Lord și Lady Featherstonebaugh. Dar când vor ajunge la conac am aranjat să li se comunice că nava tocmai a plecat.

Duncan izbucni în râs.

— Și așa vor rămâne acolo, așteptând să scape, în vreme ce, la doar câteva mile depărtare, eu voi avea o petrecere cu o sumedenie de prieteni care știu fiecare secret important legat de Anglia. Pe chipul lui William apărură un zâmbet ca un vânt de nord peste mlaștinile ninse. O, da. Își vor dori să își facă provizii de secrete pentru viitor. Vor veni.

— Ești diabolic, zise Duncan, plin de admirație.

— Hotărât, zise William. Se îndreaptă încet spre Hawksmouth.

— Încet? De ce? întrebă uluit Duncan.

— Vizitează prieteni care ar putea avea informații, dorm la ei și au grijă să lase impresia că se deplasează relaxați. Se plimbă în zigzag prin țară, probabil sperând să scape de urmăritori.

Tristam era neliniștit, simțind agitația lui Duncan.

— Dar dacă au impresia că sunt urmăriți, nu se tem și că acei urmăritori vor ajunge la casa lor înaintea lor?

— Au multe case. Probabil că speră ca Throckmorton să nu-și dea seama încotro se îndreaptă. Înainte ca Duncan să poată obiecta, William ridică mâna. Din discuțiile pe care le-a auzit, Throckmorton e de părere că Lord

Featherstonebaugh protestează.

Duncan îl cunoscuse pe Featherstonebaugh. Era un tip ridicol și arogant, predispus la bârfă și desfrâu, iar el nu-și putea imagina că individul reușise să-i păcălească pe cei mai buni spioni din Anglia.

— Protestează? De ce?

— El nu crede că sunt în primejdie.

Acum lui Duncan chiar nu-i venea să creadă ce auzea.

— A vândut secrete dușmanilor timp de treizeci de ani și nu crede că e în primejdie?

— E un aristocrat de modă veche. Se consideră mai presus de lege.

Până să apuce Duncan să-și revină, William continuă:

— Modul în care au plecat a stârnit bârfe. Bârfe încurajate de Throckmorton, în speranța că îi va descoperi pe aliații lui Featherstonebaugh. William îl apucă pe Duncan de braț. Conte Gayeff Fiers Pașenka a părăsit Londra.

Duncan înțelese prea bine importanța acestei informații.

— Pașenka, zici?

Pașenka era un bărbat elegant, popular în societate, mai ales printre doamne, un străin care trăia de ani buni în societatea engleză, folosindu-se de trista sa poveste cum că i-ar fi fost confiscate pe nedrept pământurile din Rusia. Se părea însă că toată povestea era doar un basm rusesc.

— Se îndreaptă încoace? Pe el îl vânam în noaptea asta?

— Throckmorton e de părere că Pașenka vrea să ajungă pe domeniul Featherstonebaugh, și de aici pe mare.

Pe drum se auzi zgomot de copite. Soseau oamenii, iar William își coborî vocea.

— În curând îi vom prinde nu doar pe trădătorii Angliei, ci, dacă acționăm cum trebuie, îl vom avea și pe Pașenka, șeful căruia îi raportează.

— Deșteaptă treabă.

Duncan zâmbi când îi făcu lui William o sugestie despre care știa că îl va încânta.

— Dar nu ar fi mai bine să-i furnizăm informații false și să-l lăsăm să plece?

— La naiba, Duncan, șuieră William. Acum îmi amintesc de ce îmi place să te am prin preajmă. Ești prea strălucit ca să te pierd.

Pentru a treia oară în acea noapte, chemarea limpede a bufniței se auzi peste cerul nopții presărat cu stele. Oamenii lui William se întorceau în luminiș, iar William așteptă calm, cu calul nemișcat sub el, să i se dea raportul.

Primarul din Hawksmouth, Dwight Greville, ajunsese primul, calul lui croindu-și drum pe poteca luminată de lume.

— E liniște în nord, domnule, până la George's Cross. Nasul i se încreți ca al unui iepure când adulmecă briza. Dar nu-mi place. Ochiul stâng al neveste-mii se zbate întruna, iar asta este o premoniție de necaz, cu siguranță. Da, domnule colonel, o premoniție teribilă. Vă zic eu, e ceva în aer.

— Câtă vreme nu e nimic pe pământ, n-avem de ce ne îngrijora, răspunse William.

Greville anunța mereu primejdii, speriat că liniștea din Hawksmouth ar putea fi tulburată sub jurisdicția lui. William se străduia în fiecare seară să-l convingă că totul avea să fie bine.

Se apropie și Duncan pe armăsarul acela afurisit al lui, o bestie pursânge pasionată mai degrabă să salte și să se zbată decât să-l ducă pe Duncan unde avea nevoie, într-o manieră rezonabilă.

— Este o noapte liniștită, anunță Duncan. Nu prea se circulă spre sud.

Ceilalți cai se mișcă neliniștiți, răspunzând la agitația lui Tristam. Chiar și Osbern, calul cuminte al lui William își azvârli capul pe spate și dansă câțiva pași în lateral.

Dar ceva mai mult decât agitația lui Tristam îl îngrijora pe Osbern. Probabil că era lumina lunii și adierea brizei, spuzeala de stele și mirosul ierbii proaspete strivite

sub copite. Asta trebuia să fie, căci William se simțea la fel de neliniștit. La fel de iritat. Pentru prima dată în ani buni, aproape că putea să-și audă sângele alergând prin vene. Să-și audă bătaile inimii, să simtă freamătul din aer. Își spusese că toate astea le simțea pentru că țelul lui ajunsese aproape de îndeplinire. Bestiile răspunzătoare pentru moartea soției sale erau pe cale să fie prinse. În curând se va face dreptate.

Dar era mai mult de atât. De când o cunoscuse pe Samantha, în seara aceea, pe drum, își dorise... ceva. Ceva diferit. Duncan, banditul, sesizase de îndată diferența și i-o atribuisese pe bună dreptate Samanthei. William își spusese că suferea de o nevoie primordială pe care și-o refuzase de prea multă vreme. Dar dacă lucrurile ar fi stat așa, de ce nu se gândea și la Teresa cu aceeași pasiune? Era o femeie deosebit de atrăgătoare, o văduvă de origine bună, un model de eleganță și grație care își cunoștea locul și nu-l corecta și nu-l certa niciodată, insinuând că ar face ceva incorect. Asta era ce își dorea.

Nu o femeie care știa să dea replica și căreia îi mergea mintea și avea origini necunoscute. O femeie care manipula situațiile după cum îi convenea și care îndrăznea să critice felul în care își trata copiii. O femeie care își exprimase cât se poate de clar disprețul, ba chiar frica, de ținutul lui mult iubit. O femeie care nu-l lăsa să doarmă, pentru că se afla la câteva încăperi distanță pe același coridor.

Sosi și Zephaniah Ewan. Sobru, gânditor, tânărul fermier supraveghea drumul care trecea pe lângă pământurile lui și avea un simț nemaipomenit în a-și da seama cine trebuia lăsat în pace și cine trebuia reținut. El își mângâie calul pe grumaz și dădu raportul:

— Drumul spre est este neumblat, domnule, cu excepția unei tabere de țigani.

— Țigani? exclamă Greville surescitat. Toată lumea știe că țiganii aduc necazuri.

— Nu și țiganii aceștia, îi spusese Ewan. Vin în fiecare

an, în drum spre târg. Își văd de-ale lor.

— Nu vânăm țigani, zise William. Vânăm străini ciudați și englezi, bărbați și femei, care nu au nicio treabă prin ținut.

— Am putea scăpa de trădători, dacă i-am prinde pe unii dintre ei și i-am spânzura ca exemplu, zise Greville.

— Nu încercăm să scăpăm de ei. Vrem să vină și să-i blesteme pe bandiții de la drumul mare, ca preț pentru jocul periculos pe care îl joacă.

— Dar acum nu mai facem asta, nu? Lui Greville îi sclipiră ochii în lumina lunii. Acum îi prindem pe toți și îi reținem, pentru că... zise el și se opri. Nu știa de ce, iar William nu i-ar fi spus mai mult decât strictul necesar.

— Așa e, zise William. Îi reținem pe toți.

Scotocindu-le prin lucruri, prin haine, prin pantofi. Oriunde n-ar putea ascunde corespondență importantă. Lord și Lady Featherstonebaugh se îndreptau spre casă, iar planul lui William fusese declanșat. De departe, William auzi zgomot de copite pe potecă. Cineva călărea iute, iar cei patru bărbați ieșiră din luminiș și se ascunseră în umbra copacilor.

Era tânărul Milo, aplecat peste grumazul calului său. William ieși la vedere. Milo se opri și exclamă pe nerăsuflăte:

— O caleașcă! Cu blazon. Pe drumul principal spre Hawksmouth, îndreptându-se spre vest.

— Ce blazon?

William se pregăti pentru galop.

— N-am putut vedea, domnule, era întuneric.

— Acum? În seara asta? se bâlbâi Greville.

William, Duncan și Ewan nu mai pierdură vremea cu întrebări, ci o tăiară direct spre drumul principal, în urma lui Milo. Greville îi urmă ceva mai încet.

Era posibil? Să fi sosit Lord și Lady Featherstonebaugh deja? Când se apropiară de drum, își puseră pălăriile peste ochi și își traseră eșarfele peste față. Se transformaseră în temuții bandiți din Țara Lacurilor. Caleașca înainta. Se

înșirară pe drum. William trase un foc în aer, în vreme ce restul bărbaților își îndreptară armele spre vizitiu. Vizitiul trase frâiele și opri cei patru cai.

William urlă:

— Ieșiți și dați tot ce aveți!

Duncan se apropie de ușă și o deschise brusc.

— Ieșiți afară!

— Sigur, asta este primirea despre care o doamnă abia așteaptă să le-o povestească prietenilor ei, se auzi o voce caldă, plăcută și amuzată din interior.

William era bucuros că avea fața acoperită, căci rămăsese cu gura căscată. Teresa? Teresa sosise deja? Probabil că se grăbise să răspundă invitației.

Ea își scoase capul pe ușă, iar în lumina lunii trăsăturile ei frumoase păreau ascuțite. Ea zâmbi, dar lui William i se păru că era mai degrabă un zâmbet enervant, decât plăcut. Coborî scările din trăsură, iar pelerina i se desfăcu, dezvăluind un piept frumos. Toți ochii bărbaților se îndreptară într-acolo, iar William trebui să admită că, în lumina lunii, arăta minionă și drăgălașă.

— Un bandit frumos mă oprește ca să mă jefuiască de bijuterii. Ia să vezi când gazda mea, colonelul Gregory, va auzi de asta. Va fi foarte amuzat... nu-i așa?

Duncan era, cu siguranță, uluit de apariția ei, dar își jucă bine rolul de tâlhar la drumul mare. Își puse pistolul la loc în teacă și descălecă. Se apropie și făcu o plecăciune elegantă:

— Milady, cu cine am onoarea de a sta de vorbă?

— Contesa de Marchant, și o să-ți pară rău că ai făcut-o.

Îl apucă iute de păr și cu o mișcare rapidă îl îngenunche. Îi scoase pistolul de la cingătoare și i-l lipi de tâmplă, totul cu un zâmbet care îi îngheță lui William sângele în vine, apoi se uită la tovarășii falsului bandit.

— Mă veți lăsa să trec, ori o să-l împușc în cap.

Greville behăi ca o oaie. Ewan își dădu calul înapoi. Teresa părea mică, hotărâtă și nemiloasă. William le făcu

semn, iar oamenii se retraseră în pădure. Ea strigă:

— Oamenii mei au pus acum mâna pe arme. Dacă ne urmați, vă vom împușca pe toți.

William privi printre crengi cum Duncan încercă să se ridice. Fără măcar să se uite la el, ea îl lovi cu genunchiul în față.

Aceasta era o latură a Teresei pe care el n-o mai văzuse până atunci. Ea fusese mereu perfect aranjată, zâmbitoare și îmbrăcată după ultima modă. Nu părea să fie în stare să oprească un jaf cu mâinile ei delicate. Cu pistolul îndreptat în continuare spre Duncan, ea se urcă în trăsură și închise ușa. Trăsura porni spre Silvermere.

Pe drum, Duncan se ridică anevoie în picioare. Își ținea mâna la nas și privea furios după trăsură. În tăcere, William prinse calul lui Duncan și i-l ținu, pentru ca acesta să încalece.

— E rupt? întrebă el.

— Nu cred. Duncan își tamponă fața cu o batistă. Dar dimineată o să am vânătăi sub ochi. Ar trebui să alergi ca vântul dacă vrei să ajungi acasă înaintea femeii. Și dacă asta e femeia pe care vrei s-o ceri de nevastă, mai bine ai grijă când îngenunchezi în fața ei. Genunchiul ăla e dat dracului.

— Domnule! Vicarul, domnul Webber, se îndreptă spre ei dinspre Hawksmouth făcând semne cu mâna. Este un străin la han. Pare-se un domn foarte înstărit. Înainte să se culce a întrebat de drumul spre domeniul Featherstonebaugh. Să-l reținem?

— Da, ar trebui. William își îndreptă calul spre sat. E pe cale să primească o vizită de la cei mai îndrăzneți bandiți care au jefuit vreodată un han.

Duncan își tamponă nasul.

— Și dacă nu găsim nimic?

— Îl lăsăm să se ducă la moșia Featherstonebaugh, și cât va fi acolo vom avea grijă să afle cea mai secretă informație pe care ar putea-o deține guvernul englez. William zâmbi rece. Păcat numai că atunci când va ajunge

cu ea în Rusia, se va dovedi a fi falsă.

— Și asta o să-i aducă moartea! zise Duncan cu uimire prefăcută.

Capitolul 11

A doua zi, fix la miezul zilei, Teresa cobora scările. La lumina zilei arăta foarte diferit, zâmbea, buclele negre îi încadrau chipul, ochii ei căprui străluceau, iar fustele largi din satin roz foșneau când pășea.

— William, cât mă bucur să te văd din nou. Îi întinse mâna și zâmbi cu un amestec bine ticluit de rezervă și plăcere adevărată. Un zâmbet care nu semăna defel cu rânjetul larg și băiețos care anunța amuzamentul domnișoarei Prendregast.

— Îți mulțumesc că ai răspuns invitației mele. Îmi pare rău că nu am putut fi acasă să te întâmpin când ai sosit, zise el luând mâna întinsă a Teresei.

— Ah, și ce nevoie am avut de tine, îi replică ea pe un ton de reproș, țuguind buzele. N-o să-ți vină să crezi, dragul meu, am fost atacată de bandiți.

Niciodată în viață nu-și dăduse seama mai tare de faptul că nu se pricepea să se prefacă. Spera doar să pară suficient de uimit și revoltat.

— Cum? Unde?

— Pe drum, nu departe de aici!

— Cât de îngrozitor de îndrăzneț. Sper că nu ai fost rănită.

— Servitorii mei au fost foarte curajoși și au alungat bandiții, dar am fost îngrozită, îi comunică ea, strângându-i brațul.

Acum chiar spera să nu pară surprins.

— Biata de tine. Ai putea... să-l identifici pe vreunul dintre ei?

— Știam că o să mă întrebi asta, dar nu. Purtau măști,

dragul meu, și oricum, nu trebuie să-ți riști viața pentru mine. Nu au reușit să fure nimic. Își duse mâna la frunte, prefăcându-se că se simte slăbită. În afară de... liniștea mea sufletească.

Oare glumea? Sau mințea? Rareori văzuse o femeie jucând atât de bine ca Teresa.

— Îmi cer scuze. Siguranța drumurilor este responsabilitatea mea și mă tem că nu mi-am îndeplinit obligațiile.

— Vai, dragul meu, ești, cu siguranță, întruchiparea conștiințiozității, dar tu ești un proprietar de teren, nu vânzător de hoți. Nimeni nu se așteaptă de la tine să patrulezi drumurile în căutare de ticăloși.

— Chiar și așa...

— Deși mă întreb unde-ai fost seara trecută. Nu! Nu te mai gânde. Ea râse gutural și-și flutură mâna. Nu trebuie să-mi explici. Așa sunt bărbații, și dacă ai avut un motiv mai puțin nobil pentru a nu fi acasă la ora unu noaptea, atunci nu vreau să-l știu.

El făcu o scurtă plecăciune. Uimitor. Îl acuzase că era inutil, că nu era în stare să-și protejeze regiunea și îi dăduse voie să fie libertin. Cum îndrăzneă să presupună?

— Sunt un nobil, o asigură el absolut indignat.

— Știu că ești, dragul meu.

Ea îl luă de braț și îi zâmbi. El își dădu seama cât de pompos părase. Dacă i-ar fi spus asta Samanthei, ea ar fi pufnit. Teresa îi ostoia masculinitatea într-un fel atât de grețos, încât se întrebă oare ce credea cu adevărat despre el. Oare își închipuia că era un tip care se demoraliza ușor, era nesigur de forțele proprii și avea nevoie de încurajări?

Da, sigur că asta credea. Teresa credea asta despre toți bărbații și se folosea de complimente flatante ca să-și deschidă calea, spunea minciuni ca să pară mai vulnerabilă. Știa asta; înainte nu i s-ar fi părut nimic rău în asta. Acum, când avea de a face în fiecare zi cu sinceritatea domnișoarei Prendregast, lingușelile Teresei i se păreau de-a dreptul imorale.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? Ai o expresie ciudată.

Teresa îi studia chipul. El își alungă aceste gânduri stranii.

— Sunt veștile pe care mi le-ai dat. Sunt șocat.

Sau poate că era noaptea încununată de succes pe care o petrecuse intrând prin efracție în camera de la han a lui Pașenka. Pașenka nu fusese o pradă ușoară. Ațintise pistolul asupra lui Ewan până când William reușise să-l doboare de la spate. Pistolul ne declanșase și îl zgâriase pe Duncan pe braț. Ce ghinion avusese bietul Duncan! Îl legaseră pe Pașenka, îi căutaseră prin lucruri, furaseră mai multe obiecte, dar și banii și scrisorile pe care le cususe în mantie. Chiar acum scrisorile se aflau în drum spre Throckmorton și, cu ajutorul hangiuului, Pașenka era în drum spre Maitland, unde spera că se va ascunde până la sosirea lui Lord Featherstonebaugh și a soției sale.

William nu avea nevoie de încurajările Teresei. În curând va putea să răzbune moartea lui Mary.

— Avem de gând să organizăm o petrecere? Teresa se uită prin holul înalt, apoi îl strânse de braț, lipindu-și pieptul cu atâta ingeniozitate de el, încât aproape o crezu că nu-și dădea seama ce face. Sunt așa de bucuroasă că m-ai chemat!

— La cine altcineva aș fi putut apela, dacă nu la prietena cea mai bună a lui Mary? El o conduse spre ușă și spuse: Am dat poruncă să se servească masa pe verandă.

— Ești atât de hotărât, dragul meu.

Ea îl strânse din nou de braț. El se eliberă ca să-i permită să o ia înainte. Zâmbi când îi auzi exclamația la vederea munților care se înălțau înaintea lor.

— Este magnific! Ea alergă spre balustradă și se sprijini de ea. Cum ai putut suporta să pleci în India?

— Știi prea bine. Fiul mai tânăr, post în armată, n-am avut de ales. Privi și el în jur, lăsând peisajul să-i aline sufletul tulburat. Dar observi că am reușit să ajung în Munții Cașmirului. Doar după ce Mary a fost ucisă am știut că va

trebui să mă întorc acasă. Nu știu dacă aş fi reuşit să-mi revin fără peisajul şi parfumul naturii de la Silvermere. Am nevoie de locul ăsta.

Ea îi acoperi pe balustradă mâna cu a ei.

— Iartă-mă, prietene... te pot numi așa, nu?

— Desigur. Credea că o cunoştea foarte bine, dar părea o străină. N-ar fi trebuit niciodată să o aducă aici.

— Îţi mulţumesc. Fără să bage de seamă stânjeneala lui, ea îi adresă alt zâmbet. Toţi am iubit-o pe Mary, iar circumstanţele morţii ei au fost îngrozitoare, însă ea s-a dus de trei ani. A venit vremea să renunţi la doliu.

El zâmbi forţat. Îl deranja să o audă dându-i astfel de sfaturi. Sigur că era prima candidată pentru a fi soţia lui, dar trebuia să înveţe care-i era locul. Ea îşi frecă mâinile de parcă s-ar fi apucat de treabă şi întrebă:

— Câţi oameni vor sosi la petrecere?

— Am invitat cam treizeci de oameni.

— Treizeci? Ea clipi cu ochii ei mari, căprui. I-ai invitat deja? Mă gândeam că o să pot să studiez lista şi să-ţi spun cine... în cele din urmă înţelese că depăşise măsură, pentru că adăugă: Dar, bineînţeles, este petrecerea ta. Sunt sigur că oricine de pe listă e bine-venit.

Ea îi văzu pe valeţi stând nemişcaţi lângă masa aşezată cu faţă de masă şi porţelanuri şi îi aruncă din nou acel zâmbet calculat.

— O, William, ce frumos este salonul tău pentru mic dejun. Cred că voi transforma locul în biroul meu pentru planificarea petrecerii.

— Cum doreşti, draga mea. Vor veni şi copiii lor şi servitorii lor, desigur.

Ea se opri chiar înainte să se așeze.

— Copiii? Vrei să inviţi şi... copiii?

— Unul dintre motivele pentru care dau această petrecere este ca să le învăţ pe fetele mele cum să devină gazde bune.

Aceasta era, desigur, o minciună, dar nici nu se gândea să-i spună că spera să pună mâna pe Lord şi pe

Lady Featherstonebaugh cu promisiunea unui ultim secret important care să-i aranjeze pe viață.

— O. Da. Ce idee interesantă. Ea îl privi cum se așază și reuși prin ridicarea unei sprâncene să sugereze atât confuzie cât și condescendență. Dar cea mai în vârstă are... câți ani? Opt?

— Agnes are doisprezece ani.

O vârstă tare dificilă.

— Deja? Cum zboară timpul. Îmi amintesc când s-a născut Agnes. Ce vremuri palpitate, când eram cu toții în India și tu și Byron erați în uniformă și atât de chipeși. Îmi lipsește foarte mult. Ea își tamponă colțul ochilor cu batista. Și care era numele celui alt tânăr? Cel care s-a făcut de răs cu fiica lui Lord Barret-Derwin?

William o privi cu colțul ochiului. Ce ciudat să întrebe de Duncan după noaptea în care Duncan o acostase - iar ea îl dovedise.

— Duncan Monroe, și este în continuare prietenul meu. Îl vei întâlni, cu siguranță, în timpul vizitei tale aici.

— Da? Ea zâmbi cu o încântare de felină. Dragul meu, loialitatea ta este laudabilă. Dar, ți-am spus cât de minunat este locul acesta de pe o asemenea verandă minunată, și cu spectaculosul peisaj oferit de munți?

Ea se sprijini de spătar și inhală o gură de aer proaspăt.

— Sunt întotdeauna dispus să ascult.

Ea mai inspiră o dată, lung.

— Aș putea sta aici pentru totdeauna.

— Unora nu le place. Unora nu le place deloc la țară.

Acei unii care se numesc domnișoara Prendregast.

— Aiureli! Nu-mi vine să cred că cineva nu apreciază asemenea locuri.

El aproape că izbucni în râs când se gândi la convingerea Samanthei că pădurea și pajiștile erau pline de urși. Și cum călca pe iarbă, de parcă i-ar fi fost frică să nu o prindă ceva de picior.

Ar fi dat orice să fi putut să-i vadă expresia când

descoperise șerpii din pupitru. Teresa îl privi strâmb.

— De ce zâmbești așa?

El își desfăcu șervetul și le făcu semn servitorilor.

— N-am niciun motiv, mi-e doar foame.

Teresa mânca puțin, ciugulind din mâncare și conversând din când în când până termină el. Apoi ea se lăsă pe spate și zise:

— Să stabilim strategia pentru petrecere?

Înăuntru se auzi cum se trânteste o ușă. Cizme bubuiră pe scări, iar Teresa sări în sus, cu mâna la piept.

— Ce e gălăgia asta?

— Sunt copiii. Bănuiesc că iau o pauză de la lecții.

— Un bărbat ca tine nu ar trebui să se preocupe de astfel de probleme. Teresa făcu o față lungă. Nici măcar nu știi cum să faci un orar.

— Am făcut un orar.

— Și nu îl respectă?

El abia dacă se abținu să nu pufnească.

— Avem o guvernantă nouă. Are un talent special să ignore orarul și să îți lase impresia că face așa cum ar trebui.

— Vai, dar mă surprinzi! Teresa îl bătu dezaprobat pe mână. Trebuie să fie o cotoroanță impresionantă dacă te-a cumințit așa.

El nici măcar nu încercă să-și analizeze satisfacția diabolică atunci când îi răspunse:

— O să vezi. Domnișoara Prendregast și copiii coboară acum.

Una câte una, fetele ieșiră pe verandă. Trăncăneala lor îl făcu să se încrunte, dar, cu toate astea, erau aliniate, hainele păreau să fie curate și ordonate și toate zâmbeau. Toate cu excepția lui Agnes, pe chipul căreia părea să se fi permanentizat o expresie acră.

Nu o înțelegea pe copilă. Pe vremuri o făcea; dar când încetase oare să i se mai așeze pe genunchi și să-i spună păsurile? Îi studie înălțimea. Și, acum că stătea să se gândească: oare când devenise prea înaltă ca să i se mai

așeze pe genunchi?

Kyla îi observă prima și se opri, cu chipul ei mic schimonosit de deznădejde. Emmeline se ciocni de ea, Henrietta de Emmeline, iar șirul indian se opri.

Domnișoara Prendregast apăru pe după colț, bătând hotărâtă din palme.

— Fetelor, nu puteți să vă opriți acum, trebuie să ieșim pentru ca Mara să exerseze spectacolul cu munții ca public și nimic nu poate opri...

Ea tăcu la vedere Teresei și a lui Gregory și, preț de o clipă, expresia ei fu aceeași cu a Kylei. Apoi trăsăturile i se limpeziră, ajunse în față și o apucă pe Kyla de mână, conducându-le pe fete spre tatăl lor și spre Teresa. Domnișoara Prendregast făcu o reverență. Buza de jos a lui Agnes tremură din nou. Oare ce era în neregulă cu copila asta? În fiecare zi devenea tot mai emoțională. El se încruntă la Agnes și, în același timp, se ridică să facă prezentările:

— Copii, v-o amintiți, desigur, pe Lady Marchant?

— Da, tată, răspunseră ele în cor și făcură reverențele la unison. Ce mai faceți, Lady Marchant?

— Foarte bine, mulțumesc. Teresa se relaxă un pic și i se adresă lui Vivian. Deci tu vei cânta, Mara?

— Eu nu sunt Mara. Vivian arată spre sora ei. Ea este Mara. Ea cântă, la fel ca mama.

Gura Teresei se strâmbă cu tristețe și nu mai încercă încă o remarcă individuală.

— Cât de minunat. Sunt sigură că sunteți toate talentate.

— Da, Lady Marchant, răspunseră ele din nou în cor.

Încă în picioare, colonelul vorbi:

— Lady Marchant, permiteți-mi să v-o prezint pe guvernanta noastră, domnișoara Samantha Prendregast.

Domnișoara Prendregast repetă reverența.

— E o onoare, milady.

Teresa o privi cu atenție pe domnișoara Prendregast, iar zâmbetul ei îi îngheță sângele în vine lui William.

— Nu sunteți chiar tipul obișnuit de guvernantă, nu-i așa?

Domnișoara Prendregast nu zâmbi, nu se încruntă; chipul ei expresiv nu exprima nimic.

— Patroana mea este Lady Bucknell, milady. De parcă asta ar fi explicat totul, ea făcu o altă reverență. Dacă sunteți buni să ne scuzați? Avem atât de puțin timp înainte să trebuiască să ne întoarcem în clasă să exersăm la...

— Matematică, domnișoară Prendregast, o ajută Henrietta.

— Matematică, fu de acord domnișoara Prendregast.

La un semn al lui, ea le conduse pe fete de pe verandă printre arbuștii ornamentalii până ieșiră din raza lor vizuală.

Teresa ședea cu brațele pe lângă ea, cu pumnii strânși.

— E insolentă.

— Serios?

„Chiar credeai că asta e insolentă?” se gândi el. „Trebuia să o fi auzit în ziua sosirii.”

De parcă și-ar fi dat seama cât părea de scorpie, Teresa se relaxă și își puse mâna peste a lui.

— Dar e atât de greu să găsești personal bun zilele astea, și măcar e tânără și drăguță. Copiilor trebuie să le placă asta.

Niciun bărbat nu era suficient de pregătit pentru a face față femeilor, dar William știa că nu trebuia să aprobe cu prea mare ferveare.

— Da, presupun că le place.

— Dar arată așa de bolnăvicioasă.

— Mi s-a părut că e chiar bronzată.

— Da, bietul ei ten. Teresa oftă. Rezultatul firesc când ești nevoită să scoți copiii la plimbare. Doar trebuie să muncească. Nu ne putem aștepta să arate ca o lady. Dar mă refeream la părul ei. Mă întreb cum obține culoare aia.

— E vopsit?

Teresa râse amuzată.

— Tu credeai că e natural?

— Mă întrebam.

La naiba cu Duncan. El spusese că era natural.

— Mă întreb ce culoare are de crede ea că trebuie s-o schimbe. Probabil acel roșcat infernal care arată așa de îngrozitor. Ei bine, unele femei nu sunt suficient de puternice pentru a face față încercărilor la care le supune Dumnezeu. Teresa scutură din cap. Mi s-a părut cam slabă. Îi dai destul de mâncare, William?

— De asta nu mă îndoiesc. Își amintea prea bine de cantitatea de mâncare pe care o putea îngurgita domnișoara Prendregast. La cină mănâncă foarte bine.

— la cina cu tine?

Vocea Teresei căpătase o notă stridentă.

— Da, la fel și copiii. El o privi și îi zâmbi. În seara asta vei fi alături de noi, onorându-ne cu prezența ta.

— Sigur că da. Ea clipi, însă nu acel fluturat fermecător din gene, ci un clipit surprins. Copiii? Întotdeauna am fost de părere că ești un original, dragul meu.

El se întrebă oare ce voia să spună cu asta. Ea zâmbi generoasă.

— Poate că data viitoare mă vei lăsa să te ajut să angajezi o guvernantă.

— Îți mulțumesc, Teresa, dar domnișoara Prendregast m-a asigurat că va rămâne cel puțin un an și știu că mă pot baza pe ea. El duse mâna Teresei la buze. Așteaptă să o cunoști. O să înțelegi ce vreau să spun.

— Abia aștept, dragul meu. Abia aștept.

*

Rupert, Lord Featherstonebaugh se plânse de trăsura demodată, de praf și de cai până când Valda, Lady Featherstonebaugh, simți că îi vine să urle, dar urlatul nu era stilul ei. În schimb se întoarse spre el cu o sălbăcie bine ascunsă.

— Ai fi preferat să luăm trenul, dragul meu?

— Ar fi avut mai mult sens.

— Ar fi avut mai mult sens să facem exact ce așteaptă ministerul de la noi? Să luăm cel mai rapid, cel mai luxos mijloc de călătorie? I-am auzit! Sunt pe urmele noastre.

— Aiurea. El își flutură mâna brăzdată de vene albăstrui. De ce să ne fi descoperit acum, după atâția ani?

— Pentru că până acum am avut un noroc excepțional. Simțindu-se destul de demoralizată, adăugă: Odată și odată tot trebuia să se întâmple.

— Trăsura îmi distruge oasele, iar drumurile astea...! Rupert se uită pe fereastră, dând perdeaua la o parte. Sunt pline de găuri. Data viitoare când o să mă văd cu prim-ministrul o să-i explic...

— Următoarea dată când ai să mai vorbești cu prim-ministrul, va fi când o să-l auzi că-ți pronunță sentința. Vrea să ne arunce în închisoare. Vor să ne omoare. Vorbea prea repede, încercând să-l convingă doar prin puterea voinței.

Dar voința nu funcționase niciodată cu Rupert, așa că se liniștește și spune clar:

— Dacă nu ne omoară englezii, atunci o s-o facă rușii.

— Draga mea, reacționezi exagerat. El o bătut pe mâna înmănușată. Ai avut din nou bufeuri? Doamnele de vârsta ta au câteodată închipuiri.

Ea încercă să se controleze.

— Nu sufăr de închipuiri. I-am auzit vorbind. L-am auzit pe tânărul Throckmorton. Suntem terminați. Am plănuit momentul acesta de când am început. O să fugim din Anglia și, dacă totul merge bine, într-o lună vom locui într-un castel din Italia, sub nume fals.

— Ei bine, ai fi putut planifica totul mai bine, nu-mi place trăsura. El își încrucișă brațele pe piept, cu fața lui prelungă bosumflată. E demodată.

Poată că urletele erau totuși stilul ei.

Capitolul 12

Un ciocănit la ușa dormitorului ei o făcu pe Samantha să ridice capul de la planurile ei de lecție. Cine era pe coridor la ora asta? Afară se lăsase întunericul, focul din șemineu nu putea alunga complet răcoarea serii de munte, iar ea era în pat, cu salteaua cu pene dedesubt și cu pilota de puf deasupra. Cămașa ei albă de bumbac era încheiată până sus, părul blond era împletit la spate și nu avea niciun chef să iasă din culcuș ca să deschidă ușa.

— Intră, dacă chiar trebuie, strigă ea pe un ton nu foarte prietenos.

Urmă un lung moment de ezitare, apoi ușa se deschise. Agnes. În ușa stătea Agnes, arătând ca o versiune în miniatură a Samanthei, cu o cămașă simplă albă, desculță și cu părul împletit la spate. Tremura din tot corpul, iar ochii îi erau mari și speriați.

Samantha se dădu repede jos din pat, picioarele atingându-i podeaua rece. Apoi rămase așa, fără să știe dacă ar trebui să se îndrepte spre copilă, care arăta de parcă n-ar fi știut ce să facă, să fugă sau să rămână, ori să aștepte ca fata să vină la ea. În cele din urmă își dădu jos șalul de pe umeri și i-l întinse lui Agnes.

— Haide înăuntru, draga mea, la căldură.

Chipul lui Agnes se contorsionă. Începu să plângă și alergă spre Samantha, agățându-se de ea, de parcă ar fi fost ultimul ei refugiu posibil pe lumea asta.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Samantha, dându-i lui Agnes la o parte părul de pe față.

— E îngrozitor, izbucni Agnes printre suspine. Nu știu cui să-i spun. Mă... doare. Cred că o să... mor.

— Că o să mori? întrebă uluită Samantha. De ce crezi că o să mori?

— Pentru că... pentru că... Agnes își ascunse capul în umărul Samanthei. E atât de... dezgustător.

În mintea Samanthei apăru o bănuială. Trase aer în

piept.

— O să mori și e dezgustător?

— Sunt... sunt...

Copila nu reușea să spună ce voia să spună și nu era de mirare. Cineva ar fi trebuit să-i explice mai demult cum stăteau lucrurile.

— Sângerezi?

Agnes își ridică fața uimită și înlăcrimată.

— De unde știi?

Samantha își calmă furia și spuse pe un ton blând:

— Toate femeile o fac.

— Toate? suspină Agnes.

— Toate.

— Când?

— O dată pe lună.

Agnes rămase o clipă pe gânduri, apoi izbucni într-un plâns cu hohote.

— E îngrozitor,

— Da, așa e.

Până când Samantha reuși să o calmeze pe Agnes, să-i explice totul și să o ajute să-și rezolve problema, reușise atât să se înfurie cât și să înțeleagă. Nu era de mirare că Agnes fusese atât de sensibilă. Copila se apropia de prima ei menstruație, singură cu temerile și cu sentimentele ei, fără să înțeleagă ce se întâmpla cu corpul ei.

— Pot să dorm cu dumneavoastră? întrebă Agnes cu glas pierit.

„Copiii se duc la culcare fix la ora nouă. Nu există excepție de la regula asta.” Ei bine, colonelul Gregory putea să se ducă să se spânzure. El care credea că era atât de teribil de eficient și uite ce reușise să facă din fiica lui doar din cauza lipsei de informații și a neglijenței. Samantha ridică plapuma și spuse:

— Sigur că poți să dormi cu mine. Doar noi suntem cele mature acum.

Agnes se vârî în pat.

— Mulțumesc, domnișoară Prendregast. Nu voiam să

mă duc înapoi în pat. Se înfioră. Toată lumea o să afle de dimineață.

— Dă-te mai încolo. Samantha se cățăără și ea în pat. Doar femeile, iar ele te vor primi în rândul lor. Nu e chiar așa de rău, să știi. Într-o bună zi, datorită acestui lucru vei putea avea un copilăș.

— Atunci ar fi trebuit să aștepte până mă măritam, mulțumesc frumos, replică Agnes, căreia îi mai revenise graiul.

Samantha își reținu un zâmbet.

— În fine, cred că ar trebui să discutăm despre cum să-ți strângem părul.

Agnes se ridică, își cuprinse genunchii, părând mult mai liniștită, acum.

— Și să-mi lungesc fustele?

— Asta doar după cincisprezece ani. Și să-ți spun un secret. Fustele lungi arată bine, dar te cam încurcă. Gândește-te cât de greu e să te cațeri în pom cu fuste lungi.

— Pot să mă cațăr până la camera asta ținând în mână o cutie cu un șarpe.

Samantha se oripilă, apoi îi aruncă o privire uci gătoare lui Agnes.

— Să... nu... îndrăznești. Îți promit că mă voi răzbuna.

— Știu că ați face-o. Pe buzele lui Agnes apărură un zâmbet răutăcios. Dar pot să intru în camera contesei Marchant la fel de ușor.

Inima Samanthei făcu un salt voios. Apoi se încruntă ca o guvernantă severă.

— Asta n-ar fi un lucru bun de făcut.

— Vrea să se mărite cu tata.

— Nu știi asta.

Agnes se uită încruntată la Samantha.

— N-ați văzut-o în seara asta la cină? Îl privește așa cum privește păianjenul o muscă.

Samantha ar fi vrut să râdă. Dar n-o făcu și asta era rău.

— Cred că tatăl tău știe să se apere singur.

— Și v-a luat locul la masă.

Ce ciudat. Nici Samanthei nu-i plăcuse asta. Să fie obligată să stea printre copii. Să fie exclusă din discuțiile care, observase ea, nu mai includeau un subiect educațional, dar care puteau fi acum considerate adevărate conversații – conduse de Lady Marchant, în vreme ce colonelul privea totul cu un zâmbet amuzat.

— Nu e locul meu la masă. Lady Marchant este aici în calitate de gazdă pentru tatăl tău, iar gazda stă la capătul mesei.

Agnes își încrucișă brațele și lăsă bărbia în jos.

— Vrea mai mult decât să joace rolul de gazdă pentru tata.

Oricât și-ar fi dorit Samantha să bombăne alături de Agnes, trebuia să țină cont de poziția ei. Ea trebuia să fie glasul rațiunii.

— Lady Marchant nu-l poate obliga pe tatăl tău să se căsătorească cu ea.

— Cred că el vrea. Cred că o place.

— Atunci ar trebui să te bucuri pentru el. Nu poate să jelească mereu după mama voastră.

— Știu asta. Nici nu îmi doresc așa ceva. Agnes își mușcă buza. Mi-o amintesc bine pe mama. Și Vivian la fel. Noi nu avem nevoie de altă mamă. Dar celelalte... o mamă ar fi bună pentru ele.

Agnes părea atât de matură, încât Samantha simți că îi dau lacrimile.

— Dar nu pe Lady Marchant, adăugă Agnes. Ea nu ne place pe mine și pe surorile mele. Știți asta și dumneavoastră.

— Ar fi mai bine dacă nu ați fi fete, zise Samantha fără să se gândească. Ea vă consideră rivale care cresc chiar sub nasul ei...

Se opri îngrozită. Trebuia să-și amintească că Agnes nu era o prietenă și, cu siguranță, nu era de vârsta ei.

— Nu crede că îi suntem rivale. Ea e bătrână.

Agnes își puse mâinile pe după cap.

— Mama dumneavoastră unde e?

— În ceruri.

— Cu mama. Credeți că sunt prietene?

O măturătoare și o doamnă? Samantha nu prea-
venea a crede așa ceva.

— Poate.

— Eu m-am trezit într-o dimineată și mi-au spus că
mama a murit. Agnes își șterse o lacrimă pe pernă. Mama
dumneavoastră cum a murit?

— S-a îmbolnăvit, nu a avut destulă mâncare și a
murit.

În frig, pe niște cârpe întinse pe jos, cu fiica ei de
șapte ani ghemuită alături.

— Asta sună îngrozitor.

— Da. A fost o femeie foarte cumsecade. Voia ca eu
să... să fiu ca ea. Cinstită și muncitoare. Dar... Samantha se
opri. Nu voia să-i povestească trecutul ei lui Agnes, care era
tristă și nefericită.

— Îmi place de dumneavoastră, domnișoară
Prendregast.

Agnes o îmbrățișă timid.

— Mulțumesc, draga mea. Și mie îmi place de tine,
zise Samantha și o îmbrățișă la rândul ei.

— Sunt așa de obosită. Agnes căscă. Mă doare capul.
Și burta.

— Știu, drăguț. Nici Samantha nu mai voia să
vorbească despre asta. Întoarce-te.

Agnes se întinse pe burtă, luă perna în brațe și o lăsă
pe Samantha să-i maseze spatele. În câteva minute, fetița
adormise buștean.

— Biata fată, murmură Samantha.

Își aminti de ziua în care îi venise și ei menstruația.
Tatăl ei o aruncase într-un orfelinat în timp ce își făcea de
cap cu o femeie. Pe un ton monoton și plictisit, una dintre
fetele de acolo îi explicase ce se întâmpla și ce trebuia să
facă. Plânse până adormise, simțind mai mult ca

niciodată lipsa mamei. Nicio fată nu ar trebui să se confrunte singură și speriată cu așa ceva.

Un ciocănit aspru la ușa o trezi din gândurile ei. *Cine* mai era acum?

Știa, desigur. Putea să-și dea seama după ciocănitul imperativ că dincolo de ușa se afla colonelul Gregory. Dar trebuia să se calmeze. Își învățase lecția. Trebuia să învețe să-și controleze temperamentul și să nu permită furiei să preia controlul, altminteri problemele care o alungaseră din Londra în locul acesta uitat de Dumnezeu s-ar fi repetat. Se dădu jos din pat și își puse halatul bleu de flanelă. Încheie cordonul în talie și deschise ușa.

El era îmbrăcat într-un costum negru de călărie, cu cizme până la genunchi. La cingătoare îi atârnavă mânușile din piele. Arăta exact ca în prima seară când se întâlniseră pe drum, sever, drept și furios, sprâncenele lui neobișnuite dându-i un aer diavolesc.

Ce credea? Că o s-o sperie? Furia ei izbucni în întâmpinarea lui. El o apucă de braț, o trase pe coridorul luminat cu lumânări și închise încetișor ușa după ea.

— Unde e fiica mea Agnes?

El știa răspunsul. Văzuse copila, dar dacă voia să o intimideze, știa și ea să facă jocul ăsta foarte bine.

— Doarme la mine în pat. Și știți de ce?

— Pentru că guvernanta mea nu știe să respecte o simplă indicație.

— Pentru că tatăl ei este incompetent.

Ochii lui albaștri se măriră, apoi se îngustară.

— Despre ce naiba vorbiți?

— Copila asta – Samantha făcu semn spre ușa – copila *dumneavoastră* nu știa ce i se întâmplă.

Spre cinstea lui, păru alarmat.

— Ce i s-a întâmplat?

Ei nu-i păsa defel de sentimentele lui.

— În seara asta a devenit femeie.

El se holbă la ea, fără să înțeleagă.

— I-a venit sângerarea lunară, îi explică Samantha pe

un ton aparent răbdător.

El se dădu în spate.

— Domnișoară Prendregast! Acesta nu este un subiect pe care să-l discut cu dumneavoastră.

Cum îndrăzne?

— Dar cu cine să-l discut, atunci? Sau, mai exact, cu cine să-l *discuțați* atunci? Sunteți tatăl ei. Susțineți că vă asumați responsabilitatea pentru absolut orice cu privire la fetele dumneavoastră, dar ignorați o funcție importantă a organismului pe care o vor avea fiecare în parte?

El deschise gura, apoi o închise. Pentru prima dată de când îl cunoștea, părea să nu știe ce să spună. În cele din urmă, se adună.

— Nu am ignorat nimic cu privire la fiicele mele, dar aceasta este o funcție a organismului despre care sunt sigur că au fost informate de guvernantele lor.

— Nu era în program. Ea se sprijini de perete și își încrucișă brațele ca să nu-l scuture bine. Femeile sunt la fel ca bărbații. Nicio femeie nu vrea să-i spună unui copil că viața lui fericită și lipsită de griji o să se schimbe, că trupul se transformă și că, uneori, această transformare poate fi dureroasă și murdară. Cum îndrăzniți să presupuneți că altcineva ar trebui să aibă grijă de un lucru atât de important?

— Domnișoară Prendregast, nu vă permit să-mi vorbiți pe tonul acesta.

Hotărârea ei de a rămâne calmă se topi în furia clocotitoare care o cuprinse.

— O, ba am s-o fac. Cineva trebuie să vă vorbească în felul acesta. Dumneavoastră vă vedeți de viață, sunteți plecat toată noaptea, fără să știți că fetele își fac griji pentru dumneavoastră, fără să știți că bonele completează împotriva guvernantei, fără să știți de bronșita Kylei, de temerile Marei, de coșmarurile lui Vivian sau de menstruația lui Agnes. Vi se pare democratic să luați cina cu copiii, dar vă asigurați că veți conversa doar pe subiecte alese dinainte.

El se îndepărtă.

— Copiii își folosesc bine timpul.

— Nu vă cunoașteți copiii și vă asigurați ca ei să nu poată vorbi cu dumneavoastră. Nu le permiteți să vă povestească despre temerile și speranțele lor, să vă întrebe cum să se maturizeze. Nu vreți să admiteți că greșiți și, cu siguranță, nu vreți să admiteți că nu puteți ști totul. Ați dovedit că știți multe despre peștii din ținut, dar nimic despre copii. În fiecare seară plecați la vânat bandiți. Ea arată spre ușă. A venit vremea să petreceți timp și cu copiii.

— Domnișoară Prendregast! El întinse ambele mâini spre ea și se opri la câțiva centimetri de umerii ei. În schimb își apăsă palmele pe perete, de ambele părți ale capului ei, și o privi în ochi cu pieptul ridicându-se și coborând de furie. Vă puteți face bagajele. De dimineață veți pleca!

Ea arată spre dormitor și degetul îi tremura. Vocea îi tremura.

— Agnes a crezut că era pe moarte.

El trase aer în piept. Culoarea i se urcă în obraji, apoi dispăru.

— Credea că o să sângereze până o să moară. Dacă tot mai considerați că am spus prea mult și vreți să mă expediați de aici, eu nu vă pot opri, dar, domnule colonel Gregory, fiecare dintre fiicele dumneavoastră va ajunge la acest moment și bănuiesc că Vivian destul de curând, în câteva luni. Aveți nevoie de cineva care să le pregătească pentru ce va urma. În câțiva ani, Agnes va găsi un bărbat cu care să se căsătorească și cineva trebuie s-o pregătească pentru noaptea nunții, pentru naștere și pentru realitățile care se ascund în spatele imaginii de basm. Puteți face asta, domnule colonel Gregory? Ea se aplecă spre el, suficient cât el să simtă cât era de furioasă. Chiar puteți face asta?

Ochii lui sclipiră și brațele îi tremurară.

— Nu știți când să tăceți.

Își coborî capul și își apăsă buzele pe ale ei.

Pentru o clipă, ea fu prea uimită ca să înțeleagă ce se întâmpla. Apoi... „Mă sărută. Colonelul Gregory mă sărută.”

Furie. Confuzie. Uimire. Ea își trase fața înapoi, își apăsă palma de gâtul lui, aproape de eșarfă.

— Ați înnebunit?

— Tu ce crezi?

Și o sărută din nou.

Ea credea că... trebuia să fi înnebunit și ea, pentru că îi plăcea.

Dar ei se certau.

Dar ei îi plăcea.

Dar copiii... și Agnes...

Toți dormeau. Nu era nimeni care să-i vadă. Nimeni căruia să-i pese.

Iar ei îi plăcea.

Asta era rău. Foarte rău.

Ea se trase din nou înapoi.

— N-ar trebui să facem asta.

— Nu.

Dar el nu se clinti.

— Sunteți cine sunteți, eu sunt cine sunt și e greșit.

— Da. Fața lui era aproape. Așa de aproape. Respirația lui mirosea a porto, o aromă bogată și aspră, ca prima dată când mirosise lichidul în pahar. Putea vedea că începuse să-i crească barba, curbura frumoasă și senzuală a buzelor lui.

„Am făcut o mulțime de lucruri îndrăznețe la viața mea, dar asta e cel mai rău.”

Îl apucă de capătul eșarfei și îl trase iar spre ea.

Mâinile lui se sprijineau de-o parte și de alta a capului ei. Corpul lui se apleca spre al ei. Dar nu o atinge decât cu buzele. Dacă rămânea pasivă, poate că se sătura curând să o mai sărute. Dar ar fi putut să jure că el o învăluia cu căldura lui. Parfumul lui era bogat de la pielea cizmelor și a mânușilor. Buzele sale le striveau pe ale ei, căutând contururi, margini.

Ea închise ochii. Vedea numai giuvaieruri: rubine, safire, smaralde, culori învârtindu-se pe sub pleoapele ei. Sub degetele ei pulsul de la gâtul lui se simțea puternic, iar inima ei alerga în ritm cu a lui.

Deci de-asta se sărutau bărbații și femeile. Să vadă, să se simtă, să se cunoască reciproc în cele mai imposibile și minunate feluri. Apoi limba lui îi mângâie buzele.

Ea deschise brusc ochii. *Limba* lui. Își împleti degetele în jurul încheieturii lui și trase. Încheietura lui... aspră de la păr.

Gura lui se mișcă lângă a ei, moale și senzuală:

— Deschide buzele.

Ea nu prea înțelegea. Deschise din nou ochii.

— Ce? De ce?

Deschise și el ochii și o studie, iar fața lui era atât de aproape, încât vedea fiecare geană arcuită a minunaților lui ochi albaștri.

— Uite-așa, murmură el, apoi închise ochii la loc, iar limba lui alunecă printre buzele ei.

Ochii închiși. Gura deschisă.

Primul sărut fusese doar începutul, o tatonare. Acum limba lui se mișca în gura ei, explorând de parcă ar fi căutat comori și o făcea să se simtă... altfel. Nu ca femeia încrezătoare și independentă în care o obligase viața să se transforme, ci iubită, apreciată, minunată. Sângele îi alerga prin vene.

Încercă să respire și se clătină. Peretele o susținea, îl simțea tare în spatele ei, iar ea voia să-l sărute la rândul ei. Nu știa cum, niciodată nu voise să învețe. Dar cu el... forța lui o atrăgea. Mintea ei începu să creeze scene. Scene care îi implicau pe amândoi, cu corpurile apropiate, cu el atingând-o unde niciun bărbat nu o mai atinsese vreodată. Își imagina cum ar arăta el fără haine, plin de mușchi, păros, puternic. Își închipui cum s-ar uita la ea. Își imagină că ar face acele lucruri pe care... ea le disprețuise mereu. Căci erau lucruri care îi aduceau unei femei doar necazuri și sunau ciudat și dezgustător. Doar că atunci când se gândea

să le facă cu el, acestea păreau minunate, ca blana mângâindu-i pielea sau apa după o secetă lungă.

El era blând, dar insistent. Își înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, gustând-o, încurajând-o să-i răspundă. Simți furnicături în sâni și își strânse pulpele, încercând să scape de senzația de umflătură, de disconfort. Gestul ajuta, dar și înrăutățea lucrurile. Voia să se oprească, voia să continue. Voia să se lipească de el, dar un rest de înțelepciune o ajută să rămână cu spatele lipit de perete. Încheieturile lui începură să tremure în mâinile ei. Limba lui insista, iar ea îi răspunse, stângace, nerăbdătoare, uimită. Sărutul lui se intensifică aproape spre disperare, insistând pentru mai multă pasiune, învățând-o și arătându-i o dorință mai profundă.

Voia ca el să spună ceva. Se strădui să asculte...

Tresări și se îndepărtă de el. Colonelul Gregory se îndreptă de spate.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că aud ceva.

Ceva ca o ușă închizându-se.

El ridică privirea și se uită în sus și în jos pe coridor.

— Ți s-a părut.

O apucă de umeri, o mângâie, dar momentul de nebunie pasională trecuse. Cu o voce profundă, înflăcărată, el zise:

— Ochii tăi... au o culoare atât de neobișnuită.

— Doar căprui. Căprui ca noroiul.

Abia dacă-și dădea seama ce spunea.

— Nu, astă-seară au culoarea mierii, brun-auriu, mari și nedumeriți. Îi apucă bărbia și îi ridică fața spre el. Ai cei mai expresivi ochi pe care i-am văzut, știai asta?

Ea clătină din cap.

— Pot să-ți citesc gândurile în ochi.

— O, nu! exclamă ea șocată.

Gândurile ei erau prea adesea despre el, și prea adesea nepermise și nerușinate. Își feri privirea. El chicoti, un sunet mult prea satisfăcut ca s-o calmeze.

- Ai putea să mă seduci doar cu privirea.
- Ea se uită la el, tulburată.
- Nu intenționez asta.
- Știu. Sărutul acela... a fost o greșeală.
- Da, sigur că a fost.
- Dar, din nou, el îi mângâia umerii.
- N-ar trebui să-l repetăm.
- Nu, niciodată.

Samantha își coborî privirea spre picioarele desculțe pe podeaua tare. Nu se simțise niciodată atât de expusă. Îl sărutase pe colonelul Gregory. Da, voise să-l sărute. În secret. În cel mai ascuns cotlon al minții ei. Dar chiar s-o faci! Și atât de îndelung, și atât de amănunțit. Ba mai mult, îi mai și plăcuse. Iar el știa asta. Cum avea să dea ochii cu el mâine, pe lumină? Acum nici măcar nu putea să-și ridice privirea spre el.

- Despre ce vorbeam... mai devreme?

Vocea lui nu suna firesc. Era încă plină de afecțiune. Ea simți furnicături la auzul vocii. Dar trebuia să se poarte normal.

- Mai devreme. Mi-ați spus să plec.

Ea spera că el nu observase picioarele ei desculțe. Lady Bucknell nu-i spusese despre nicio regulă cu privire la picioare desculțe, dar dacă regulile de bună purtare spuneau că o femeie nu-i poate arăta unui bărbat mâna lipsită de mănușă, atunci regulile cu privire la picioare trebuiau să fie mult mai stricte.

- Voaiați să-mi fac bagajele?

— Nu! Nu. Adică... nu, eram furios. El tuși. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

Ea se uită la el doar ca să constate că el îi studia picioarele cu un zâmbet ușor.

Ea încercă să le ascundă sub capot, dar își dădu seama... că nu purta nimic pe sub cămașa de noapte. Era îngrijorată că i se vedeau picioarele, dar el trebuia să fi știut... în fine, nu că ar fi putut vedea ceva. Capotul ei era dintr-un material gros și rezistent, nu era deloc transparent.

Dar gândul că era aici eu el, iar el ar fi putut doar să ridice marginea cămășii și să-i atingă pielea până sus... Ea își lipi genunchii. Și dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că se topea pe dinăuntru. Cel puțin asta simțea, era umedă și umflată.

— Aș prefera să rămâi. Dacă vrei.

Când ea nu răspunse imediat, el își îndreptă umerii. Își îndepărtă mâinile și făcu un pas în spate.

— Nu trebuie să vă temeți că voi repeta scena din seara asta. Nu sărut... vreau să spun, sărut, dar nu obișnuiesc să-mi sărut guvernantele. Să te năpustești asupra unei tinere care lucrează pentru tine este un gest reprobabil, îmi dau seama prea bine de asta. Nu-mi pot imagina ce m-a apucat.

Fața ei se îmbujoră. Ea își putea imagina asta prea bine și era ceea ce îi crea o stare serioasă de disconfort.

— Nu v-ați năpustit și nu m-ați forțat. Aș fi putut țipa sau mai știu eu ce...

— Chiar și așa, este evident că sunteți o tânără cu prea puțină sau fără nicio experiență în artele budoarului...

Disperată, ea exclamă:

— Nu a fost bun sărutul?

— Ba da!

El îi trase buzele cu degetele. Ea se luptă cu impulsul de a i le săruta.

— Chiar foarte bun, zise el. L-am savurat. Să știi că a fost tot ce am visat.

„A visat despre sărutul meu?”

— Dar nu ți-ai pus brațele în jurul meu, iar când te-am sărutat prima oară nu ai răspuns. De parcă ar fi savurat atingerea pielii ei, el îi netezi din nou buzele. Nu era rezistență, era mai degrabă uimire.

— Asta exprima buzele mele?

El își ascunse un zâmbet.

— Tu nu simțeai ce voiau să spună ale mele?

— Ei bine... Ea privi din nou în jos și se jucă cu nasturii de la gât. Ba da.

— De asemenea, adăugă el coborându-și privirea spre

degetele ei. Când o femeie vrea să cucerească în mod fățiș un bărbat, ea se descurcă să desfacă niște nasturi în locuri bine plasate pentru a dezvălui un pic din pieptul ei.

Ea dădu drumul nasturilor și strânse halatul până la gât, căci, chiar dacă nasturii erau încheiați, la câtă atenție le acorda el, puteau la fel de bine să fie descheiați.

— Știai ce îmi faci, când... De parcă nu s-ar fi putut abține, el îi desfăcu cordonul. Își puse palma pe talia ei, o lăsă să alunece pe burtă și pe coapsă. Nu. Sigur că nu știai.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, l-ar fi pocnit să-i zângăne urechile. În schimb, ea își dădu capul pe spate, închise ochii și savură presiunea mâinii lui, dulceața atingerii, atât de prețuită, atât de efemeră. El își luă mâna și se uită la palmă de parcă i-ar fi putut vedea urma pe piele.

— Indiferent de situație, un bărbat onorabil nu își seduce guvernanta. Se îndreaptă de spate și vocea îi deveni din nou aspră, așa cum suna mereu vocea colonelului Gregory. După cum ți-am spus, domnișoară Prendregast, mai există bărbați onorabili pe lumea asta, iar eu sunt unul dintre ei.

— Da, răspunse ea, alunecând spre ușă. Vă cred. O s-o trimit dimineață pe Agnes înapoi în cameră.

El o privi de parcă ar fi vrut s-o urmeze.

— Mă înclin în fața înțelepciunii dumneavoastră superioare cu privire la bunăstarea fizică a fiicelor mele.

— Da. Ei bine... mulțumesc.

Ea se juca cu mânerul ușii, rușinată și stânjenită, vrând doar să poată dispărea în cameră și să se ascundă sub plapumă. În același timp... în același timp ar fi vrut să rămână aici, să-l privească, să încerce să poarte o conversație despre absolut orice, pentru că... ei bine, nu știa de ce, dar asta era ce voia și doar o nebună ar fi vrut asta. „Corect?” Făcu un pas în spate spre camera ei. „Corect.”

— Noapte bună, domnișoară Prendregast. Vocea lui era mai profundă, mai cutezătoare și mai senzuală ca niciodată, precum crema de ciocolată și vinul de porto.

— Noapte bună, domnule colonel Gregory.

Ea alunecă înăuntru și îi închise ușa în față, simțind că se salvase de la multe neazuri – și se condamnase la singurătate.

Capitolul 13

William deschise larg fereastra dormitorului, se aplecă să admire soarele de dimineață și trase adânc în piept aerul rece de munte.

— E o zi minunată să fii în viață!

— Da, domnule colonel, așa e. Ordonanța lui, un tip înalt, subțire, acrit de exilul departe de agitația armatei avea o voce sarcastică. Nu e niciun nor pe cer, nu se pregătește nicio bătălie; putem să murim de plictiseală.

Plictiseală? Nu cu Samantha aflată nu departe, pe același coridor. Cine ar fi crezut că o femeie atât de aprigă și cu privire atât de directă putea să sărute atât de timid și cu o pasiune atât de uimitoare?

— Acum, haideți, intrați. În apă, înainte să se răcească. Cleavers încercă apa cu cotul. E așa cum vă place. Suficient de fierbinte cât să fierbi homari în ea.

Lăsând fereastra deschisă, William se afundă în cada de aramă.

— Perfect.

Apa fierbinte îi alina mușchii puși la grea încercare de aventurile... și capturile din noaptea trecută.

Treburile înaintau. Oamenii lui prinseseră un rus care mergea pe jos pe drumul spre Maitland și, mai important, arestaseră doi englezi, bărbat și femeie, care călătoreau separat, toți spioni, toți intenționând să ajungă la adăpost, pe domeniul Featherstonebaugh. Bărbații vorbeau cu accent greoi – servitori care adunau informațiile și le vindeau pe bani. Dar femeia era o doamnă sofisticată, frumoasă, care avea asupra sa scrisori cu privire la

dispunerea trupelor englezești în străinătate și era foarte sigură că se putea folosi de frumusețea ei ca să scape. Încercase să-și folosească farmecele pe William. El nu numai că nu se arătase interesat, ci, în plus, se asigurase că va fi păzită de o femeie de mare încredere din sat. Doamna nu avea să scape.

Ieșind din baie, William se șterse și își puse pantalonii și cămașa. Cleavers îi oferă două haine:

— Vreți să purtați haina lungă verde, domnule colonel, ori pe cea neagră.

William îi reținuse pe spioni, chiar și pe doamnă, care se aflau în închisoarea din sat. Spera să aibă același noroc și în seara asta, pentru că planul lui Throckmorton de a-i pune pe fugă pe toți dușmanii avea un succes mult mai mare decât își închipuisem ei că ar putea avea, iar planului lui de a-i prinde pe Lord și Lady Featherstonebaugh când transmiteau informația se contura frumușel.

— Cea neagră, desigur. De ce îmi tot prezinți culori din astea revoltătoare?

— Pentru că le aveți în dulap. Pentru că mulți domni poartă culori din acestea sumbre, nu revoltătoare – doar sumbre. Pentru că sper ca într-o bună zi să vă târăsc înapoi în lumea mondenă, unde ați putea ferma o femeie să vă ia de bărbat și atunci nu va trebui să vă mai aleg eu hainele.

Lui William îi veni o idee și se holbă la Cleavers.

— Femeilor le place verdele?

Cleavers agăță haina lungă verde înapoi pe umeraș.

— Da, domnule colonel. Vă spun asta de când a murit doamna, dar nu mă ascultați niciodată.

În felul lui hotărât, fără să se gândească la motivație, William se decise:

— Prea bine. Cea verde.

El luă eșarfa verde asortată și o legă cu grijă. Își puse vesta cu broderie verde pe pieți.

Cu toate astea, Cleavers stătea acolo cu gura căscată și cu haina neagră atârându-i în mâini.

— Haide, omule! Grăbește-te!

Surprins, Cleavers lăasă deoparte haina neagră și îl ajută să o îmbrace pe cea verde.

Cleavers îi întinse lui William și cizmele bune, strălucitor de lustruite, iar William își îndesă piciorul întâi într-una, apoi în cealaltă.

Da, chestiunea spionilor se apropia, în sfârșit, de final. Ca să nu mai vorbim că și guvernanta se dovedise pricepută. Desigur, avea tendința să fie excesiv de critică, iar seara trecută fusese insolentă când îi citise caracterul. Din păcate, avusese un motiv foarte bun. Și, din fericire, îl calmase într-un mod pe care nu-l crezuse posibil.

În timp ce William aștepta nerăbdător, Cleavers îi ajustă eșarfa și marginile hainei.

— Mulțumesc, Cleavers.

Cleavers își duse mâinile la piept, studiindu-și opera.

— Pentru puțin, domnule colonel. Adăugă iute: Presupun că toate astea sunt în onoarea contesei Marchant. William îl privi nedumerit.

— Cine? Ah, da, Lady Marchant.

Porni pe coridor, iar Cleavers privi în urma lui, gânditor. Poate că zvonurile care se auzeau prin casă erau adevărate.

William nu-și dăduse seama că Agnes crescuse atât de repede. Nu-i trecuse nicio clipă prin cap că fiica lui avea nevoie de ajutorul unei femei și că, pe deasupra, asta indica faptul că răzbunarea îi ocupa cu totul mintea. Se mândrea cu faptul că era în stare să se pregătească pentru orice eventualitate, dar eșuase în a o ajuta pe Agnes. Jalnic. Iar el nu tolera eșecurile, mai ales nu pe ale sale. Trebuia să repare lucrurile. Astăzi. Acum. Răsuci mânerul ușii de la sala de clasă.

Fiicele sale erau așezate la pupitre, iar William constată surprins că Samantha preda istorie. Chiar îi respecta orarul, dar în același timp ținea lecția într-un fel atât de animat, încât fetele o urmăreau cu priviri strălucitoare. Fu cuprins de o emoție stranie. Pentru prima

dată de multă vreme, fiicele lui erau împreună, fericite și se înțelegeau, iar Samantha făcuse toate astea. Ea stătea la tablă, cu un băț în mână. Pe un ton entuziast, al unui admirator înfocat, ea le spunea:

— Așadar, vedeți că regina Elisabeta a reușit să unească poporul, evitând cu succes un contract matrimonial care i-ar fi subminat independența și autoritatea într-un guvern dominat de bărbați. Indiferent ce vă spun bărbații, o femeie se poate afirma și fără ajutorul unui soț.

William se încruntă. Ce le învăța pe copilele lui? Șapte perechi de ochi se îndreptară spre el.

— Tată!

Agnes se ridică în picioare. Celelalte o urmară, dar el le făcu semn cu mâna.

— Stați jos, stați jos!

Aruncându-i un zâmbet Samanthei, el se duse în spatele clasei și se sprijini de masă. Își încrucișă brațele și îi indică Samanthei să continue. Ea luă din nou arătătorul în mână, acum însă frumos îmbujorată. Nu se uita la el. În mod evident, își amintea de sărut.

N-ar fi trebuit să fie atât de flatat. Doar el tocmai o încuraja pe Teresa să creadă că avea să o ceară de soție. Știa în mod logic că Teresa era soția de care avea nevoie. Mai știa, de asemenea, tot logic, că pasiunea lui pentru Samantha, care îl chinuia tot mai tare, era rușinoasă din partea lui.

Ea continuă să vorbească:

— Buna regină Bess a reușit să evite ani întregi atacul spaniol printr-o combinație de șiretenie și promisiuni. Desigur, armele unei femei, dar arme care au funcționat când nimic altceva nu mai mergea.

Vivian își proptise bărbia în palmă și se uită la Samantha.

— Ce-a făcut, domnișoară Prendregast?

— A promis că se va *gândi* la o căsătorie cu regele Spaniei, știind prea bine că, dacă se căsătorea cu el, avea

să-i fie aservită lui, iar Anglia – aservită Spaniei.

Privirea Samantha alunecă spre William, îi brăzdă umărul, gâtul, pieptul fără să se apropie nicio clipă de chipul lui. El se aplecă și îi prinse privirea, ceea ce o făcu să roșească și mai mult și să se bâlbâie un pic.

— Pâ... până când acesta și-a dat seama că ea se juca cu el și a sosit să ne atace, Anglia își consolidase puterea maritimă și a putut înfrânge Armada spaniolă.

Samantha chiar era frumoasă. Părul ei era minunat de blond, ochii, de un căprui cald. Înaltă, subțire... unii ar fi spus chiar prea subțire, dar s-ar fi înșelat. Îi plăceau femeile ale căror rotunjimi nu se reliefa prin haine, iar el își imagină că, odată ce va avea ocazia să o dezbrace de corset... nu. Nu era corect. Dacă ar fi avut ocazia să o dezbrace de corset... Dar nu, nici asta nu era corect.

Un bărbat avea fanteziile lui, indiferent cum și le-ar fi interzis, așa că știa că avea să-i cuprindă sânii în palme. Și să-i țină, să-i dezmierde, să-i sărute...

O stare bruscă de disconfort îl făcu să se simtă vulnerabil și își puse glezna peste genunchi. Problema era că Samantha era îmbrăcată total nepotrivit, într-o rochie din muselină mov cu borduri din satin roz.

Guvernantele nu se îmbrăcau așa. Nu predau cu atâta entuziasm. Nu sărutau... ca niște virgine uimite, cu toată pasiunea și vibrația personalității lor. Samantha nu trebuia să fie o guvernantă. Ea ar trebui să fie o hurie, o curtezană... sau o soție.

El se uită în podea. O soție. A unui alt bărbat. Nu a lui. Nu îndeplinea niciun criteriu de pe lista lui. Nu-i știa proveniența. Nu-i cunoștea familia. Nu-i cunoștea temperamentul și nimeni nu ar fi putut spune despre ea că era umilă. Era evident că nu aveau nimic în comun. Cu toate astea, se gândi el... ar fi putut fi soția potrivită pentru el. Ceea ce, desigur, era o prostie. O adusese pe Teresa cu intenția de a vedea cum se potrivea în casa lui și acum se concentra asupra Samantha? Își pierduse mințile?

Ba mai mult, chestiunea legată de Lord și Lady

Featherstonebaugh ar fi trebuit să-i ocupe tot timpul și toată atenția. Putea să se ocupe de problemă în timp ce o curta pe Lady Marchant. Nu putea face același lucru în timp ce o curta pe Samantha.

Pufni. La naiba, abia dacă putea să mai stea în picioare în timp ce poftea la Samantha! Ridică privirea și își dădu seama că Samantha și copiii se holbau la el.

— Nu sunteți de acord cu mine, domnule colonel? Întrebă Samantha un pic cam prea amabil.

Nu-i mai evita privirea; se uita direct la el acum, cu o căutătură tăioasă. El se uită la copile. Nu putea spune că nu fusese atent. Asta i-ar fi subminat autoritatea Samanthei. Dar nici nu putea să fie de acord orbește cu orice ar fi spus Samantha. Își alegea cuvintele cu grijă și zise:

— Doar mă întrebam cum ați ajuns la aceste concluzii.

— Că Majestatea Sa, regina Elisabeta, a fost unul dintre cei mai străluciți tacticieni din istoria Angliei? Samantha își puse mâinile în șold. Cum ați putea aduce un argument împotriva acestei afirmații?

— Nu, nu! Sunt de acord. Dar mai cred și că, la fel ca mulți alți comandanți străluciți, ea a devenit măreață alegându-și cu atenție consilierii, ascultându-le sfaturile și acționând în consecință. Acum putea sta din nou în picioare, așa că se ridică. De asemenea, la fel ca mulți alți comandanți străluciți, câteodată acționa cum credea că era mai bine.

— O precizare bună, domnule colonel. Samantha îi aruncă un zâmbet strălucitor. Regina Elisabeta a fost un monarh absolut, dar în același timp nu și un tiran, ca mulți dintre regii noștri.

El îi întoarse zâmbetul. Roșeața reveni în obrajii Samanthei. În încăpere se făcu foarte liniște cât ei doi se priviră. Doi oameni care nu aveau nimic în comun, și care totuși aveau atât de multe de împărțit.

Apoi Emmeline întrebă:

— Tasi, possi ssă sstai ssi la masemasică?

Scuturându-se ca să scape de vraja privirii ei, el se

duse și îngenunche lângă Emmeline.

— De ce și la matematică, Emmeline?

— Pentru că sscăderea e grea, se văicări ea.

— Nu și pentru tine. Pe un ton care era limpede că se va auzi în toată clasa, el șopti: Tu ești fiica mea cea mai deșteaptă.

— Nu e adevărat, zbieră Kyla.

El își deschise brațele și le lăsă pe fete să se năpustească spre el. Trecuseră ani buni de când nu se mai îmbrățișaseră așa, atât de mulți încât își amintea că ridicase privirea și o văzuse pe Mary privindu-i cu un zâmbet. De data asta, când ridică privirea, o văzu pe Samantha, și asta era în regulă. Mary ar fi fost de acord cu Samantha, cu bunătatea ei, cu disciplina ei, cu dragostea ei pentru copii.

Agnes rămase deoparte, privindu-l cum se uita la Samantha, iar el întinse mâna spre ea. Fiica lui femeie zâmbi și îi întinse mâna, iar el i-o duse la buze într-un salut afectuos. După ce le îmbrățișă pe toate, împreună și separat și o asigură pe Kyla că ea era cea mai deșteaptă, cu excepția Henriettei, a lui Vivian, a lui Agnes și a Marei – și a lui Emmeline – se îndreptă spre Samantha, târând copiii după el, și îi făcu o plecăciune guvernantei care fusese mai deșteaptă decât fiicele lui.

— Faceți o treabă minunată cu copiii mei.

Ea îl privi ciudat de solemnă.

— Vă mulțumesc, domnule colonel. Fetele sunt minunate.

El se uită la copiii care se agățau de el.

— Rochiile voastre sunt gata?

Toate începură să vorbească deodată. El le aduse la tăcere și arătă spre Agnes.

— Încă nu, tată, dar aproape, răspunse ea. Le probăm mereu.

— E plicticos să stai la probă, zise Henrietta.

— Atunci o să-i spun croitoresei să se oprească de îndată, căci fiica mea se plictisește.

— Nu! Nu, eu mă prefac că sunt o prințesă care se duce la bal și nu mă mai gândesc la asta. Henrietta se îmbufnă. Doar când mă mai înțeapă cu acul.

Toate fetele gemură și bombăniră.

— Abia aștept să vă văd îmbrăcate cu ele. Acum mă voi duce să organizez petrecerea, iar voi, fetelor, veți învăța matematică.

O mângâie pe Emmeline pe obraz, apoi pe Agnes, și înainte să se apuce să-și dea seama, și pe Samantha. Samantha își dădu capul înapoi.

— Domnule colonel, să nu mă confundați cu una dintre fetele dumneavoastră.

Mișcarea ei, reproșul, îl deranjară.

— N-am făcut-o nicio clipă. Permise unei părți din pasiunea pe care o simțea să i se oglindească în privire și își dori ca ea să-și amintească la fel ca și el.

Obrajii ei se îmbujorară pe loc, dar își strânse buzele într-o expresie fermă, privindu-l fix – o femeie care nu putea fi convinsă decât cu cele mai dulci arme.

— Vă urez o zi bună, domnișoară Prendregast. Copii.

Și ieși, aruncându-i o ultimă privire plină de subînțeles, îndreptându-se spre verandă.

Să n-o confunde cu una dintre fetele lui! Cât se poate de adevărat!

Capitolul 14

Se așteptase să o găsească pe Teresa instalată sub o copertină. Așa cum promisese, transformase veranda în centrul pregătirilor. În fața ei, pe masă, erau întinse liste, schițe și grafice. Avea în apropiere un clopoțel cu care să cheme servitorii, care veneau și plecau, primind instrucțiuni și raportând îndeplinirea lor; o vază cu garoafe, albe, roz și roșii se afla și ea pe masă, cu florile legănându-se ușor în adierea vântului. Teresa, constatase William, ar fi fost un

general foarte bun.

Ar fi o soție bună pentru el.

— William! În sfârșit. Cu un zâmbet de bun venit, ea își întinse mâinile spre el.

El i le sărută galant. Ea se retrase imediat și luă un toc în mână. Era limpede că el era doar o pauză pasageră. Înmuie tocul în cerneală, scrise câteva cuvinte și anunță:

— Am decis. O să instalăm corturi pe peluză între casă și lac, iar dacă vremea va permite, vom servi prânzul acolo în toate cele trei zile.

Ea arăta proaspătă și minunată în rochia ei galbenă și cu pălăria cu boruri albe, cu buzele ușor nuanțate și ochii vigilenți.

— Un cort pe peluză? Asta era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. De ce, când avem o sală de mese foarte bună.

Ea se încruntă la el cu o ferocitate drăgălașă.

— Nu te poți aștepta să luăm toate mesele acolo. Ar fi plicticos. Nu, exteriorul ne va oferi variația necesară și, în afară de asta, picnicurile sunt la modă.

— Atunci, să organizăm un picnic.

William fusese plecat până târziu noaptea trecută, în căutarea trădătorilor. Nu avea răbdarea să îi scoată Teresei din cap ideile aiurite, dar nici nu se putea răsti la ea cu nerăbdarea pe care o simțea. La urma urmei, ea îi făcea o mare favoare.

— Vreau să-mi impresionez musafirii.

El voia să-i impresioneze pe Lord și Lady Featherstonebaugh.

— Desigur, dragul meu. Aceasta este prima ta interacțiune socială după prea multă vreme. Ea îl bătu ușor pe braț, îi aruncă un zâmbet și se întoarse la liste. În prima zi vom avea gustări revitalizante pentru când vor sosi, astfel încât, pe măsură ce sosesc, să aibă timp să se îmborsă. O să punem și scaune, dar doar câteva, pentru ca oaspeții să fie obligați să socializeze. Seara vom avea o reuniune informală. O să avem un salon pentru jocul

de cărți, alte jocuri și muzică. Doamnele se vor putea ocupa de muzică...

— Nu uita de copii.

— Nu. Cum aş putea uita de ei. Se văzu limpede cum se forța să zâmbească entuziast. La momentul acela, copiii care sunt oaspeți pot zâmbi politicos. Apoi poate dans și, dacă lumea dorește, o cină la miezul nopții.

Părea să fie o petrecere absolut obișnuită, dar el nu era nebun să spună așa ceva.

— Absolut încântător.

— Mulțumesc. A doua zi vom instala scaune și mese și vom lua prânzul. Sper că vremea va fi caldă.

— Dacă poruncești tu, atunci așa va fi cu siguranță.

Nici măcar Dumnezeu nu ar fi îndrăznit să o contrazică pe Teresa.

— Mulțumesc. Ce gând frumos. Abia dacă îl băga în seamă. O să servim somon în aspic, brânzeturi, plăcintă rece de vânat și înghețate... sunt așa de bucuroasă că ai o ghețarie, dragul meu.

— Foarte utilă, într-adevăr. Nu uita că fetele mele vor dori să întrețină oaspeții.

— O, Doamne!

Nu părea atât de entuziasmată pe cât ar fi trebuit să fie. Încă nici măcar nu reușise să le învețe numele și nu părea în stare să poarte o conversație cu fetele. Oare Teresei nu-i plăceau copiii? Căci acest lucru ar fi fost un impediment în calea planului său de a se căsători cu ea.

Ea își consultă programul.

— Nu am timp atunci pentru ele. Mai degrabă... haide să le programăm pentru după-amiază, târziu, chiar înainte de ceai. Apoi îi vom invita pe oaspeți să urce să se schimbe. În seara aceea vom avea balul.

El se gândi că poate ar trebui să-și exprime entuziasmul, în schimb, abia reuși să-și rețină un oftat.

Distracția însemna al naibii de multă muncă, iar oamenii lui patrulau drumurile fără el.

— Am comandat deja orchestra, zise Teresa. Vor veni

din York.

El spera ca regina Victoria să aprecieze toate eforturile sale de a menține siguranța în regat, căci toate astea îi costau o avere. Teresa probabil că-i citise gândurile, căci îi spuse:

— Haide, dragul meu. Ai expresia aia de economie pe chip. Amintește-ți, nu ai dat nicio petrecere timp de trei ani, așa că aceasta trebuie să compenseze pentru restul.

— Da, și tot ce va urma va trebui să fie și mai amplu.

Ea scoase o garoafă din vază, îi rupse tulpina și i-o puse la rever. Îi puse mâna pe piept și îl privi în ochi.

— Cei mai mulți bărbați nu-și dau seama de asta.

Ea îl atinge, se uita la el. Îi vorbea cu vocea ei melodioasă. Și nu simțea nici măcar umbra excitației pe care o simțise la un singur cuvânt rostit de Samantha. Samantha cu replicile ei și cu observațiile ei sarcastice... și cu gura ei dulce și trupul lung și zvelt.

— Bine, zise el supărat, deși nu-și amintea prea exact cu ce fusese de acord.

— Nu-ți face griji pentru bal. Va fi minunat.

— Nu sunt îngrijorat din pricina balului.

Era îngrijorat că Lord și Lady Featherstonebaugh nu vor veni pentru ca el să-i poată prinde în capcană.

— Așa și trebuie. Ea îl mai bătu o dată pe rever, ferm. O să avem o cină la miezul-noptii. În ultima zi... încă un dejun în corturi, cred, sau poate pe verandă, apoi toată lumea va pleca.

Terminase. În sfârșit.

— Sună minunat. Abia aștept să văd cum este dus la îndeplinire planul tău.

Deși nu își mai dorea alte petreceri și mai multe discuții de genul acesta... dacă se căsătorea cu ea, așa cum intenționa să facă.

— Asigură-te că vor fi locuri pentru conversații private, unde bărbații vor putea să se relaxeze și să discute despre afaceri sau despre plăceri.

— Desigur, desigur. Dar cu adunarea asta nu o să fie

cine știe ce plăceri. William, sunt mai mulți bărbați decât femei printre invitați. Ea bătu darabana cu unghiile ei lungi pe masă. Mult mai mulți bărbați decât femei.

— Da, da. Știu.

Dar doar bărbații lucrau la minister și în armată. Doar bărbații ar fi atras spioni importanți ca Lord și Lady Featherstonebaugh.

— Nu cunosc atât de multe femei.

— De-asta ar fi fost bine să aștepți până ajungeam aici înainte să întocmești lista de oaspeți. Teresa făcu un efort vizibil să-și alunge iritarea. Dar ce-i făcut e bun făcut. Cele câteva doamne singure vor fi foarte fericite cu toată atenția care li se va acorda.

Era ciudat. Teresei părea să-i placă domeniul lui, casa lui, părea să țină și la el. Cu toate astea, nu părea să se potrivească la Silvermere. Strălucea ca un diamant, prezentându-și diverse fațete în orice direcție s-ar fi răsucit, dar el nu știa care era cea adevărată. Trebuia să se întrebe – ce secrete ascundea, încât avea nevoie să se prefacă așa de bine?

Și de ce, se întrebă în continuare, îi păsa? Toate motivele pentru care încă o considera o soție potrivită mai erau valabile. Era din aceeași clasă socială cu el, era elegantă, o gazdă bună, bine îmbrăcată și le putea prezenta pe fiicele lui în societate. Își pierdea vremea încercând să înțeleagă o femeie. Niciun bărbat nu putea face asta. Cu toate astea, aici era problema. De când o cunoscuse pe Samantha, câteodată i se părea că o înțelege. Și că ei doi nu aveau nimic în comun.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la astfel de nebunii, îi făcu semn unui valet, apoi o întrebă pe Teresa:

— Ai luat micul dejun?

— Da, dar tu poți să comanzi, dacă dorești. Îl privi cu atenție. Deși nu te știam așa de leneș. Ai fost iarăși plecat azi-noapte?

Ea îi dăduse permisiunea să umble după femei, așa că se gândi că n-avea ce să strice dacă recunoștea.

— Am plecat pe la unsprezece.

— Doar pe la unsprezece?

Ea își ridică tocul, îl înmuie în cerneală de două ori la rând, apoi îl trânti pe masă. Obiectul ateriză lăsând o pată mare pe una dintre listele ei, dar ea nu băgă de seamă.

— William, trebuie să-ți vorbesc.

El termină de comandat micul dejun, apoi spuse:

— Desigur, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Ea își îndreptă umerii înguști și izbucni:

— Știu cât de mult preț pun militarii pe confidențialitate și cred că, dacă voi vorbi, voi viola acea confidențialitate, dar este vorba despre copiii tăi.

Acum o asculta cu atenție.

— Despre ce e vorba?

— Aseară, târziu, încă nu reușeam să adorm. Am auzit voci pe coridor. Am ieșit și am văzut-o pe domnișoară Prendregast *vorbind* cu un *bărbat*.

El petrecuse mulți ani în armată, negociind cu populația locală neîncrezătoare, având de a face cu ofițeri aroganți și ignoranți. Învățase să-și ascundă gândurile și niciodată nu simțise nevoia să-și pună în practică acest talent mai puternic decât în clipa aceea. Vorbind? O văzuse pe Samantha vorbind cu un turbat? Cu el? Sau o văzuse pe Samantha sărutându-se cu un bărbat? Cu el?

Dar dacă Teresa i-ar fi văzut sărutându-se, ar fi zis asta. Nu putea trage niciun folos evitând subiectul. Iar el nu avea de gând să repete experiența, indiferent cât de plăcută fusese. El o respecta pe domnișoara Prendregast. Aceasta putea fi încăpățânată, prea hotărâtă și prea directă, dar era devotată copiilor lui. Merita un premiu pentru faptul că vorbise atât de deschis seara trecută, iar lui nu-i venea să creadă cât de obtuz fusese.

— Eu eram bărbatul. Agnes se simțise rău și se dusesse la domnișoara Prendregast. Eu eram supărat și ne-am certat.

Ba chiar mai mult, dar chiar dacă Teresa ar fi știut asta, ea nu l-ar fi judecat. Doar îl asigurase de asta.

— Doamne sfinte! Vrei să spui că domnișoara Prendregast nu are nici măcar serile libere?

Teresa îl surprinse. Se gândea că avea s-o condamne pe domnișoara Prendregast pentru imoralitate. În schimb, ea se gândea la deranjul pe care îl suferise aceasta.

— Conform regulilor, copiii trebuie să plece la culcare la ora nouă și să rămână în pat.

— În mod evident, domnișoara Prendregast le-a fermecat într-atât, încât consideră că pot să-i invadeze timpul liber.

— Da.

La asta nu avea ce să argumenteze.

— Biata domnișoară Prendregast. Teresa scutură din cap și oftă. Oricând unul din copii vrea să ajungă la ea, se duce la dormitorul ei din casă. Nu ți-e teamă că o s-o pierzi? Ea spune că e de la Distinsa Academie a Guvernantelor. Doamnele acelea sunt foarte căutate. Nu e obligată să rămână într-un loc unde are atât de puțină liniște.

El se încruntă. Într-un fel, Teresa avea dreptate. El nu voia ca Samantha să devină nemulțumită și să plece... pentru că, desigur, o guvernantă bună era la mare preț.

— Din păcate, mă tem că domnișoara Prendregast este atât de sociabilă, încât le va primi pe fete în continuare, orice aș spune eu.

— Are maniere așa de frumoase și vorbește atât de bine. E o femeie încântătoare. Încântătoare. Absolut minunată. Teresa se bătu pe obraz, gânditoare. Poate că ar fi un plan mai bun dacă ai caza-o într-una dintre casele de pe domeniu, ca să se poată bucura de timpul ei liber.

— Nu, răspuse el fără să se gândească.

— De ce nu?

Pentru că o voia pe Samantha sub acoperișul lui. Teresa îl apucă de amândouă mâinile și îl privi în ochi.

— Știu că este mai convenabil pentru tine dacă domnișoara Prendregast este mai aproape în caz că unul dintre copii se îmbolnăvește, dar, dragul meu, trebuie să te porți frumos cu biata fată. Deja e atât de slabă, încât mi-e

teamă că, dacă mai pierde nopțile, să nu se îmbolnăvească.

— Crezi că e bolnavă? Întrebă el alarmat.

— Nu. Sunt sigură că... Ei bine, pare destul de rezistentă când le însoțește pe fete la plimbare ca să exerseze cântatul. Și, după cum spuneai, mănâncă foarte bine. Teresa își duse mâna la burtă. Ai putea chiar să crezi că are tenie. Așa că nu, nu te preocupa de sănătatea ei. Gândește-te doar la bunăstarea ei – știu că vei lua decizia potrivită.

Nu-i făcea nicio plăcere să recunoască, dar Teresa avea dreptate, iar reacția lui viscerală era greșită. Complet greșită.

Pe deasupra, soluția asta ar îndepărta-o pe Samantha de el în timpul nopții și, oricât ura să admită asta, când era în pat, se gândea la ea. Ceea ce nu era bine, căci el o curta pe Teresa. Samantha îi distrăgea atenția, și chiar dacă era încrezător că va depăși această ridicolă atracție față de guvernanta lui, îi era mai ușor când n-o vedea așa de des. La urma urmei, auzise de un lord care nu mai departe de anul trecut înnebunise de-a binelea și se căsătorise cu menajera lui, dar William nu și-ar pierde niciodată într-atât capul pentru o femeie. Mai ales pentru o femeie care probabil că nu s-ar potrivi în societate.

— Am o idee. Tu însăși ai spus că domnișoara Prendregast are maniere elegante.

— Da, așa am spus, replică prevăzătoare Teresa.

— Atunci domnișoara Prendregast va ocupa unul dintre locurile libere pentru femei de la petrecere. Va ajuta la echilibrarea numărului de invitați.

Și avea să fie un test pentru a vedea dacă Samantha se înțelegea bine cu prietenii săi.

— Mă bucur că mi-a venit ideea.

— O, și eu.

Capitolul 15

— Pssst.

Agnes își înălță capul de pe pernă și privi în întuneric.

— Vivian?

— Da, eu sunt. Lasă-mă să mă vâr lângă tine.

Agnes ridică plapuma și Vivian se cățăără înăuntru.

— Ce vrei?

Nu-i plăcea să o aibă pe Vivian în pat cu ea chiar acum. Încă mai sângera și din când în când îi venea să plângă, mai ales dacă se gândea cum le îmbrățișase tatăl lor astăzi. Îi amintea de vremurile când mama ei încă mai trăia, doar că tata se uitase într-un anume fel la domnișoara Prendregast care o făcuse pe Agnes să se neliniștească.

Cu o voce cântătoare, Vivian începu:

— Eu știu ceva ce tu nu știi.

Agnes se încordă. Oare Vivian își dăduse seama că Agnes fusese trădată de corpul ei?

— Tatei îi place de domnișoara Prendregast.

Agnes oftă ușurată. Nu voia să o lumineze pe Vivian cu privire la sângerarea lunară. Era destul de rău că trebuia să se confrunte ea însăși cu problema; chiar nu mai simțea nevoia să vorbească despre asta.

— De unde știi asta?

Vivian își ascunse capul sub plapumă.

— Aseară, când toată lumea dormea, m-am sculat să folosesc oala și ghici ce am văzut pe coridor?

— Ce?

— Tata o săruta pe domnișoara Prendregast.

— Nu!

Nu, domnișoara Prendregast fusese în pat cu Agnes.

— Ba da. Îți zic că i-am văzut.

Desigur, Agnes adormise. Și dormise buștean până dimineață, când domnișoara Prendregast o trezise și o trimisese la ea în pat.

— O săruta ca și cum... nu știu... ca și cum...

Vivian nu prea reușea să-și găsească vorbele. Așa că

Agnes o ajută, tot mai entuziasmată:

— Ca și cum o plăcea?

— Da! Iar ea era în cămașă de noapte! Vivian părea șocată. Ce-ar trebui să facem?

În felul ăsta complotaseră mereu cum să scape de guvernante. În pat, cu capetele sub plapumă. Dar de data asta lucrurile păreau diferite. Diferite și mai bune.

— Vrei să spui... să o alungăm pe domnișoara Prendregast? Întrebă Agnes nesigură.

— Nu, prostuțo! Să ne asigurăm că tata se căsătorește cu ea!

Agnes se relaxă sub plapumă.

— Ca să putem fi din nou o familie.

— Asta îmi doresc.

— Și eu la fel.

Pe podeaua din lemn se auziră pași apăsați. O singură lumânare aduse cu sine o lumină palidă, iar fetele dădură plapuma la o parte atât cât să poată vedea pe deasupra ei.

Menajera se uita supărată la ele, îmbrăcată în halat și cu scufia de noapte pe cap.

— Ajunge cu atâta complotat pentru seara asta, fetelor. Mergeți la culcare. Măine e o zi mare și eu o să fiu obosită dacă nu îmi fac domnul de frumusețe.

Ambele fete chicotiră, dar niciuna nu spuse la ce se gândeau. Somnul de frumusețe n-ar fi avut cine știe ce efect. Doamna Shelbourn era bună la suflet, doar că ura să doarmă în aceeași cameră cu ele.

— Da, doamnă. Vivian se dădu jos din pat. Ce se întâmplă mâine?

— Păi e penultima zi înainte de petrecere, desigur! Doamna Shelbourn o conduse pe Vivian înapoi în pat, apoi se întoarse și n mângâie pe Agnes pe frunte.

— E totul în regulă, draga mea?

Ceea ce însemna că voia să știe dacă Agnes avea nevoie de ajutor cu problema ei. Domnișoara Prendregast avea dreptate, toate femeile erau foarte drăguțe și înțelegătoare față de chinul lui Agnes, iar ea nu se supăra

de întrebare. Făcea ca totul să pară atât de limpede. Agnes clătină din cap și închise ochii. Și începu să facă planuri despre cum să-l căsătorească pe tatăl ei cu domnișoara Prendregast.

*

Nimeni nu știa care era scopul întrunirii. Cu siguranță, Samantha nu avea idei. Servitorii se alintară la peretele holului. Fetele stăteau în fața lor aliniată și ele, de la cea mai înaltă la cea mai mică. Samantha o ținea pe Kyla de mână și toată lumea îl privea pe colonelul Gregory.

Acesta stătea bățos în mijlocul holului, îmbrăcat într-un costum conservator din stofă bleumarin. Avea mâinile în șolduri și își privea personalul înșirat în fața lui cu ochii aceia albaștri care îi dădeau Samanthei fiori pe șira spinării – deși se temea că nu mai erau fiori reci.

— V-am adunat aici din două motive. Primul, zise el, ridicând degetul – oaspeții vor sosi mâine și vreau să știe toată lumea că, dacă vedeți ceva care îi plictisește, să veniți să-mi comunicați.

Samantha nu avea experiențe prea plăcute legate de petreceri și de oaspeți privilegiați și plictisiți și ce făceau doar ce putea ca să le treacă plictiseala, așa că știa prea bine ce voia colonelul să spună. Desigur, Mitten știa asta la fel de bine, căci pe tonul lui prevenitor, avu grijă să întrebe:

— Scuzați-mă, domnule colonel, dar pentru ca și personalul mai nou să se lămurească, ați putea explica mai exact care ar fi aceste situații?

— Bunăoară, n-aș fi foarte încântat dacă oaspeții s-ar apuca să șterpelească argintăria. Colonelul Gregory făcu o față lungă. Și din nefericire, câteodată...

Mitten, împreună cu ceilalți servitori, aprobă solemn din cap.

— Ceea ce mă aduce la al doilea punct. El ridică un al doilea deget. A dispărut portretul în miniatură al soției mele, pe care îl țin pe birou.

Samantha simți că i se face inima cât un purice. Servitorii scoaseră exclamații de uimire și se priviră.

— Înțeleg că uneori se mai întâmplă și accidente și presupun că în timpul curățeniei s-a petrecut un astfel de accident.

Toată lumea se uită la slujnica răspunzătoare de parter. Ea clătină din cap.

— Dacă cineva, indiferent cine, a spart rama ori s-a petrecut un altfel de accident și nu vreți să admiteți asta, înțeleg pe deplin. Colonelul Gregory își asumase rolul de comandant, cu umerii mândri, picioarele drepte și ochii severi, dar blânzi. Îmi puteți aduce mie miniatura, iar eu promit că nu vor exista consecințe. Sau puteți să o lăsați pe birou și nu voi pune întrebări. Dar vă rog să o înapoiați. Este foarte importantă pentru mine.

Samantha studie mulțimea în căutarea vinovatului.

Servitorii erau toți tăcuți și neclintiti, ori tăcuți și supărați. Copiii aveau ochii mari și plini de lacrimi; Agnes se uita urât la toată lumea, iar Mara își mușca buzele.

Colonelul Gregory studia și el oamenii. Privirea lui se opri scurt asupra Samanthei, dar nu părea să caute vinovatul în ea. Nu, căldura privirii lui vorbea despre cu totul altceva, iar Samantha constată că dorea s-o ia la fugă, departe – ori spre el. Și toată lumea era de față. Sigur că toată lumea observase cum i se coloraseră obraji.

Își coborî privirea. Dar, bineînțeles, dacă observaseră, probabil că se gândeau că ea era hoțul. Cu siguranță, colonelul Gregory o acuzase cu privire la plosca cu alcool, iar asta în situația în care nu știa nimic despre trecutul ei. Ea își îndreptă umeri. Trebuia să-și amintească cine era și ce era și să nu se lase sedusă de interesul pasager al unui bărbat.

Pe scară se auzi gălăgie și toată lumea întoarse capul. În capul scărilor stătea Lady Marchant, minionă și elegantă într-o rochie de dimineață din muselină bleumarin presărată cu flori argintii și o panglică argintie asortată în jurul taliei.

— Îmi cer scuze. Ea duse la gură o mână îmbrăcată într-o mănușă argintie. Întrerup o întrunire a personalului. Tocmai coboram la micul dejun.

— Un plan excelent!

Colonelul Gregory zâmbi de parcă ea ar fi fost cea mai dragă prietenă a lui. Samantha strânse din buze. Trebuia să treacă peste această antipatie irațională față de Lady Marchant. Lady Marchant abia dacă știa că ea exista și avea un motiv bun pentru asta. Știa la fel de bine ca și Samantha – se pare, chiar mai bine decât Samantha – că o guvernantă nu era o amenințare pentru poziția ei ca potențială viitoare soție a colonelului Gregory.

În săptămâna care avea să urmeze, Samantha abia dacă îi va vedea pe Lady Marchant și pe colonelul Gregory, ori pe cei mai mulți dintre oaspeți. Iar asta se putea întâmpla doar dacă era însoțită de o armată de copii. Și de îndată ce Lady Marchant își va asuma poziția de soție a colonelului Gregory, ea va dori să aducă personal nou. Probabil că o va concedia pe Samantha, iar Adorna n-avea cum să fie din nou supărată cu privire la întoarcerea ei la Londra din acest motiv.

Astfel, Lady Marchant putea deveni eliberatoarea Samanthei. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare și să înceteze să-i imite în mod ironic mersul legănat și fluturatul genelor.

Colonelul Gregory continuă:

— Ieși pe verandă, Teresa. Valeții vor veni curând să-ți aducă micul dejun.

Lady Marchant coborî scările și ieși pe ușă ca o zână, răspândind praf de zâne în jurul ei. Colonelul Gregory se întoarse spre servitorii adunați în hol.

— Asta e tot. Va trebui să lucrăm ca o echipă ca să transformăm această petrecere într-un succes și sunt convins că vom reuși împreună. Pocni din călcâie.

— Liber!

Samantha nu știa dacă să fie impresionată de loialitatea pe care o inspira sau să se amuze de stilul lui militaros. Toată lumea plecă rapid. Mai trebuiau făcute

multe lucruri în ultima clipă. Bucătăreasa, mai ales, avea deja de ceva vreme o expresie încordată întipărită pe chip.

Samantha începu să le dirijeze pe fete înapoi spre sala de clasă, când se auzi vocea colonelului Gregory:

— Copii, vă rog să mai rămâneți.

Copiii se răsuciră cu precizie militară și îi așteptară ordinele.

Apropiindu-se de Samantha, el i se adresă suficient de încet încât doar ea să-l audă.

— Vă amuz cumva, domnișoară Prendregast?

— Absolut deloc, domnule colonel.

— Râdeți de mine.

Ea nu știa dacă să se uite la el, sau dincolo de el, ori la picioare. Își mai amintea încă de senzația gurii lui peste a ei, de felul în care el se apropiase de ea, parcă îmbrățișându-o, și abia dacă putea să vorbească de rușine și... Ei, de ce să nu recunoască? De plăcere. Voia să stea lângă el, să-i asculte vocea, să-și închipuie că el voia s-o sărute din nou.

— Nu râdeam... Doar că... sunteți foarte milităros. Ca un ofițer.

— Da, așa este. Am stat în India și în munți peste zece ani. Unele obiceiuri mi-au rămas. Asta vă deranjează?

Surprinsă, ea ridică privirea spre el.

— De ce v-ar păsa ce gândesc eu?

— Sunt un bărbat foarte simțitor. Pe buzele lui juca un zâmbet, iar el părea atât de satisfăcut de propria persoană ca și un băiețel care tocmai pusese la cale o șotie. Sau de parcă tocmai râdea de ea.

Expresia ei deveni severă. Ar face bine să nu râdă... altminteri... la cină o s-o ajute pe Kyla să-i verse lapte în poală. Ea se relaxă. Răzbunările de care dispunea o guvernantă erau mărunte și meschine, dar cu siguranță savuroase.

Colonelul Gregory se întoarse și se adresă copiilor:

— Mergem în camera de joacă. Urmați-mă.

Îi conduse pe scări în sus.

Samantha rămase în spatele lui Agnes, încercând

foarte tare să nu observe cum i se lipeau pantalonii de coapse sau cum posteriorul i se mișca la fiecare pas. Fetele de pe stradă mai comentau din când în când mai desfrânat despre felul cum arăta sau se mișca trupul unui bărbat, dar după cum precizase Samantha cu îngrâncenare, atât de puțini bărbați meritau să fie priviți, încât de cele mai multe ori nici nu se uita la ei. Iar acum nu-și mai putea lua ochii de la un reprezentant al speciei. Colonelul Gregory se dovedea excepția de la regulă.

Urcară scările până la etajul al doilea, unde se afla camera de joacă. Fetele intrară, cu Samantha pe urma lor. Din balansoarul aflat într-un colț al camerei se ridică o femeie de vreo cincizeci de ani. Avea o față rotundă ca un măr, obraji bucălați și un zâmbet permanent care îi dădea Samanthei o senzație de căldură.

Fetele zâmbiră și ele, surprinse dar și fericite.

Apropiindu-se de femeia cu chipul binevoitor, colonelul Gregory îi luă mâna și o conduse spre Samantha.

— Doamnă Chester, aceasta este domnișoara Prendregast, guvernanta noastră.

— A, domnișoară Prendregast, la Hawksmouth sunteți deja faimoasă. Doamna Chester îi zâmbi cu toată fața și îi făcu o reverență. Pentru că ați îmblânzit ștregărițele-astea.

Spre surprinderea Samanthei, fetele se foiră și rânjiră rușinate.

— Doamnă Chester, acestea sunt ștregărițele... vreau să spun fiicele mele.

Colonelul Gregory le prezintă pe fiecare în parte, iar ele făcură reverențele de rigoare, studiind-o în același timp pe doamna Chester.

Zâmbetul doamnei Chester deveni și mai larg, iar ea își împreună mâinile.

— Așadar, voi sunteți dragălașele fete de care o să am grijă să se culce la vreme.

Samantha se uită la colonelul Gregory și observă că acesta zâmbea. Simți cum o cuprinde din nou căldura;

trebuia să înceteze să se mai înroșească de fiecare dată când el zâmbea.

— Eu sunt noua voastră bonă și o să ne distrăm foarte bine împreună, vă asigur. Vocea ciripitoare a doamnei Chester vibra de mulțumire. N-am mai avut așa copii drăgălași de care să mă îngrijesc de când ai mei au crescut.

Copilele se uitară ca una la tatăl lor.

— Doamna Chester a fost de acord să fie bona noastră, zise el, cât timp vom avea nevoie de ea, să aibă grijă de voi, mai ales săptămâna asta când vom avea nevoie de domnișoara Prendregast să completeze numărul oaspeților la petrecere.

Tăcerea copiilor se adânci, și se întoarseră să se uite la Samantha.

— O, domnișoară Prendregast, o să mergeți la petrecere!

Ochii Henriettei erau mari de uimire.

— Da, domnișoară Prendregast, o să mergeți la petrecere – Agnes se uită cu subînțeles la Vivian –, cu tata.

Ochii lui Vivian se rotunjiră și ei.

— Da, așa e! O să dansați... cu tata!

— O să fiți regina petrecerii! Agnes își puse mâna pe brațul tatălui ei. Nu crezi că domnișoara Prendregast va fi cea mai frumoasă la petrecere, tati?

— Toate doamnele vor fi frumoase. William răspunse cât putu de diplomatic, dar se uită la Samantha cu o asemenea expresie de anticipare nerăbdătoare, încât îi dădu palpații.

Atracția asta dintre ea și colonel nu avea cum să fie bună pentru inimă. Își recăpătă rațiunea și înghiți în sec, speriată. Ea era o bine cunoscută hoată de buzunare, fiica unui hoț, o femeie cu un temperament care îi declanșa crize de furie la cel mai mic semn de nedreptate. La naiba! Nu voia să meargă la petrecere!

— Domniile colonel. Nu poate fi adevărat. Oaspeții dumneavoastră nu vor fi prea bucuroși să converseze cu o guvernantă.

— Oaspeții mei sunt prea bine educați ca să se plângă de alți oaspeți, zise el.

— Domnișoară Prendregast, veți fi cea mai frumoasă dintre femeile de la petrecere, zise și Mara.

— Îți mulțumesc, drăguț. Dar eu... sunt doar o guvernantă.

O hoață de buzunare. Dar asta nu putea recunoaște. Îi promisese Adornei, și, în afară de asta, nu voia ca William să afle. Nu acum. Niciodată. Mara își strânse brațele în jurul corpului.

— O să fiți ca Cenușăreasa. O să mergeți la bal și o să vă căsătoriți cu prințul.

— Da, domnișoară Prendregast, o să găsiți dragostea adevărată, vorbi și Vivian.

— Sper că nu, replică iute Samantha. Sunt prea ocupată ca să caut iubirea adevărată.

Agnes și Vivian schimbă rânjete ștrengărești.

— Cei mai mulți oaspeți de la petrecere, vorbi colonelul Gregory dintr-odată nerăbdător și supărat, vor fi prieteni de-ai mei din armată. Vor mai fi și fii mai tineri din familii nobile și chiar câțiva bărbați care și-au câștigat rangul prin forțe proprii. Se vor plânge doar de lipsa unei companii feminine, iar cu asta ne puteți ajuta.

— Domnule, proveniența mea nu este una care să fie apreciată, nici măcar de fii cei mai tineri ai ofițerilor obișnuiți.

Privirea supărată a colonelului Gregory îi dădu fiori pe șira spinării și, de data asta, fiorii se simțiră reci ca gheața.

— Domnișoară Prendregast. Liniștiți-vă. Sunteți doar o persoană în plus la masă.

— Foarte bine, spuse ea. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

— Ce? se răsti el. Nu v-am auzit.

— Nimic, domnule.

El o studie cu o iritare care o deranjă fizic.

— Vă las aici, copii, cu doamna Chester ca să puteți să vă cunoașteți. O apucă ferm pe Samantha de braț.

Domnișoara Prendregast va merge cu mine ca să-i explic care vor fi sarcinile ei pe viitor.

El o împinse în fața lui.

— Așteptați! zise Samantha.

Dar el nu o făcu.

Ea strigă peste umăr:

— Copiii trebuie să fie la proba pentru rochii la ora trei.

— O să am grijă de asta, zise doamna Chester.

— Trebuie să exerseze la pian și cu vocea.

— O să mă asigur că o fac.

— Pantofii Kylei nu sunt mărimea potrivită. Cei noi vin cu poștalionul...

— Nu vă faceți griji, domnișoară Prendregast. Eu și copiii o să ne îngrijim de toate.

Colonelul Gregory o trase afară pe coridor și închise ușa între Samantha și copii.

Ea își smulse brațul.

— Nu e cazul să mă tratați ca pe un copil recalcitrant.

— O fac doar când vă purtați ca un copil recalcitrant.

— Eu sunt răspunzătoare pentru copii.

— V-am eliberat de răspunderea imediată...

Ea dădu să vorbească, dar el o reduse la tăcere cu un gest.

— ... și i-am dat doamnei Chester un program. Credeți că nu aveam s-o fac?

Desigur. Trebuia să-și amintească. Asta nu era familia ei. Copiii erau ai ei doar ca să-i învețe, apoi avea să plece. Ea păși în fața lui, zicând:

— Ar fi mai bine dacă m-aș ocupa de toate măcar până după...

— După ce? După petrecere?

— Da. Originea mea...

— Indiferent de originea dumneavoastră, Lady Bucknell v-a educat să vă purtați cu grație și eleganță. El o urmă pe scări în jos la etajul al doilea. Credeți că v-aș fi ales pentru un astfel de rol, dacă nu v-aș fi observat în prealabil

la mese? În timpul lecțiilor? Când vorbeți?

Oare chiar o studiasse atât de îndeaproape?

— Nu, dar nu înțelegeți. Ea încercă să explice fără a da prea multe detalii. Am pierdut slujbe din cauza trecutului meu.

— Și ați câștigat poziția de oaspete datorită prezenței dumneavoastră. El ignoră gluma. De asemenea, o să vă mut din conac într-una dintre case.

— Ce? Ea privi spre camera ei și văzu cum servitorii îi scoteau cufărul. Nu puteți face asta! Dacă se îmbolnăvește vreuna din fete? Ea știu răspunsul de îndată ce pusesse întrebarea.

— De-asta am angajat-o pe doamna Chester, răspunse el imediat. Lady Marchant a observat, pe bună dreptate, că fetele vă ocupă tot timpul. Nu aveți niciun pic de timp liber.

— Lady Marchant... Nu putea să spună că Lady Marchant era o manipuloare ticăloasă. Lady Marchant este foarte atentă, adăugă ea.

— De asemenea, avem nevoie de dormitorul din casă pentru una dintre doamnele singure care vin la petrecere.

— O căsuță pare atât de izolată...

Iar ea voia să rămână aici, aproape de el, deși era un mister chiar și pentru ea de ce își dorea așa ceva.

— Aș vrea să nu mai puneți la îndoială lucruri pe care nu le cunoașteți, zise el sec.

— Înțeleg prea bine. Mă dați afară din camera mea.

— Da. Pentru că nu mai puteți rămâne aici și să-mi puneți moralitatea la încercare. Nu e atât de puternică pe cât mi-aș dori să fie, mai ales în ceea ce vă privește.

Vorbea parcă fără sentimente, dar cuvintele lui o făcură să-și amintească de sărut. De pasiune. De senzația minunată de apropiere care o făcea să-și dorească mai mult.

— Oh!

Ea își mișcă buzele, dar sunetul abia dacă se auzi.

— Clarinda va locui cu dumneavoastră. Niciunul dintre

oaspeți nu vă va deranja.

El o mângâie pe față, o mângâiere scurtă care îi făcu pielea de găină, iar privirea lui era așa de fierbinte și de albastră, încât simți că ar putea pluti. În schimb, îi respinse mâna.

— Nu faceți asta.

El își retrase mâna și se uită la degetele lui parcă cu reproș. Apoi acel reproș îl transferă asupra ei.

— Vedeți domnișoară Prendregast, mutarea e benefică pentru amândoi, prin urmare o veți accepta cu grație și fără proteste.

Era limpede că nu avea încredere în ea. Și de ce? Pentru că nu era din clasa lui socială și se temea că se va folosi de capcane femeiești ca să-l prindă într-o situație compromițătoare. Îi spusese că nu era interesată de bărbați. Dar asemenea oricărui bărbat, el se credea irezistibil. Prea bine. Își va face sentimentele cunoscute prin acțiunile ei.

— Sunt recunoscătoare pentru că v-ați îngrijit de asta și mă bucur că mă pot muta. Vă veți căsători cu Lady Marchant. Apoi temperamentul ei izbuchni. Iar eu nu vreau să fiu prinsă cu degetele în cutia cu biscuiți.

— Nu cred că pot fi considerat un biscuit, zise el cu o iritare profundă.

— Exact.

— Veniți.

O luă de mână și porniră împreună pe scări în jos și spre ușă.

Capitolul 16

Lady Marchant ședea la una din mesele aflate sub umbrarul de pe verandă. Pielea ei palidă n-avea nicio pată. Părul șaten era perfect aranjat, cu bucle de ambele părți și un coc la spate. În timp ce sorbea din ceașca ei de ceai,

degetul mic îi era perfect curbat. Cu un clinchet aproape imperceptibil, puse ceașca pe farfurioară și zâmbi către Samantha.

— Deci ea este mica guvernantă care ne va spori numărul. Sper din toată inima că vei aprecia privilegiul pe care colonelul Gregory ți l-a acordat.

În timp ce William îi ținea scaunul, Samantha se așează.

— Nici nu știu cum să-mi exprim aprecierea.

Tonul acru din glasul Samanthei o făcu pe Lady Marchant să clipească. Samantha vru s-o întrebe dacă îi intrase ceva în ochi.

— Se teme că oaspeții noștri vor fi dezgustați de trecutul ei.

William se așezase și el.

— Ești o domnișoară foarte rezonabilă, o complimentă Lady Marchant. Ți-am comunicat și ție asta, William.

Colonelul umplea fotoliul cu trupul său masiv. Era un bărbat uriaș, care ar fi putut foarte bine să se simtă stânjenit în delicatul schelet metalic al scaunului. Însă corpul său stătea drept și în echilibru perfect, consecință a educației militare și a eredității.

— Îi cunosc pe acești oameni. Sunt în același timp rezonabili și cumsecade. Le va plăcea să se relaxeze în compania unei femei frumoase și fermecătoare.

Își întoarse privirea către Samantha și o fixă ca și cum ar fi evaluat-o în mintea lui. În funcție de ce criterii, ea n-ar fi putut spune.

Apoi continuă:

— Și, după cum spuneai, Teresa, domnișoara Prendregast este și una, și cealaltă.

— Așa e, spuse Lady Marchant. Însă îmi fac griji tocmai pentru domnișoara Prendregast. N-aș vrea să se simtă... ciudat, sau nelalocul ei.

Pe naiba! Pe cine credea Lady Marchant că proteste! I-ar fi *plăcut la nebunie* ca Samantha să se simtă nelalocul ei. Așa că Samantha spuse:

— Am avut de-a face și cu bărbați cumsecade – atunci când le golea buzunarele – și am aflat că sunt cam la fel cu cei care nu sunt atât de cumsecade. Făcu ochii mari și îl fixă pe William. Și unii, și ceilalți sunt foarte ușor de manipulat.

William se aplecă înainte, cu o expresie neașteptat de amenințătoare.

— Ți s-a părut cumva că eu aș fi ușor de manipulat, domnișoară Prendregast?

Ea îi întoarse privirea fără să clipească.

— N-am avut suficient interes să încerc, domnule colonel Gregory.

Părând să nu observe tensiunea care mocnea între Samantha și William, Lady Marchant râse răgușit.

— Nu toate femeile sunt atât de fascinate de tine cum sunt eu, William. Iar, domnișoară Prendregast, secretul manipulării bărbaților este să faci în așa fel încât ei să nu-și dea seama.

— Vă dau voie să credeți că ați reușit, pufni William, Samantha abia putea să-și mai țină în frâu iritarea față de Lady Marchant și filosofia ei nătângă.

— De fapt, secretul e să nu ajungi într-o poziție în care să trebuiască să ai de-a face cu un bărbat. O femeie independentă este perfect capabilă să-și fie sieși de ajuns.

Lady Marchant clipi din nou.

— Cât de minunat de reconfortantă ești, domnișoară Prendregast. Îți admir caracterul autonom. E atât de potrivit unei servitoare. N-o admiri și tu, William?

— Chiar așa. Avea îndrăzneala să adopte un ton sceptic. E rar ca o femeie să vrea cu adevărat să înfrunte lumea asta rece și crudă de una singură.

Samantha îi răspunse direct.

— Doar una care a văzut cât de singură poate fi o femeie alături de un bărbat indiferent.

Lady Marchant tresări.

— Ai fost căsătorită, domnișoară Prendregast?

— Nu, răspunse Samantha tăios, și nici n-am de gând

s-o fac.

— Într-adevăr, reconfortant, spuse Lady Marchant, lăsându-se din nou în scaun. Acum cred că...

William o întrerupse ca și cum n-ar fi auzit-o.

— O femeie care se declară liberă de orice intenție de a se lega de un partener potrivit probabil că este lipsită de sentimente și de feminitate.

„Ce bărbat exasperant!”

— Spuneți așadar că nu sunt feminină? întrebă Samantha.

— Vă plac copiii, spuse William. Nu v-ați dori vreodată și dumneavoastră unul?

Nu era un răspuns, dar Samantha nu putu să nu reacționeze la provocarea lui.

— Mi-aș dori un copil al meu, domnule colonel Gregory, dar asta ar implica și un soț, ceea ce ar fi un început rău pentru o familie.

— William, să-ți tom apă în pahar.

Lady Marchant luă carafa și, cu primul gest neîndemânatic pe care Samantha îl văzu la ea, vărsă câțiva stropi în poala lui William,

Samantha aproape că izbucni în râs văzând mirarea și indignarea lui William. Fără îndoială, știa și el, la fel ca și Samantha, că Lady Marchant o făcuse intenționat. Însă nu putea să o acuze pe gazda sa de o asemenea neîndemânare. Așa că, în timp ce ea își cerea scuze, el se șterse, declarând că nu era nicio problemă.

*

De fapt, Samantha se bucură de întrerupere. Se agitase atât de mult în cearta cu William, că inima începuse să-i bată mai repede și respirația i se accelerase. Și de ce, mă rog? Nu era decât un bărbat. Da, un bărbat de care se simțea atrasă, recunoștea asta. Dar și un bărbat care poate voia să se folosească de ea așa cum taică-său se folosisese de mama ei, iar ea era prea mândră pentru a permite

oricărui bărbat asemenea libertăți față de persoana sau demnitatea ei. Luând paharul în care Lady Marchant tocmai îi turnase apă, toastă către aceasta.

— Mulțumesc, milady. Apa era exact ceea ce-mi trebuia.

— Bine, spuse Lady Marchant, așezându-se la loc pe scaun. Acum trebuie să mă gândesc. Prendregast. Prendregast. Cred că știu numele ăsta.

Samantha începu să-și frământa mâinile în poală. Dacă Lady Marchant recunoștea numele, calitatea ei de oaspete se încheia înainte să înceapă, la fel și perioada ei ca guvernantă în casa Gregory.

— Ești din neamul Prendregast din Somerset? Lady Marchant o examinează pe Samantha. Credeam că-i știu pe toți, dar pe dumneata nu te recunosc.

Interogatoriul începuse, interogatoriu care avea să continue pe toată durata petrecerii.

— Eu sunt din Londra, milady.

Samantha știa că Lady Marchant nu era satisfăcută de răspuns.

— Doar din Londra?

— E atât de obișnuită la oraș, încât se teme de tot și de toate la țară. Crede că munții or să cadă peste ea, spuse William, arătând spre Prăvalul Diavolului, că or s-o muște șerpilor, iar monstrul din lac o va înghiți cu totul.

Palma deschisă a Samanthei se îndreptă instantaneu spre gât, într-un gest de oripilare.

— De unde știți de monst...

El își dădu capul pe spate și râse în hohote, iar Samantha își dădu seama că nu știuse. Ghicise, pur și simplu, și ghicise corect.

— Un monstru în lac? întrebă Lady Marchant. Doamne, cred că glumești.

— Sigur că da. Chiar asta fac, glumesc.

Samantha ar fi vrut să-l pocnească pentru că se amuza pe seama spaimelor ei, dar în același timp, piciorul lui îl atinse pe al ei pe sub masă, o mângâiere prea puțin

subtilă sub nasul celei pe care – ea credea și copiii credeau – William urma să o ia de soție.

Samanthei îi plăcea să-și știe locul. Voia să cunoască regulile, pentru că descoperise că pedeapsa pentru încălcarea regulilor era umilirea și exilul. Acum, colonelul Gregory tocmai încălca niște reguli. Numai că ea nu prea credea că un om cu valori atât de rigide cunoștea alte reguli. Poate că tocmai schimba regulile. Oricum, în acele clipe, ea nu mai știa nici unde îi era capul. Uitându-se fix la el, își strânse picioarele sub scaun.

— Este un loc înfricoșător, domnule colonel.

— Te vom învăța să-l îndrăgești.

Tonul glasului său era unul încrezător, o trăsătură de caracter respingătoare la un bărbat. Arătând către vârfurile munților, Samantha spuse:

— Totul e prea mare aici. Lacurile sunt albastre în loc să fie cafenii, iar aerul e atât de proaspăt, că nici nu pot să-l văd.

— Asta pentru că aici nu e praf de cărbune, explică Lady Marchant.

Colonelul Gregory îi făcu Samanthei cu ochiul, și împărtășiră împreună un moment de... — cum să-i spună? — poate, camaraderie. Apoi Lady Marchant își dădu seama de ce spusese Samantha și râse forțat.

— Ah, era o glumă. Nostim. Dar de unde te cunosc eu?

Femeia era ca un câine dresat cu osul, perseverentă și firoasă, într-un fel civilizat.

— Nu am trăit decât la Londra, iar locul ăsta mi se pare îngrozitor de ciudat. Am fost guvernantă în ultimii patru ani. Poate mă știți de la unul din locurile unde am lucrat. „Sau poate m-ai văzut la Newmarket, furând din buzunare, dar n-am să recunosc asta decât dacă sunt forțată.”

Colonelul Gregory le privea pe amândouă, amuzat de conversație.

— Cunosc Londra destul de bine. Ai putea să-mi spui

unde ai mai fost angajată și eu... Lady Marchant se încruntă deodată și își făcu mâna streășină la ochi. Cine e tânărul care vine dinspre grajduri?

Samantha nu știa, dar deja îl plăcea, pentru că o salvase. Era un domn înalt și chipeș, îmbrăcat într-un frac maroniu din lână, pantaloni cafenii și un joben negru. În timp ce urca scara spre verandă, gropițele din obrajii săi bronzăți sclipiră. Își scoase pălăria și Samantha observă doi ochi negri și un nas umflat și vânat. Cu voioșie, străinul anunță:

— William, am sosit. Să înceapă petrecerea!

Colonelul Gregory râse, se ridică și îi strânse mâna.

— Monroe, te așteptam să începem distracția.

— Care va să zică, domnul Monroe era un prieten al colonelului Gregory.

— Oh, spuse Lady Marchant pe un ton plictisit, abia aruncându-i o privire. Duncan Monroe. Dumneata ești.

Se părea că lui Lady Marchant nu-i prea plăcea de el. Colonelul Gregory i-o prezintă pe Samantha. Domnul Monroe îi duse mâna la buze, se aplecă ușor și o cercetă cu o privire căreia nu părea să-i scape nimic.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit. Șarmul dumneavoastră se bucură deja de o reputație foarte bună.

Samantha își dădu imediat seama ce fel de om era. Voios, mereu cu zâmbetul pe buze, mascând astfel un suflet profund și o minte ascuțită, în spatele unei aparențe de desfrânat.

— Mă bucur într-adevăr de o asemenea reputație, recunosc... mai ales printre guvernante.

Până și Lady Marchant râse, amuzată. Ținând în continuare mâna Samanthei, domnul Monroe spuse:

— V-a spus vreodată cineva că aveți cei mai neobișnuiți ochi? Culoarea whisky-ului, cred că am auzit că i se spune.

Cu o încruntare fioroasă, colonelul Gregory spuse:

— E de ajuns, Monroe.

Samantha își retrase mâna.

— Mulțumesc, domnule Monroe.

Din tonul vocii lui și din reacția colonelului Gregory își dădu seama cine spusese asta. Toată lumea de la masă știa asta, iar Lady Marchant nu era deloc mulțumită. Dar, deși Samantha știa că era de-a dreptul o imprudență, nu-și putea ascunde fericirea de a ști că Gregory vorbise despre ea.

Pe un ton reținut, colonelul Gregory continuă:

— Din câte știu, Monroe, ai făcut deja cunoștință cu contesa.

Duncan făcu o plecăciune atât de elaborată, cu o mișcare amplă a brațului, că jobenul lui aproape că mătură podeaua.

— Lady Marchant, plăcerea este de partea mea.

Expresia de pe chipul lui Lady Marchant era cea a unei femei care tocmai fusese mușcată de o gânganie.

— Domnule Monroe, nu prea cred că succesul petrecerii noastre depinde de dumneata.

— Petrecerea noastră? Duncan privea când la Lady Marchant, când la colonelul Gregory. Acum e petrecerea „noastră”. Să ne așteptăm așadar la un anunț de logodnă în curând?

Samantha își ținu răsuflarea. Lady Marchant și colonelul Gregory se potriveau cât se poate de bine – el înalt și oacheș, ea minionă și brunetă. Dar în urmă cu două nopți, el o sărutase pe Samantha, așa că, dintr-un anumit motiv, ea simțea că asta îi dăduse niște drepturi asupra lui. Asupra trupului său. Asupra minții lui.

Asta trebuia să înceteze acum. Îi aruncă o privire cu coada ochiului. El o urmărea. Nu se uita galeș la Lady Marchant, nici nu-l contrazicea pe Duncan. El o urmărea ca și cum i-ar fi pândit o reacție. Așa că afișă cel mai politicos și mai social zâmbet, mai întâi către el, apoi către Duncan.

— Eu mă ocup de organizare, spuse Lady Marchant clipind des către Duncan. Așa că, da, este și petrecerea mea.

— Așa este. Cu un zâmbet nevinovat, Duncan se

așeză la masă. Dumneavoastră sunteți gazda prin excelență. Îmi amintesc că, în India, dădeați cele mai elegante petreceri. Am cunoscut multă lume interesantă la acele petreceri.

Lady Marchant îi răspunse cu o ostilitate nedisimulată, care o făcu pe Samantha să ridice din sprâncene.

— La petrecerile mele vă făceați de râs.

— Așa-i. Duncan se lăsă pe spate, cu scaun cu tot. Cât de amabil din partea dumneavoastră să amintiți acest lucru.

Samantha nu înțelegea relația dintre cei doi. Era evident că se urau, însă... părea că le place să se lupte ca două pisici într-un sac.

O rază de soare îi luminează fața lui Duncan și, pentru prima oară, Lady Marchant chiar se uită la el.

— Ia stai așa. Semnele de pe fața dumitale... cum le-ai căpătat? Apoi lovi cu palma în masă. Dumneata ești cel care mi-a oprit trăsura noaptea trecută!

Lady Marchant beneficia acum de toată atenția Samanthei.

— V-a oprit trăsura?

— El este bărbatul care a oprit trăsura? Întrebă și colonelul Gregory. Nu cred că e cu puțință. Nici măcar nu era în zonă.

— E cât se poate de cu puțință, pufni Lady Marchant către colonelul Gregory, iar Samantha ar fi pariat pentru prima oară. L-am apucat de păr și l-am lovit cu genunchiul în figură. Uită-te la domnul Monroe! S-a lovit de ceva.

— De o ușă, rânji el ca la o glumă evidentă.

— Și mai și îndrăznești să râzi de asta? Tocmai te-am acuzat că ești un tâlhar la drumul mare. Apoi se întoarse către colonelul Gregory și își sprijini capul pe brațul lui. Îți spun că sunt sigură de acuzațiile mele.

— Dar, Teresa, doar mi-ai spus că vizitiul a alungat tâlharii.

Tonul din glasul colonelului Gregory era atât de zeflemitor, cum Samantha nu și-ar fi putut vreodată

închipui că l-ar folosi cu Lady Marchant.

Prinsă cu minciuna, Lady Marchant trase aer în piept, apoi spuse, cu un suspin:

— Mă tem că am modificat puțin faptele.

— Ceva ciudat se petrece aici, spuse Samantha. Era ceva între cei doi bărbați, iar faptele nu se legau. În prima seară când am venit aici, colonelul Gregory m-a oprit pe drum și mi-a umblat în săculeț. Cred că era în căutarea unor bandiți, dar de ce o fi crezut că o femeie care mergea pe jos ar putea fi un tâlhar la drumul mare, asta nu mai înțeleg. Poate că domnul Monroe lucrează împreună cu colonelul Gregory.

Cei doi schimbă o privire, Lady Marchant sări în picioare.

— Dumnezeu mare, asta e! Nu-i așa? Amândoi aveți expresia vinovată a unor soldați prinși cu băutură în post.

— Domnișoara Prendregast are dreptate, recunosc colonelul Gregory. Cutreierăm districtul pe timp de noapte și încercăm să-i prindem pe bandiții care ne tot dau de furcă. Apoi se înclină către ele, cu o privire aspră. Aș aprecia dacă voi două ați păstra sub tăcere acest adevăr.

— Păzești districtul tâlhărind călătorii?

Lady Marchant era categoric scandalizată.

— Dar nu v-am tâlhărit, insistă Duncan.

— Asta pentru că ți-am ținut pistolul la cap și te-am amenințat că te împușc.

Samantha o privi cu respect pe micuța Lady Marchant. Poate că o judecase greșit. Era mai inteligentă și mai dură decât părea. Era un lucru de ținut minte.

— Nu aveam de gând să vă percheziționez. V-am oprit din greșală, continuă Duncan,

Lady Marchant îl atacă însă în continuare:

— Cum ai putut să-ți închipui că într-o trăsură cu blazon poți găsi bandiți.

— Te asigur, Teresa, că spune adevărul, spuse colonelul Gregory.

Lady Marchant îl fixă, cu ochii mari,

— Tu erai unul dintre ceilalți bărbați!

Samantha se amuza văzându-l pe colonelul Gregory cum dă din colț în colț.

— Da. Recunosc. Și, cum spuneam...

— Nu cred nimic, spuse Lady Marchant. N-are niciun sens. Adică ieși călare și îi tâlhărești pe oaspeții care vin la tine?

— Nicidecum, totul e sub control.

Lady Marchant se întoarse apoi către Samantha și, cu un prim gest de solidaritate feminină, întrebă:

— Înțelegi ceva din toate astea?

— Nu milady, dar înțeleg totuși un lucru. Aici, Samantha își permise să-i facă cu ochiul lui Duncan. În locul domnului Monroe, m-aș gândi mai bine înainte să mai încerc vreodată să vă opresc.

Duncan făcu și el cu ochiul.

— Pe viitor, am de gând să am cea mai mare grijă de Lady Marchant.

*

La conacul Maitland, servitorii familiei Featherstonebaugh făceau plecăciuni umile în fața stăpânilor. De obicei, Valda savura priveliștea, dar de data asta, lividă de furie, se năpusti pe scări în sus, pe lângă servitorii aliniați, fără să le arunce vreo privire.

Auzi suspinele și chicotelile subretelor pe care Rupert, în urma ei, le ciupea de obraji – sau de mai jos. Ochii i se îngustară. Bătrânul ăsta prost încercase figurile astea și cu ea, iar ea, ca o idioată, cedase. Apoi, în timp ce dormea, el încercase să se furișeze afară din dormitor. El încă nu credea că erau în pericol. Dacă nu ar fi știut atâtea, ea l-ar fi omorât. Și cu câtă plăcere ar fi făcut-o! Când intră, majordomul o urmă și îi luă haina și pălăria.

— Milady, nu știam când să vă așteptăm.

Privi împrejur. Maitland era o casă frumoasă, un conac somptuos din secolul al XVIII-lea, construit într-o vale

splendidă, plin de opere de artă și alte mărunțișuri valoroase, iar ea trebuia acum să părăsească totul. I se făcea rău doar gândindu-se la asta. „Nu contează, nimic nu contează.” în afară de harta pe care o furase pe drum. Un căpitan idiot pe nume Farwell o lăsase încuiată în cufărul lui și, deși de obicei nu lua lucruri care erau atât de ușor de urmărit, acum nu mai conta dacă Farwell știa unde a ajuns harta lui, fiindcă avea să plece în Irlanda și, de acolo, în Italia, unde i s-ar fi pierdut urma.

Harta dezvăluia locația și numărul fiecărui spion englez din Rusia. Avea să o vândă pentru o sumă frumușică, care urma să fie un fel de asigurare, în caz că lucrurile luau o întorsătură nefericită. Era numai vechiul ei simț al prudenței, care se manifesta din nou. În afară de Rupert și de antichitățile lui stupide, de când părăsiseră conacul Blythe, totul mersese strună. Era destul cât să sperie de moarte o femeie.

— Dar oaspetele dumneavoastră ne-a avertizat că veți veni, așa că... adăugă majordomul

Se întoarse brusc spre el. Vocea pe care și-ar fi dorit cel mai puțin s-o audă, o voce răspicată, elegantă, răsună din foaier.

— Eu, bineînțeles. Prietenul tău drag, contele Gayeff Fiers Pașenka.

Fără să se grăbească, se întoarse cu fața spre el. Înalt, chipeș, auster, cu un pistol ascuns – deși nu prea bine – în buzunarul său. Un pistol îndreptat direct spre inima ei.

Capitolul 17

Căsuța de oaspeți era foarte drăguță. Mică, dar drăguță. Refugiul perfect pentru cineva care dorea să evite ca oaspeții să-i invadeze proprietatea.

Zugrăvită în alb pe afară și pe dinăuntru, căsuța avea un singur nivel și se afla într-o grădină cu hortensii albe și

roz, pansele purpurii și begonii stacojii. Intrarea se făcea printr-o verandă acoperită, cu balansoare și o masă, pentru oaspeții care ar fi dorit să admire priveliștea munților.

Samantha nu dorea, așa că rămase înăuntru, plimbându-se dintr-o cameră într-alta, dorindu-și să fi fost mai fermă atunci când colonelul Gregory o invitase la petrecere. Nu închisese ochii toată noaptea în noul ei pat, imaginându-și fel și fel de dezastre care s-ar fi putut întâmpla dacă se amesteca cu lumea bună. Adorna o trimisese în Cumbria tocmai ca să fugă de notorietate, nu ca să cocheteze cu ea.

— Plecați acum, domnișoară Prendregast? strigă Clarinda din dormitor.

— Nu încă.

Samantha patrula viguros înainte și înapoi prin camera din față, legănându-și brațele ca un soldat la paradă.

Da, căsuța asta i se potrivea foarte bine. Tavanul era foarte înalt, cu căpriori care se ridicau până la acoperișul din trestie, dând iluzia de spațiu. În odaie se aflau o masă cu scaune, ideală pentru doi oameni care ar fi dorit să joace cărți, și un dulap cu vase și așternuturi. O canapea îmbrăcată în brocart albastru se afla în fața șemineului din piatră albă de pe peretele interior, șemineu care nu se deschidea numai spre camera din față, ci și pe partea cealaltă a peretelui, către dormitor.

Dormitorul era ideal, cu un șifonier în care Clarinda pusese lenjeria Samanthei și un dulap cu cârlige pentru agățat hainele. O oglindă cu ramă de stejar atârna deasupra măsuței de toaletă. Patul era mai mic decât patul Samanthei din casa mare, dar de ajuns pentru o singură persoană, iar plapuma cu dungi maronii era la fel de groasă și de moale ca aceea pe care o lăsase dincolo.

Era locul perfect pentru un rendez-vous romantic. Făcu ochii mici. Oare nu acesta era motivul real pentru care o adusesese aici?

Nu. Era o prostie. Da, o sărutase, dar văzuse că nu

avea încredere în ea atunci când sugerase să se mute în căsuță. Mai mult ca sigur că o suspecta de ceva. Poate de furtul miniaturii soției sale. Sau poate credea că ea ar dori să-l seducă. Doar își spusese părerea destul de clar cu o zi în urmă. Femeile au nevoie de securitate, și ar face orice ca să și-o asigure. El bănuia că ea ar încerca să-l seducă, dacă ar avea posibilitatea, când, de fapt, el o sedusese pe ea. Îngrozitor bărbat, dar era atât de tipic să o acuze pe ea de greșeala lui.

— Domnul colonel Gregory se va întreba unde sunteți, domnișoară, strigă, din nou, Clarinda.

Și tocmai asta era problema, nu-i așa? Printre grijile de a nu fi recunoscută, Samantha se agita în legătură cu colonelul Gregory. Ia mai dă-l încolo! O supăraseră atât de tare. Nu ajungea că o sărutase. Fusesse un incident izolat, unul pe care ar fi putut să-l considere ca pe un gest între doi oameni care căutau să-și mai domolească furia. Dar când spusese că ea trebuia să se mute pentru că-l ispitea dincolo de limitele rațiunii... Asta nu putea să ignore. Mai ales dacă trebuia să-l vadă zi de zi în situații în care ea nu era guvernanta, ci egala lui. Se opri și duse mâna la frunte.

— Nu-i de mirare că nu vă grăbiți deloc, domnișoară. De ce nu mi-ați spus că vin copilele să vă ia? Întrebă Clarinda venind la ușa dormitorului. Zâmbi larg și se șterse pe mâini cu șorțul. Arată tare festiv în noile lor rochițe.

Samantha se duse la fereastră și dădu perdelele de dantelă la o parte. Colonelul Gregory făcuse singura invitație pe care ea nu putea s-o ignore - la dorința fetelor.

Zburdau, râzând și sporovăind între ele, cele mai mari ținându-le de mână pe cele mai mici. Colonelul Gregory urmăse sfatul Samanthei și le îmbrăcaseră pe fiecare dintre ele în culori puternice și diferite, astfel că împreună arătau ca un curcubeu în miniatură, cu galben, albastru, roșu, violet, verde și roz. Fetițele mai mici purtau cele mai închise culori. Agnes purta roz, care se asorta de minune cu culoarea din obraji ei. Până și Mara arăta curățel în rochia ei verde cu un modest guler de dantelă. Bonetele se

asortau cu rochiile, fiecare legate sub bărbie cu funde în culori contrastante.

Pentru prima oară în acea zi, Samantha zâmbi.

— Nu-i așa că rochiile sunt superbe? Și fetițele, atât de drăguțe?

Clarinda veni lângă ea

— Da, domnișoară, chiar sunt. Da' știu că le-ați făcut fericite, nu-i nicio îndoială. Așteptau pe cineva ca dumneavoastră. O mângâie pe Samantha pe umăr. Să vă amintiți de asta, domnișoară, când vă mai faceți griji că n-aveți ce căuta printre oamenii din lumea bună.

Samantha o privi pieziș pe Clarinda.

— E atât de evident?

— E normal să-ți faci griji când te afli numai printre conite și conași, dar dumneavoastră vă descurcați foarte bine. Păi, spunea bine doamna Shelbourn că aveți manierele unei doamne, faceți conversație mai bine decât multe dintre ele și vă potriviți oriunde vă duceți.

Un val călduț de satisfacție o cuprinsese pe Samantha.

— Și Lady Bucknell spune asta. Mulțumesc, Clarinda. Aveam nevoie să mai aud asta o dată.

— Atunci duceți-vă la copile, să vă ia cu ele la petrecere.

Și dacă avea s-o recunoască cineva... atunci, avea să facă față situației numai dacă asta se întâmpla. Așa trăise și până acum, fiecare episod în parte, și nu avea să-i permită colonelului Gregory s-o dezechilibreze în vreun fel. La urma urmei, nu putea da vina pe acel bărbat că face ceea ce trebuie să facă, adică să o țină cât mai la distanță de el, iar după ce petrecerea se va fi terminat, ea avea să redevină ceea ce era, o guvernantă. Trebuia doar să treacă cu bine de următoarele trei zile. Apoi, în tot restul anului, nu avea să se mai gândească la asta. Hotărârea fiind luată, se duse să deschidă ușa. Clarinda se interpusese între ea și ușă.

— Nu, domnișoară. Slujnica dumneavoastră treb'e să deschidă ușa pentru oaspeți.

Deschise ușa și așteptă până când toți copiii se adunară pe verandă. Apoi Clarinda făcu o plecăciune foarte ceremonioasă.

— Pe cine să anunț?

— Noi suntem, Clarinda. Kyla părea nedumerită. Nu ne cunoști?

— Sigur că vă cunoaște, dar se preface că suntem oameni mari care vin în vizită, explică Henrietta.

— Oof, pufni Kyla, ridicându-și bărbia durdulie cu un aer superior. Știam asta.

Stând în umbra camerei din față, Samantha o urmări pe Agnes cum alinia copiii. Vivian spuse:

— Noi suntem domnișoarele Gregory și am venit s-o vizităm pe domnișoara Prendregast.

— Să văd dacă e aici.

În timp ce copiii se agitau, Clarinda intră în odaie și anunță:

— Don'șoarele Gregory, conită.

Cu un zâmbet delicat, Samantha păși pe verandă.

— Ce drăguț din partea voastră că ați venit să mă vizitați. Apoi, plăcerea de a le vedea o cuprinse cu totul și, bătând din palme, spuse: Nu-i așa că arătați splendid, fetelor?

— Assa e! strigă Emmeline.

— Și dumneavoastră la fel, domnișoară Prendregast, spuse Mara, uluită.

— Mulțumesc. Samantha își netezi fusta. Clarinda alesese una dintre rochiile de zi ale Samanthei, o crinolină din poplin albastru cu auriu și adăugase o bentiță albastru-închis la decolteul căzut pe umeri. Adorna ar fi apreciat această modificare, pentru că puneă în valoare gâtul lung al Samanthei și brațele ei suple, conferindu-i în același timp încredere în sine. Îmi permiteți să vă invit înăuntru?

— Nu, tata ne-a trimis să vă aducem cu noi, spuse Henrietta, înfigându-se în fața Samanthei. A spus, își îngroșă vocea, imitându-l pe colonelul Gregory: „Ce, se teme să vină la petrecere?”

— Nu mă tem, spuse Samantha automat.

— Asta i-am și spus. Mara apucă mâna Samanthei și o trase brusc. Dumneavoastră nu vă temeți de nimic, nu-i așa?

Dacă ar fi fost adevărat!

— Toți oamenii se tem de ceva, Mara.

— Dumneavoastră de ce vă temeți, domnișoară Prendregast? întrebă Agnes.

Samantha putea foarte bine să-și imagineze scena de care se temea. Cineva de la acea petrecere ar putea s-o arate cu degetul și ar putea s-o denunțe ca hoată. Fețele copiilor ar încremeni. Colonelul Gregory i-ar arăta ușa, și ea ar pleca umilită și furioasă. Adorna o avertizase că nu va putea niciodată să scape de trecutul ei. Credea că se împăcase cu asta. Dar niciodată miza nu fusese atât de mare. Niciodată nu-și dorise atât de mult să aparțină unei familii.

Tocmai spiritul apropierei din familia Gregory o atrăgea. Afecțiunea copiilor, glumele și râsetele, lacrimile și îmbrățișările lor. Nimic altceva. Și cu siguranță nu colonelul Gregory însuși. Nu, absolut deloc.

— Nu fiți supărată, domnișoară Prendregast, spuse Agnes. O să ne purtăm cât se poate de frumos.

— Fără noroi, le spuse Samantha ferm.

— Nu, domnișoară Prendregast, îngânară ele în cor.

— Iar Mara cântă foarte frumos, continuă Agnes.

— Foar-te-fru-mos, încuviință Henrietta.

Emmeline se înființă înaintea Samanthei

— Ssi noi cânsăm foar-se-fru-mossss!

— Da, cântăm, spuse Vivian. Și fiindcă vom cânta împreună cu Mara, ea nu va fi atât de speriată.

— Știu că o să se descurce foarte bine. Toate o să vă descurcați. Samantha găsi o șansă să mai amâne plecarea. De fapt, ce-ați zice să exersăm puțin chiar acum?

— Nu, acum servesc prânzul în corturi și e un cort special pentru copii, cu budincă și dulciuri. Mara trăgea de ea. Hai să mergem la petrecere!

Clarinda se năpusti afară din casă, de unde așteptase.

— V-am adus boneta, domnișoară Prendregast.

Legă șiretul sub bărbia Samanthei, în timp ce aceasta își trase niște mânuși arămii din piele de căprioară.

— Ar trebui totuși să exersăm, insistă Samantha.

— Eu exersez la ora cinci, așa că nu exersez acum. Dar puteți să veniți să mă ajutați atunci, o linguși Mara.

— O idee minunată, răspunse Samantha imediat. După patru ore, ar fi fost bine-venită o pauză.

— Iar doamna Chester spune că sunt programată să cânt mâine, după ce se servește prânzul, spuse Mara,

Tot mai bine.

— Am să fiu acolo, atunci. În fond, ai nevoie de acompaniator.

Traversând gazonul, Samantha văzu trei corturi uriașe, colorate, ridicate lângă lac și deschise pe toate părțile. În primul dintre ele, servitorii așezau mese lungi și aduceau vesela. Într-altul, cam o duzină de copii țopăiau și se zbenguiau sub privirile atente ale guvernanelor și bonelor. Iar în cel mai mare, mai mulți bărbați bine îmbrăcați alături de câteva femei îmbrăcate în culori strălucitoare, conversând ca unii care nu se mai văzuseră de multă vreme. Prin aer pluteau vorbe și râsete, iar Samantha simți cum i se pune un nod în gât, încercând să identifice vocile adulte.

Nu putea distinge însă decât una, vocea de bas a colonelului Gregory. Îl localizează după umerii săi lați. Era la braț cu Lady Marchant. Lady Marchant îl privea cu admirație în timp ce el le vorbea unor domni îmbrăcați solemn și unor militari în uniformă, care ascultau și încuviințau din cap, de parcă domnul colonel Gregory ar fi fost un oracol.

Atâta atenție nu era bună pentru el. Era deja prea sigur pe sine. Odată misiunea lor încheiată, fetele o părăsiră pe Samantha și alergară spre ceilalți copii.

— La revedere, domnișoară Prendregast, la revedere! țipau ele.

Auzind numele ei, colonelul Gregory ridică privirea și o cercetă într-un mod cât se poate de flatant. Nu zâmbea, dar ochii lui scăpărau ca niște mici tăciuni albaștri. Samantha roși, blestemând nuanța deschisă a tenului său.

Dacă Lady Marchant observă interesul lui ori reacția Samanthei, nu lăsa să se vadă nimic. Năpustindu-se înainte, ea o luă pe Samantha de mână și o trase în interiorul cercului.

— Domnilor, ea este mica noastră guvernantă.

Expresiile solemne de pe fețele lor se îmblânziră și bărbații se înclinară cu atâta plăcere, încât Samantha își dădu seama că Gregory spusese adevărul. Acestor domni puțin le păsa dacă era guvernantă. Ei tânjeau după o companie feminină.

Lady Marchant îl luă din nou pe William de braț. Eventuale dubii asupra prezenței Samanthei erau bine mascate de zâmbetul ei grațios.

— Nu-i așa că e adorabilă?

Un tânăr ofițer cu o mustață șatenă remarcabilă se înclină.

— Într-adevăr, doamnă, m-aș simți privilegiat dacă m-ați prezenta.

— Pe tine să te prezinte? Du Clos, ștregarule! Un alt ofițer se înghesui lângă el. Pe mine o să mă prezinte.

Samantha chicoti încet.

— Zău așa, Lady Marchant, prezentați-mi-i pe toți. Am auzit că atunci când sunt mai mulți este cu siguranță mai bine.

Bărbații oftară și se aliniară să o salute. Lady Marchant clătină din deget către ei.

— Înainte să încep, domnilor, va trebui s-o avertizez pe domnișoara Prendregast că sunteți toți burlaci și în căutare de soție și că, dacă nu dorește să se trezească la casa unui bărbat așezat, trebuie să aibă mare grijă cu galanteriile dumneavoastră.

— Burlaci și în căutare de soție? Asta n-am să uit, promise Samantha.

Lady Marchant i-l prezintă pe primul dintre ei, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu ochi umezi și păr rar.

— Dumnealui este domnul Langdon, un gentleman la mare căutare pentru șarmul și priceperea lui la dans.

— Sunt onorat, domnișoară Prendregast.

Îi sărută mâna Samanthei într-un mod flatant și încântător.

— Conte de Hartun. Mama lui l-ar vrea căsătorit și așezat la casa lui. Lady Marchant îi zâmbi complice. I-am făgăduit ajutorul meu.

— Mulțumesc pentru avertisment. Și, domnișoară Prendregast, este un privilegiu să vă avem printre noi.

Lord Hartun își purta hainele cu o eleganță continentală, dar Samantha ar fi vrut să pătrundă dincolo de privirea lui fermă și gravă. Era ca și cum el ar fi știut că ea ascunde ceva, și ar fi căutat să afle ce anume. Lady Marchant trecu la ofițerul mustăcios care purta cu mândrie însemnele regimentului său.

— Locotenentul Du Clos, din compania soțului meu. S-a întors astă-primăvară din India, unde era cunoscut pentru eleganța cu care trata doamnele.

Locotenentul Du Clos îi sărută și el mâna Samanthei, dar pe palmă, și cu o intimitate care o făcu să se simtă prost. Manierele lui și avertismentul lui Lady Marchant îi spuneau că era un fante cu o îndemânare inegalabilă. Va avea grijă să nu rămână niciodată singură cu el.

— Domnilor, domnilor, spuse Lady Marchant bătând din palme. Încercați să vă stăpâniți. Domnișoara Prendregast este poate cea mai proaspătă și cea mai frumoasă de aici, dar are nevoie și de spațiu să respire. Poate că cineva dintre dumneavoastră i-ar putea pune ceva pe o farfurie și i-ar aduce ceva de băut.

Alți bărbați se adunară ciorchine, iar Samantha îi evaluează pe toți. Talentul dobândit ca hoată de buzunare îi era acum de mare folos. Nu le asculta cuvintele, dar le urmărea ochii și gesturile, căutând adevărul despre caracterul lor în expresia feței. Trebuia doar să-și țină firea

ca să treacă de toate astea.

O, și mai avea nevoie și de noroc, bineînțeles. Un hoț înțelept nu subestima niciodată importanța norocului.

Capitolul 18

— Vezi, dragă William? Aveai dreptate. Mica noastră guvernantă se descurcă foarte bine.

Teresa mustea de satisfacție în timp ce îl lua de braț. William știa de ce. Era îndepărtat din ce în ce mai mult din sfera de preocupări a Samanthei, și asta era exact ceea ce plănuise Teresa. S-o aducă pe Samantha în centrul atenției, pentru ca ea să-l aibă pe William numai pentru sine. O stratagemă admirabilă, de care beneficiau atât Samantha, cât și Teresa. Numai William rămânea cu frustrarea.

Deși, de fapt... de ce ar fi fost frustrat? Sperase că Samantha se va putea descurca în societate. Nu pentru că o dorea, ci pentru că o asemenea reușită îi dădea încredere, făcând din ea o guvernantă și mai bună, mult mai abilă să le învețe și pe fiecele sale cum să aibă încredere în ele însele.

Privi în jos, la iarba strivită de sub cizmele lui, și se întrebă de ce nu îi provocase și pe acei bărbați, cum făcuse cu el. Cu ei era șarmantă. Cu el, un bulgăre de spini. Iar faptul că Teresa simțea că trebuia să dirijeze evenimentele însemna că el nu reușise să-și ascundă suficient de bine interesul față de Samantha, iar asta nu era benefic pentru nimeni. Chiar dacă era total indiferent față de Teresa ca viitoare soție, ea merita totuși întreaga lui atenție ca gazdă pentru această petrecere,

— Vino, îi spuse Teresei. Au venit generalul și Lady Stephens. Ar trebui să-i salutăm.

Apoi o conduse într-acolo.

Însă cumva, fără să se ostenească prea tare, reuși să o urmărească mai departe pe Samantha, care se bucura de

atenția unui număr tot mai mare de domni, lorzi și ofițeri. Reușise chiar să-i atragă atenția lui Lord Hartun, un bărbat a cărui familie era pe cât de veche, pe atât de înstărită. Un bărbat despre care se șusotea că ar avea legături profunde în Ministerul de Interne. Lord Hartun era unul dintre participanții voluntari la planul de demascare a soților Featherstonebaugh.

Dacă n-ar fi fost recomandarea de la Lady Bucknell, William ar fi fost cât se poate de suspicios cu privire la farmecele Samanthei. Dar cum ar fi putut să nu fie fascinat de ea? Gesticula liber, nu ca doamnele împrăștiate prin mulțime. Degetele ei suple fluturau în aer ca niște păsări mici. Era vioaie, blondă, unică într-un mod pe care bărbații de-aici abia dacă îl puteau descifra.

În timp ce William saluta oaspeții, făcea conversație și zâmbea, o urmărea cu privirea. O urmărea nu pentru că se temea că, n putea să îl facă de râs. O urmărea pentru că nu putea să-și ia pi ivirea de la ea. Râsul ei gutural răsuna liber, îndrăzneț.

Doamnele întoarseră capetele, apoi se adunară la un loc.

— Oh, Doamne. Teresa avea iar acea privire de oțel care făcea să înghețe orice malițiozitate feminină. Trebuie să merg la dragele mele prietene.

— Sigur că da.

William o urmări cum se duse spre grupul de doamne și, cu un șarm incredibil, le conduse înspre Samantha. O prezentă și, în câteva clipe, toată lumea râdea.

De dragul uzanțelor, Teresa salvase ziua.

— Lady Marchant este alegerea perfectă să fie gazda acestei petreceri, spuse cu voce tare domnul Gray, un domn a cărui înfățișare cenușie se potrivea perfect numelui. Apoi, după ce se asigură că toți cei patru bărbați din jur erau în cunoștință de cauză, coborî glasul: Șobolanii au apucat momeala?

— Nu încă. Sunt tot în gaura lor de șobolani. Dar nu numai că le-am trimis o invitație cu un mesaj personal,

exprimându-mi dorința arzătoare ca vecinii mei să adauge un plus de eleganță acestei adunări prin prezența lor, dar i-am dat și omului nostru din rândul servitorilor lor o listă cu toți invitații. Lord și Lady Featherstonebaugh cunosc, așadar, toate numele. Gestul lui William îi făcu pe cei patru domni să se strângă mai aproape. Cu dumneavoastră, domnule Gray, și cu Hartun și generalul Stephens, alături de atâția domni de încredere ai guvernului, simt că șobolanii vor fi aici cât de curând.

Teresa prinse privirea lui William. El îi zâmbi și dădu din cap ca și cum n-ar fi avut decât o conversație de conveniență. Generalul Stephens, un militar bărbierit impecabil, spuse:

— E un plan al naibii de riscant. Cineva ar putea avea o scăpare și ar da o informație reală.

— E o afacere al naibii de riscantă, încuviință William, dar niciunul dintre acești domni nu ar fi ajuns în pozițiile pe care le dețin dacă ar fi avut scăpări.

Lady Stephens li se alătură, iar domnii îi făcură loc. Le câștigase respectul tuturor – vorbea cinci limbi străine și avea niște ochi albaștri și mari care scosese multe informații de la străini imprudenți.

— Ție nu-ți place să călătorești atât de departe și cu atâta grabă, Henry. Cel puțin, nu la o petrecere. Dacă ar fi fost vorba de o bătălie, atunci...

Toți domnii chicotiră, apoi tăcură, când Teresa veni din spate.

— Iartă-mă că te-am părăsit, William, dar a trebuit să le explic doamnelor de ce este și guvernanta ta la petrecere. N-am vrut să ne creadă așa și pe dincolo, cum ar spune domnișoara Prendregast.

— De ce este aici? Întrebă Lady Stephens.

— William a invitat mai mulți bărbați decât femei, iar domnișoara Prendregast are niște maniere atât de încântătoare, încât bineînțeles că ne-am gândit imediat la ea. Dar este atât de modestă, că aproape a trebuit s-o linguşim bine ca să vină și ea la petrecere. Teresa îi luă

mâna lui William. Așa că vina pentru domnișoara Prendregast îi aparține lui William.

— Dați-i mai degrabă o medalie, spuse generalul Stephens.

Ceilalți bărbați izbucniră în râs.

— Da, se pare că strânge mai mulți bărbați decât i s-ar cuveni. Privirea rece a lui Lady Stephens o măsură pe Samantha din cap până-n picioare. Știm cine este?

— Familia ei, adică? Nu. Teresa făcu o față lungă. Este orfană, cred, dar are recomandare de la Lady Bucknell.

— Ah! Generalul Stephens își dresе glasul. Atunci e în regulă.

Faimosul zâmbet al lui Lady Stephens înflori.

— Da, dacă Lady Bucknell spune că este, atunci chiar este. Uite, prietenul meu drag, ambasadorul nostru din Italia. Trebuie să-l salut.

— Nu, fără mine n-ai să te duci. Flăcăul ăsta e înnebunit după tine de când ți-ai făcut debutul, acum douăzeci de ani.

Generalul Stephens goni după soția lui. Toată lumea râdea și se îndrepta spre diferitele grupuri. William se întoarse către Teresa.

— Splendidă reprezentăția cu doamnele.

Ea încercă să ia o mină inocentă, dar renunță și chicoti.

— Îmi place la nebunie să le fac să joace după cum cânt.

— Ești o adevărată pierdere pentru societate. Ar trebui să conduci ambasada britanică de la Paris.

Sofisticata Teresa roși.

— Chiar mi-ar plăcea asta. De ce nu m-ai recomanda?

— Poate că o voi face.

Lăsase deoparte un criteriu când întocmise lista lui cu trăsături de dorit la o soție – să o placă pe femeia respectivă. Cu toate metehnele și vicleșugurile ei, o plăcea mult pe Teresa.

— Ai găsit până la urmă portretul lui Mary? Cel pe

care îl căutai ieri? Întrebă Teresa.

Buna lui dispoziție scăzu dintr-odată.

— Nu încă. N-aș vrea să cred că l-a luat unul dintre servitori, dar probabil că așa stă treaba.

— Nu ai timpul de care e nevoie ca să conduci o gospodărie așa cum ar trebui. Teresa îi atinse obrazul. Ai nevoie de o soție, dragul meu.

Gestul ei numai subtil nu fusese, și asta îl surprinse. Teresa era de obicei un monument de rafinament. Uitându-se împrejur, văzu o mulțime de fețe zâmbitoare care îi priveau. Duncan era încruntat. Iar Samantha era cu spatele la ei. Încerca oare Teresa să-i forțeze mâna?

— Ei bine, spuse ea voios, poate crezi că te poți descurca și fără o soție. Ți-a reușit timp de câțiva ani buni.

Își dădu seama că nu răspunsese. Fusese nepoliticos, însă... ce-ar fi putut spune? Nu putea s-o ceară de soție în public. Nici măcar nu se gândise cum să facă asta... și nici nu era un gest care să i se potrivească. El era un bărbat care făcea planuri pe termen lung. Însă tocmai în această chestiune importantă, trăgea de timp.

Din cauza sărutului unei alte femei. Într-un târziu, îi răspunse Teresei:

— Vreau să cred că până acum m-am descurcat bine cu servitorii cel puțin. Mă rog să nu mai dispară și altceva.

Știa că o ofensase pe Teresa, pentru că gura ei se încrețise și vorbea prea repede.

— Și eu sper. Pot să te las puțin să socializezi, cât timp verific dacă au ajuns mătăsurile comandate pentru bal?

— Mătăsuri? „Astea cât or fi costat?”

— Ca să decorăm tavanul sălii de bal. Nu-ți face griji, oaspeții tăi vor fi impresionați.

— Sunt sigur, murmură el, încercând să lase impresia că i-ar păsa.

Se pare că nu reuși, pentru că ea spuse, râzând:

— Îți promit că nu te voi mai plictisi cu detalii.

— Mulțumesc.

În timp ce ea se îndepărta, privirea lui se mai plimbă o dată peste mulțime. Fiicele lui îi luaseră cu ele pe copiii oaspeților, doisprezece la număr, să joace crochet. Doamnele se dispersaseră în mulțime, vocile lor mai înalte amestecându-se plăcut cu cele mai joase ale bărbaților. Totul era perfect pentru o petrecere... și pentru o capcană cu momeală.

Întâlni privirea neliniștită a lui Duncan. Lord și Lady Featherstonebaugh nu erau acolo. Oamenii lui îi raportaseră sosirea acestora la Maitland. Invitațiile sale fuseseră trimise. Însă nu primiseră niciun răspuns, iar el simți un gol în stomac. Dacă planul dădea greș, ar fi trebuit să-i aresteze pe Lord și Lady Featherstonebaugh doar pe baza prezumpției de vinovăție, lucru de departe mai puțin satisfăcător – și mai ușor de atacat – decât furnizarea de informații false lui Pașenka mai întâi, și mai apoi, trimiterea lui acasă.

Pe de altă parte, atâta timp cât Lord și Lady Featherstonebaugh nu aveau de gând să apară, era liber să stea de vorbă cu Samantha.

Mulțimea de domni din jurul ei se mai rărise, trei dintre tinerii ofițeri depărtându-se într-o joacă de-a încăierarea. Ea nu părea să observe că William se apropia, dar când acesta îi vorbi, ea se întoarse încet cu fața la el. Așadar, știuse tot timpul de el.

— Vedeți, domnișoară Prendregast? Conștient că o duzină de perechi de ochi femeiești îi urmăreau fiecare mișcare, avu grijă să n-o atingă. V-am spus că o să vă descurcați de minune la petrecerea mea.

— Nu v-a spus nimeni până acum că „v-am spus eu” e o expresie îngrozitoare?

Bărbatul se abținu să râdă.

— Numai cei cărora le-o spun.

Ea zâmbi, dar fără acel aer deschis, ștregăresc care îl captivase, și nici nu se uită prea atent la el. Mai degrabă, prin el, pe după el. Pentru orice privitor, relația lor părea să fie strict una între angajat și angajator.

— Dacă nu puteți renunța la obiceiuri, mă tem că șansele dumneavoastră la un vals sunt foarte scăzute printre aceste adorabile doamne.

— Și totuși, voi valsa. Cu dumneavoastră.

La această declarație, spusă cu voce joasă, privirea ei alunecă pe fața lui, zăbovi acolo preț de un moment lung, șocat, apoi se mută aiurea.

El era mulțumit. Cu acea privire îi arătase vulnerabilitatea în fața lui și, de asemenea, dorința de a fi în brațele lui din orice motiv. Iar el, care urâse dansul dintotdeauna, își dorea ca balul să fie chiar în acea seară, astfel încât s-o țină strâns și să șteargă amintirea tuturor bărbaților care o înconjuraseră până atunci. Ea reuși însă să-și țină firea și vocea ei reuși chiar să sune sec și ușor plictisită:

— Ca să răspund la comentariul dumneavoastră inițial, da, descopăr că mă descurc bine în înalta societate. Nu e greu deloc să-i tratez pe domni ca pe niște copii mici, păstrez contactul vizual, mă prefac că mă interesează prostiile pe care le debitează, și îi domolesc ușor când elanul lor pare să scape de sub control.

— Ești sarcastică cu sexul bărbătesc.

Nu voia să sune așa. Nu voia de fapt ca ea să găsească trăsături de admirat la alți bărbați.

— Nici vorbă. Domnii sunt foarte bine-veniți. Apoi arată către doamne. Cu ajutorul lui Lady Marchant, și doamnele au fost bine-venite.

— Cum ar fi putut să nu fie încântate?

— Mă tem că foarte ușor. Doamnele nu sunt distrase atât de ușor de o rochie la modă sau de un accesoriu drăguț.

El fu cât pe ce să râdă. Să fi fost ea chiar atât de inocentă?

Da, știa că este.

— Crede-mă, draga mea, domnii nu apreciază în primul rând rochia sau accesoriile.

Ea ridică o sprânceană.

— Adică, vrei să spunei... că apreciază aspectul meu. Puțin probabil. Sunt cam slabă și nu prea am rotunjimi. Păru că-și dă seama că fusese cam nepoliticoasă. Dar mulțumesc pentru compliment.

Dacă ar fi avut timp să fie singuri, ar fi convins-o. Dar ofițerii, lorzii și domnii care stătuseră deoparte din respect pentru William, descoperiră că respectul lor se cam tocește. Băteau pământul cu picioarele și mormăiau în barbă. William le aruncă o privire, apoi spuse pe un ton grav.

— Dă-mi voie să te avertizez. Ofițerii mai tineri tocmai s-au întors din India, și sunt cam sălbatici. Te rog să apreciezi orice sugestie din partea lor de a vă plimba împreună prin grădină cu maximă prudență.

— Asta dacă nu vreau ca totul să sfârșească într-o partidă de trântă. Ochii ei sclipeau de iritare, deși el nu-și putea închipui cu ce anume o iritase. Credeți-mă, bărbații de orice rang social folosesc aceleași tactici jalnice. Și cred că le-am văzut pe toate.

William simți cum gelozia îl înjunghie.

— Au fost mulți bărbați care au încercat să te seducă?

— Foarte mulți, da. Niciunul nu a reușit. Niciunul nu va reuși. După cum v-am mai spus, sunt singură și mulțumită să rămân așa. Apoi, cu un dispreț sfredelitor, adăugă: Nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc.

Voia să spună, bineînțeles, că e/ n-o făcuse să se răzgândească. Dar tot ea îi spusese și că nu găsise pe niciunul dintre ei atrăgător, ceea ce nu era adevărat. Își temperă așadar satisfacția, dar ea se pare că observase, pentru că îl fixa, dezorientată. Apoi, apăru Duncan.

— Domnișoară Prendregast, mă bucur nespus de mult să vă revăd.

Însă nu-i dădu atenție, iar Duncan întotdeauna dădea atenție doamnelor – mai puțin când era la lucru.

— William, au sosit Lord și Lady Featherstonebaugh. Voi ai să-i saluți personal.

William se întoarse brusc și o văzu pe Lady Featherstonebaugh șontăcând dinspre casă pe gazon,

sprijinită în bastonul ei. Pentru prima oară în acea zi, o atinse pe Samantha. Doar mâna ei înmănușată. Numai o dată, ușor. O scânteie sări între ei. Ochii ei căprui se făcură mari. Trase adânc aer în piept.

— Nu uita că nu ești chiar atât de experimentată pe cât îți place să crezi, rosti el pe un ton suav.

În timp ce se îndrepta spre Lady Featherstonebaugh, i se păru că o aude pe Samantha murmurând: „Și nici nu sunt atât de inocentă pe cât ai crede”.

— Iertați-mă, domnilor.

După prânzul de a doua zi, Samantha se scuză că trebuia să plece.

— Trebuie să-mi îndeplinesc niște îndatoriri.

— Colonelul Gregory nu are acum nevoie de dumneavoastră. Locotenentul Du Clos zâmbi galant, deși cam scortșos. Nu înțelesese indiferența ei intenționată și manifesta o vădită lipsă de tact. Acum vorbește cu Lord și Lady Featherstonebaugh.

— Nu față de colonelul Gregory, ci față de una din fetele lui.

Samantha făcu o reverență și se îndreptă spre casă. De ce credea locotenentul că îndatoririle ei erau față de William. Își trădase cumva interesul față de colonelul Gregory? Îi zâmbise prea dulce, îl privise prea languros? Își frecă fruntea. Treaba asta cu îndrăgostitul era o chestiune foarte greu de stăpânit.

„Îndrăgostită.”

Se împiedică de treapta de la intrarea în casă. Un lacheu o prinse de braț. Îi mulțumi și continuă să meargă, punând un picior înaintea celuilalt, sperând să nu mai fie și alte obstacole, și bucuroasă că nu rămăsese nimeni în casă, pentru că momentan nu mai era capabilă să facă față unor situații dificile sau să întrețină, cât de cât, o conversație.

Îndrăgostită. De colonelul Gregory? Nu era posibil. Ar fi fost culmea prostiei.

Bine, recunoștea. Era atrasă de el. Figura lui i se părea atrăgătoare, conversația, palpitantă, iar felul în care

săruta, de-a dreptul interesant. Dar asta era totul. O fascinație patetică pentru felul în care săruta. Tocmai de-asta îi urmărea buzele când vorbea, și le imagina plimbându-se pe pielea ei. De-asta se și frământa câte o jumătate de noapte în legătură cu ce să poarte la fiecare ocazie.

Era atrasă de magnetismul lui, nimic mai mult. Acea senzație constantă în suflet, dorința irezistibilă de a dansa sub razele soarelui, nevoia de a-l vedea zi și noapte – asta nu era dragoste. Nu cu un bărbat aflat atât de departe de poziția ei socială. Nu cu... cu niciun bărbat. Era mai înțeleaptă de-atât. *Fusese.*

Intră în salonul de muzică și se duse la pian. Îl deschise și își plimbă degetele peste clape. Când acompania, minunatul instrument se contopea cu vocea Marei într-o armonie divină. A doua zi, colonelul Gregory avea să fie foarte mândru de fiica lui a doua zi. Samantha se încruntă. Dar Mara... copila părea ușor distrasă. Speriată. Copleșită să cânte în fața atâtor oameni.

Samantha o înțelegea. Când tatăl ei hotărâse pentru prima oară că ea trebuia să-și câștige existența, avea patru ani, stătea la colț de stradă mânjită cu negreală pe față, ca să arate mai jalnic, și cânta ca să poată mânca. Era atât de speriată, că nu reușise să cânte prea bine și nimeni nu-i dăduse niciun ban. În acea noapte a făcut foamea, pentru că tati nu hrănea paraziți. Așa că și-a învins tracul repede, dar n-a putut uita niciodată acea frică intensă.

Tatăl ei. Da. Ori de câte ori își închipuia că e îndrăgostită, trebuia să-și aducă aminte de tatăl ei. Pe jumătate galez, pe jumătate nebun. Acele nopți când își bea mințile și cădea fără cunoștință pe pat. Zilele când era treaz și posac, căutând mărunțiș pentru ginul lui. Sau când zâmbea, era curat, bine îmbrăcat, cu cadouri pentru fiica și pentru soția lui. Când era mică, nu înțelegea de ce mama plângea când era atât de minunat. Abia mai târziu a înțeles că își găsisse o femeie, o femeie bogată, pe care o lingusea și o satisfăcea. Fusese chipeș, tatăl ei, șarmant, atunci când

hotăra el, dar când se gândea cum o sfârșise... Duse mâinile la ochi să alunge amintirea. Da. Când se moleșea tânjind după colonelul Gregory, trebuia să-și amintească de tati.

Auzi zgomot de cizme pe podeaua din lemn, și își lăsă repede mâna jos. În ușă apăru Mara, roșie în obraji.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnișoară. Prendregast, dar ne-am jucat cu mingea.

— De-asta porți hainele tale vechi.

— Doamna Chester a insistat. A trebuit deja să repare o ruptură la rochia mea nouă de când am pus prea multe pietre în buzunar și s-a rupt.

Mara nu dădea niciun semn că i-ar părea rău.

Colonelul Gregory avea dreptate în legătură cu doamna Chester. Femeia deținea controlul absolut asupra copiilor, oricât de mulți ar fi fost, și simțul ei practic se dovedise încă o dată infailibil. Samantha nu se mai îngrijora pentru fiicele colonelului Gregory. Erau pe mâini bune, cel puțin pe toată durata petrecerii.

Samantha își plimbă degetele peste clape.

— Să cântăm?

Ajunsa lângă pian, Mara își încălzi vocea, apoi începu să cante *Barbara Allen*. Cu glasul ei înalt și curat, cânta vechea baladă cu o inocență mișcătoare. Apoi, în mijlocul celei de-a doua strofe, se opri și se întoarse către pian.

— Știți unde se duce tata noaptea?

Samantha lăsă mâinile să-i cadă în poală. Inima îi bătea mai repede. Ce voia să spună Mara? Oare îl văzuse pe William sărutând-o?

— L-ai văzut pe tatăl tău mergând undeva noaptea?

— Da, tata iese călare în fiecare noapte.

— Oh, și respirația Samanthei se calmă. Vrei să spui, când prinde tâlhari.

— Nu, mai rău decât tâlhari.

Mara părea foarte informată.

— Cine ar putea fi mai rău decât tâlharii?

— Nu știu, dar a prins pe unul azi-noapte.

Prinsese mai mult de un tâlhar. O prinsese pe Samantha. „Îndrăgostită.” Era o proastă.

— Bravo lui, îi spuse ea Marei. E minunat că tatăl tău e atât de viteaz și că are grijă să fim cu toții în siguranță. Pesemne că ești foarte mândră de el.

Mara ridică din umeri.

— Da, domnișoară Prendregast.

Copila o privea, cu capul plecat și bătând ușor din picior. Suspiciunile Samanthei se treziră din nou.

— Cum ai aflat asta despre tatăl tău?

Mara ridică privirea.

— Eram ascunsă sub masa de scris din biroul tatei și l-am auzit cum vorbea cu domnul Monroe.

— În dimineața asta?

— Da.

Asemenea momente puneau cu adevărat la încercare o guvernantă. Samantha întinse brațele.

— Vino încoace, draga mea.

Când Mara veni și se cuibări lângă ea pe bancheta pianului, Samantha îmbrățișă fetița, apoi îi îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte.

— Știi că n-ar trebui să tragi cu urechea?

— Da, dar eu n-ar fi trebuit să fiu nici în birou, așa că n-am avut de ales, ridică Mara din nou din umeri. Tata ar fi tipat la mine.

Avea sens, într-adevăr, avea sens, din perspectiva copilului și, din păcate, și din cea a Samanthei.

— Bine, dar... să nu te mai ascunzi așa.

— Promit.

— Ar fi bine dacă nu ai mai povesti și altora despre activitățile tatălui tău. Ar putea deveni periculos pentru el.

Mintea Samanthei alcătuisese deja un scenariu în care William se lupta cu un tâlhar, era prins cu garda jos și împușcat, zvârcolindu-se în țărână, în timp ce tâlharul scotea și cel de-al doilea pistol...

— Știi asta, spuse Mara cu năduf. V-am spus numai dumneavoastră. Dumneavoastră pot să vă spun tot, nu-i

așa?

Glasul tremurat al Marei o readuse pe Samantha la realitate și îi îndreptă atenția spre fata din brațele ei. Știa să recunoască tristețea atunci când o auzea.

— Absolut. Mai voiai să-mi spui și altceva?

— Da... nu.

— Vrei să ghicesc?

— Nu. Smulgându-se din brațele Samanthei, Mara se întoarce la locul ei, lângă pian. Acum vreau să cânt.

Nu avea de gând s-o forțeze să facă mărturisiri, dar după ce Mara termină melodia, Samantha încercă să o îmbărbăteze.

— Ai să cânti diseară și vei fi senzația petrecerii. Ți-am promis asta. Iar tatăl tău va fi atât de mândru de tine.

Fața Marei se întunecă.

— Domnișoară Prendregast?

— Ce este, draga mea?

— Despre... despre... este despre...

Mara respiră de câteva ori adânc.

— Când ai să cânti diseară, ai să uiți de toate temerile și necazurile tale și ai să fii transportată într-o altă realitate.

— Da, doamnă, cred asta, dar... Mara o privi pe Samantha cu niște ochi în care se citea deznădejdea. Nu e asta.

— Atunci ce e?

— Domnișoară Prendregast, eu pot să vă spun orice. Glasul Marei creștea cu o octavă. Nu-i așa?

Aceași întrebare. Samantha cuprinse umerii Marei în brațe.

— Absolut.

— Chiar dacă...

Tropăituri dincolo de ușă. O făcură pe Mara să se oprească. Se holba la ușă în timp ce surorile ei năvăleau înăuntru.

— Am venit să exersăm cântecul, spuse Agnes.

— O să exersăm! O să exersăm!

Kyla și Emmeline țopăiau de zor și băteau din palme.

Mara plecă de lângă Samantha.

— Da, să exersăm cântecul nostru.

Samantha ar fi vrut s-o cheme înapoi, dar... acum părea că e totul în regulă. Poate că totul se va aranja cum trebuie, pentru Mara, pentru colonelul Gregory... și pentru Samantha.

Samantha trebuia numai să-și amintească mereu cine era, de unde venea și să nu recunoască vreodată în fața nimănui dragostea ei pentru tatăl copiilor.

Nici măcar față de sine însăși.

Capitolul 19

În acea seară, în salonul de muzică, în timp ce îngrozitoarele copile Gregory cântau un cântec jalnic, Lady Featherstonebaugh clătina din cap și bătea ușor din picior. Un lup în blană de oaie, asta era ea. O femeie inteligentă ascunsă sub aparența unei bunicuțe simpatice. Cel puțin deocamdată. Își atinse buza spartă. Cel puțin până când i se vor vindeca rănille.

Îl ura pe Pașenka din toată inima. Dacă nu era el, ar fi fost deja în Italia, unde avea bani la bancă, o identitate falsă și mult soare care să-i încălzească oasele ce o dureau. O dureau pentru că ticălosul o bătuse, încercând să scoată informații de la ea.

Trecuse o jumătate de oră lungă și dureroasă, până când Pașenka îi spusese ce voia. Era o petrecere în vecini, la colonelul Gregory. O petrecere cu militari de rang înalt, ambasadori și chiar câțiva oficiali ai ministerului. Pașenka nu voia să-și asume riscul să știe cineva de trădarea lui. Așa că trebuia să meargă ea. Ea și Rupert. Îi promisese că, dacă va face asta și se va întoarce cu destule informații, avea s-o lase în viață.

Așa că acum era aici, în rândul din spate, ascultând niște copii cum miorlăie, în timp ce tatăl lor radia de

mândrie. Astăzi șezuse într-un fotoliu confortabil într-o nișă din salonul mare, apoi pe un scaun incomod într-unul din acele stupide corturi unde se servea prânzul. După cină, se va îmbrăca într-o rochie de bal arătoasă, ca să aibă privilegiul de a-i privi pe alții cum dansează.

Buza ei spartă o durea și trebuia să-și limiteze zâmbetele la minimum, iar asta nu era ceva normal pentru ea. Altfel obișnuia să flateze, să zâmbească superior și să socializeze cu crema cremei, timp în care își ținea mereu urechile ciulite. Acum era nevoită să șadă ca o bătrânică și să aștepte ca alții să se apropie de ea și să discute despre lucruri care era bine să rămână secrete.

Și... chiar veneau. Ca de obicei, generalii și diplomații nu-și dădeau seama de inteligența și de șiretenia ei, văzând doar o bătrână care ațipea des și care mai părea și fudulă de urechi. Vorbeau de trupe în Crimeea și Egipt, de spioni, de explozii și muniții. În cuvintele lor, ea auzea clinchetul aurului. Asta dacă putea scăpa de Pașenka.

Rupert veni de-a lungul șirului de scaune și se așeză atât de aproape de ea, că piciorul lui atingea fusta ei elegantă din catifea de culoarea levănțicii. Te puteai mereu baza pe el că va atrage atenția asupra lui – și că-i va mototoli hainele. Șoptind teatral, o întrebă:

— Valda, unde e harta?

Nevenindu-i să creadă ce auzea, ea își plimbă privirea peste oamenii care se aflau în fața ei. Apoi, pe un ton calm, comandă: Mai taci din gură. Nu putem vorbi aici.

— Nimeni nu ne poate auzi. Cântă copiii.

Îl privea cu neîncredere. De asta nu putuse deveni vreodată un pion de marcă. El vedea numai ce voia, și făcea numai ce voia.

Tonul lui era mai ridicat.

— Eu sunt soțul tău. Sunt bărbatul și îți spun că ar trebui să-i îi dai lui Pașenka harta.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Lady Marchant ședea nu departe de ei, împreună cu trei dintre celelalte doamne de decor. Pot să te audă.

— Nu sunt atente, și chiar dacă ar fi, n-ar înțelege despre ce e vorba.

Ca și când ar fi ascultat ce pălăvrăgea soțul ei, Valda strânse din buze, dar își păstră glasul jos și bine modulat.

— Nu subestima niciodată puterea bârfei. Dacă, în ignoranța lor ar reproduce conversația noastră, am avea necazuri.

— Nu-mi pasă. Dar și Rupert lăasă tonul mai jos. Dă-i harta lui Pașenka, altfel vom avea necazuri și mai mari.

— Pentru cine? Îl cercetă: nasul subțire și coroiat, degetele lungi, pulpele lui slăbănoage în pantalonii strânși pe picior, de modă veche. Și de ce, mă rog? El nu știe de hartă.

Rupert deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Apucându-l de braț, ea își înfipse degetele în el.

— Sau cumva știe?

Ochii lui se plimbau dintr-o parte într-alta.

— I-ai spus?! ridică ea tonul.

— Tu dă-i harta și nu-ți va mai face niciodată rău.

De când Rupert o văzuse trântită de pereți, devenise mai conștient de pericolul care îi păștea. Sigur, ar fi părăsit-o imediat dacă ar fi putut fugi fără repercusiuni. Dar nu era suficient de inteligent s-o facă, așa că juca și el după cum îi cânta Pașenka. El o urmărea, căci dacă ar fi fugit fără el, el ar fi fost mort.

— Nu, spuse ea cu sarcasm. Dacă i-aș da harta, m-ar omorî... ne-ar omorî.

— Nu, n-o va face. A promis că n-o va face.

Ea zâmbi acru, neîncrezător. Apoi duse mâna la buzunarul unde ținea pistolul pe care i-l furase colonelului Gregory din colecție și se gândi câte felicitări ar primi dacă l-ar împușca pe Rupert.

— Până voi pune piciorul pe pământ italian, sunt un cadavru viu, și te voi lua cu minte în mormânt dacă mă trădezi, Rupert.

— Unde e harta? scânci el.

Așa deci. Pașenka era în contact cu Rupert, îl mânuia

încet când s-o facă să-și dezvăluie secretele. Atât de proastă o credea. Odată ce i-ar fi dat harta, el ar fi ucis-o și ar fi părăsit Anglia, folosindu-se el însuși de informațiile pe care ea le obținuse ca poliță de asigurare.

Așa stăteau lucrurile. Trebuia așadar să ticluiască încă un plan. Când se va întoarce la Maitland, îi va promite lui Pașenka harta, poate chiar i-o va da, dacă o va amenința. Dar secretele aflate la petrecere le va păstra în capul, ei, spunându-i că nu i le va dezvălui decât superiorului său, în Rusia.

Prostii, bineînțeles. Superiorul lui ar omorî-o cu și mai puține rețineri decât Pașenka, dar trebuia să mai câștige timp. Timp pentru a pune la cale un plan de evadare. Și ce putea fi mai bun pentru trecerea timpului, decât să asculte secrete militare britanice? Oricare fusese provocarea, până acum supraviețuise și prosperase mereu. Așa va face și acum. Zâmbi, apoi făcu o grimasă, pentru că buza ei spartă nu se vindecase cu totul.

*

William stătea cu mâinile încrucișate la piept, ascultându-și fiicele care cântau pentru oaspeți. Purtau toate rochiile lor în culoarea giuvaierurilor, aliniate pe o linie invizibilă. Încântătoare, îmbrăcată într-o rochie din satin roz palid care se asorta perfect cu culoarea din obraji ei, Samantha acompania la pian, cu un ușor zâmbet de satisfacție pe buze. Când fetele terminară de cântat, făcură o reverență, în timp ce ceilalți părinți aplaudau, murmurând cuvinte ca „încântător” și „splendid”. Toată lumea radia, văzând în copiii colonelului perspectivele propriilor copii.

La indicația șoptită a Samanthei, Agnes și Vivian o împinseră pe Mara în față, iar aceasta făcu o reverență. Aplauzele se intensificară și William, care nu-și mai încăpea în piele de încântare, auzi strigăte de „*Brava!*”

Înainte ca aplauzele să se stingă, Samantha le scoase pe fete din salonul de muzică, ținând-o de mână pe

Emmeline astfel încât să nu mai poată trimite bezele publicului.

— A fost încântător, dragă colonele Gregory, îl complimentă Lady Blair. Aveți niște copii extrem de talentați.

— Bineînțeles. Zâmbea larg de parcă fiicele sale ar fi fost cel mai bun cor din lume... și el era convins de asta. Au și un tată extrem de talentat.

Toată lumea râse. Erau încântați de divertisment, de mâncăruri, de vinuri. Erau încântați și de aranjamentele și decorațiunile Teresei. Iar cei care știau care era de fapt scopul acestei petreceri erau în extaz datorită prezenței lui. Lady Featherstonebaugh, precum și faptului că Lady Featherstonebaugh devenea brusc foarte atentă ori de câte ori oameni importanți se aflau în apropierea ei și vorbeau „confidențial” despre mișcările de trupe engleze, despre planuri de sabotaj și chiar despre modalități de a infiltra ambasada Rusiei de la Paris.

Da. Totul mergea conform planurilor lui William. Totul, mai puțin curțarea Teresei.

Dincolo de ușă, mai văzu cum doamna Chester le lua pe copile sub aripa ei, și îi făcu semn Samanthei să se întoarcă. Nu se mai gândea deloc să se căsătorească cu Teresa, și asta numai din cauza Samanthei. Era vina ei că fusese distras de la îndatoririle sale. Vina ei că privea o căsătorie potrivită cu atâta indiferență. Ca de obicei, prezența Samanthei produse vâlvă. De această dată, în rândurile tinerilor. Destui dintre aceștia o priveau pe Samantha cu lăcomie, și ar fi vrut să-i fure lui William guvernanta, la plecare.

În timp ce oaspeții se întorceau la bunătățile aduse de servitori în sufragerie, Duncan ridică paharul către Samantha.

— Guvernanta fetelor a făcut o treabă minunată organizând reprezentația de mai devreme.

— Așa e.

Asta fusese tot ce rostise William, dar se uită la

Samantha. Și ea roși.

Lady Stephens se opri și, împreună cu ea, generalul Stephens făcu la fel. Se uitau ba la Samantha, ba la William. Vedeau prea multe în privirea lui și în ochii ei plecați, și începuseră și alții să vadă. William nu dorea ca lumea să înceapă să bârfească despre el și guvernantă. Deși, dacă ar fi făcut-o, totul ar fi devenit atât de simplu. Dacă îi distrugea reputația cu un șiretlic atât de mic, ar fi fost nevoit să se căsătorească cu ea și, dintr-un anumit punct de vedere, părea să fie un mare plan. Oare să fi ținut ea așa o plasă vrăjită în jurul lui, de ajunsese să gândească asemenea nebunii?

— Așadar! Duncan bătu din palme cu zgomot, făcându-i pe toți să tresară și distrăgându-le astfel atenția. Să mergem să mâncăm. Eu, unul, abia aștept și am nevoie de o parteneră la masă. Se îndreptă țănoș către Teresa. Întorcându-i spatele, aceasta i-o luă înaintea și ieși din încăperea.

Oaspeții icniră și veniră să-l consoleze pe Duncan, care, pe tonul său ștregăresc, spuse:

— Știu, sunt irezistibil pentru doamne.

Izbucniră toți în râs și se îndreptară spre sufragerie, unde era pregătit un bufet care avea să-i țină ocupați pe oaspeți până când urma să fie servită cina. Duncan se strecură lângă William.

— Încetează s-o mai fixezi cu privirea pe domnișoara Prendregast.

Locotenentul Du Clos îi oferă brațul Samanthei și ea acceptă. Asculta vorbele locotenentului, dar privirea ei o întâlnește pe-a lui William, și o senzație plăcută îl străbătu din cap până în picioare. Îl tulbura în fiecare clipă. Dorea s-o urmărească așa cum urmărește armăsarul iapa. Dorea s-o apuce de șolduri și să plonjeze în ea. Dorea să o întindă pe spate, să-i desfacă picioarele și să o sărute între coapse, până când ea ar fi urlat de plăcere...

Ieși din salon cât de repede putu. Era în regulă să se imagineze un armăsar. Era însă cu totul altceva să arate ca

unul.

— Era cât pe ce, și a fost destul de umilitor pentru mine. Duncan vorbea șoptit, așa cum se obișnuise în lungile nopți de vânătoare. Sper că-mi ești recunoscător...

William observă cu plăcere că Lady Featherstonebaugh șontăcăia la brațul lui Lord Hartun, ascultând cu atenție.

— Dar văd că nu, conchise Duncan. E fascinant. Tu o urmărești pe domnișoara Prendregast. Iar Lady Marchant te urmărește pe tine.

— Iar tu o urmărești pe Lady Marchant. William înclină din cap în timp ce oaspeții îl copleșeau cu complimente pentru cum cântaseră copiii. Ce-ai făcut de se poartă Teresa așa cu tine?

Pe un ton neutru, Duncan spuse:

— Mă place, dar n-ar prea vrea să mă placă.

— Chiar așa? Fără să simtă vreo urmă de gelozie, William evaluează situația. Și tu o placi pe ea?

— La nebunie. Și, hm, la naiba, tu n-o vrei.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia. Este evident, cel puțin pentru mine.

William luă un pahar de vin de la un lacheu care trecea cu tava.

— Ea e bogată. Tu n-ai un sfanț.

Duncan urmări cu privirea fundul regal al Teresei în timp ce conducea oaspeții spre bufet.

— Aș putea s-o fac fericită. Apoi se opri brusc, și îl trase deoparte pe William, afară din mulțime, spre salonul de fumat care era gol. Stai așa. Vrei să spui... chiar nu-ți pasă? Nici măcar puțin, așa? Apoi, pe un ton foarte atent, spuse: Vorbesc despre seducerea femeii care îndeplinea toate cerințele de pe lista ta, soția perfectă.

— Nu este singura. William îl fixă pe Duncan cu o privire încruntată. Și ar trebui, măcar o dată, să iei în considerare o intenție onorabilă.

Duncan îl cercetă pe William, și ceea ce văzu trebuie că îl făcu foarte fericit, pentru că se relaxă și zâmbi cu

toată gura.

— Aș putea, în ceea ce o privește pe Teresa, dar va trebui să pășesc cu grijă. Dar tu chiar ești o figură. Faci o treabă minunată distrugând reputația domnișoarei Prendregast, și asta doar cu o privire.

Era ziua confesiunilor.

— A fost mai mult decât o privire. Am sărutat-o.

— O dată?

— O dată.

— La naiba, asta nu-i ceva pentru care să merite să te spovedești. Ești tentat să mergi mai departe? Duncan râse. Sigur că da. E cât se poate de clar.

— N-ar trebui.

Nu până când nu... Dar trebuia să se concentreze pe succesul misiunii lor, înainte să facă o asemenea mișcare.

— De ce nu? Ți-am spus de la bun început că ea ți se potrivește cel mai bine. Duncan îi dădu un cot. Haide! Ai făcut toată viața doar ceea ce trebuie. Distrează-te puțin acum.

— Adică să mi-o fac amantă, asta vrei să spui. William clătină din cap. N-ar fi cinstit față de ea. E virgină.

— Oh! Favoriții lui Duncan se pleoștiră dintr-odată, iar el oftă. Treci înapoi să dormi cu mâna pe mădular.

— Oricum, nu este posibil. William era ușurat. Am cazat-o într-una din căsuțe, departe de mine.

Duncan tocmai voia să ia o înghițitură, dar se opri brusc.

— Ai mutat-o?...

— Afară din casă.

— ... și într-o căsuță unde tu și ea vă puteți destrăbăla cât e noaptea de lungă, fără să aveți grija copiilor?

William făcu o față lungă. Duncan îl bătu pe umăr.

— Bine lucrat, amice. N-ai să mai dormi în patul tău de-acum.

William îl urmă pe Duncan, în timp ce prietenul său intră în sufragerie.

Asta făcuse William? De-asta fusese atât de dispus să

scape de Samantha de sub acoperișul lui? Oare, undeva, în adâncurile minții lui, complotase s-o scoată din casă numai ca să petreacă nopțile în brațele ei? Se părea că nu se cunoștea pe sine. Nu se cunoștea chiar deloc.

Stătea ascultând clinchetul argintăriei, vocile... vocea Samanthei. Iubea vocea ei – destul de groasă pentru o femeie, oarecum răgușită, dar suavă, ca și cum ar fi făcut dragoste o noapte întreagă, și ar fi fost istovită de gemete. Doar vocea ei ar fi putut atrage un bărbat s-o facă să geamă. Iar William putea asta. Știa bine că putea.

Era singură în căsuță, însoțită numai de Clarinda, dar aceasta avea destule treburi prin casă, așa că...

Duncan ieși din sufragerie de parcă ar fi fost o ghiulea de tun. Din colțul gurii, îi șuieră lui William:

— În biroul tău. Acum.

Și nu se opri din mers. Acum? Nu, nu până când starea lui William nu se domolea, pentru că Duncan ar fi știut ce a cauzat-o și, indiferent de cât de importantă era informația pe care o descoperise – și după cum se părea, descoperise într-adevăr ceva formidabil –, tot ar fi avut timp să râdă de el. Și probabil că avea dreptate. Dumnezeu mare, William avea treizeci și patru de ani, era tatăl a șase fete, un bastion de bunăstare și onoare. Să-și petreacă timpul ca un școlar înfierbântat era jenant și... mă rog... destul de agreabil. Mai bine să nu știe Duncan și *asta*.

Mergea agale, având grijă să zâmbească și să încline din cap când trecea pe lângă câte un oaspete grăbit să-și ia ceva de mâncare, iar când ajunse în biroul lui, era din nou așa cum trebuia să fie. Sau cum fusese normal pe vremuri, înaintea venirii domnișoarei Prendregast. Intră și trase ușa după el.

— Ce este?

Duncan ieși din umbră, iar expresia feței lui, altfel voioasă, era îngrijorată.

— Prostul de Featherstonebaugh. Teresa l-a auzit vorbind cu Lady Featherstonebaugh.

Îndată, William se concentrează.

— Unde?

— În salonul de muzică, chiar acum. Duncan făcu o față lungă. Nu știe să disimuleze.

William încuviință din cap.

— De ce a venit Teresa să-ți spună ție asta?

— Pentru că i s-a părut ciudată conversația lor, iar tu nu erai în sufragerie ca să-ți spună. Ochii lui Duncan scăpărau de iritare. Ascultă aici! Featherstonebaugh a spus că Lady Featherstonebaugh ar trebui să-i dea harta lui Pașenka, altfel ar da de un necaz mai mare.

— O hartă? Gura lui William se strâmbă într-o grimasă.

— Teresa n-a auzit chiar totul, dar se pare că Lady Featherstonebaugh a furat o hartă pe drumul înapoi și o ține ca poliță de asigurare pentru ca Pașenka - Duncan ridică din umeri și își vârî mâinile în buzunare - să n-o omoare.

— Deci de la Pașenka are toate vânățăile alea.

— Cred că putem presupune asta.

— Mi-ar părea rău pentru ea... dacă n-ar fi fost cauza atâtor morți. „Soția mea, Mary.” William își frângea mâinile, tulburat. Când se gândea cum a murit... Ce hartă ar putea fi?

— Venind înapoi, au înnoptat în casa căpitanului Farwell. Duncan își netezi favoriții. Trimiteți-i un mesaj, dar chiar nu mai contează. Lady Featherstonebaugh e o femeie al naibii de deșteaptă. Știm așadar că harta e importantă.

Rotițele din mintea lui William începură să se învârtă cu o viteză uimitoare.

— Unde-o fi?

— Featherstonebaugh nu știa. Duncan se apropie de masă. Prostul ăla bătrân ar trăda-o dacă ar putea.

— Probabil.

William adunase la petrecere cei mai puternici și mai inteligenți bărbați din țară sub comanda lui, dar niciunul nu avea experiență de teren. Niciunul nu valora nimic în situații ca aceasta.

— Diseară, când începe balul, le vei percheziționa dormitorul, dar ar fi o proastă la fel de mare ca bărbatu-său, dacă ar ține acea hartă altundeva decât la ea.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Duncan, jucându-se cu tocurile de pe biroul lui William. Am putea s-o arestăm și să i le luăm.

— Dar noi vrem s-o trimitem înapoi cu toate informațiile false pe care le-a strâns la petrecere.

Duncan luă unul din tocuri și îl cercetă, apoi ridică o sprânceană către William.

— Nu cred că am putea face o bătrână să se dezbrace.

— Tu ești marele seducător, rânji William. Fă-o tu.

Duncan își prinse bărbia între degete, ca și cum s-ar fi gândit serios la asta.

— Tocmai mi-am amintit că, de fapt, nu sunt chiar așa un seducător.

— Trebuie s-o substituim.

Duncan încuviință.

— Dă-i o hartă falsă în locul celei bune.

— Dacă am ști unde este, și dacă cineva ar fi în stare de scamatoria asta, atunci am face-o. William căzu pe gânduri, eliminând strategie după strategie. Dar cine și cum?

Capitolul 20

Teresa își inspecta piesa de rezistență. Spre încântarea tuturor, mătăsurile de culoarea piersicii atârnavă din tavan pe pereți în jos, transformând sala de bal într-un serai somptuos și pastelat. Candelabrele de cristal străluceau în lumina a o mie de lumânări din ceară de albine. Orchestra cânta cu o măiestrie bine studiată. Șampania curgea în valuri, iar doamnele erau copleșite de invitațiile la dans – sigur, erau atât de puține, cum ar fi

putut fi altfel? Domnii se adunau în mici grupuri discutând pe ton serios și doar din când în când intrau în salonul pentru jocuri sau ieșeau afară pentru a trage un fum – întotdeauna un semn că se simțeau cât se poate de bine.

Până și William se concentra la treburile lui, în loc să se holbeze ca un adolescent amorezat la Samantha. De fapt, arăta foarte serios, iar domnul Duncan Monroe lipsea. Iar dacă totul mergea bine, avea să lipsească în continuare.

În timp ce Teresa scruta adunarea, nu-și aminti să fi făcut ceva atât de greșit în copilărie. Fusesse destul de ascultătoare, dispusă să învețe, destul de inteligentă ca să se ferească de neazuri, o bucurie pentru părinții ei, dar... era evident că plătea vreun mare păcat, pentru că nimic, dar chiar nimic nu mersese cum trebuia la petrecerea asta. În toată călătoria asta.

Mai întâi era William, cu entuziasmul său ridicol față de guvernantă. Bârfele se răspândeau ca un incendiu în pădure, dar Teresa nu învățase degeaba să se descurce cu asemenea crize, în timpul petrecerii, se opriese adesea și discutate cu Samantha, și mereu vorbea despre ea în termeni superlativi, pe la toate bisericuțele de bârfe de la petrecere. Se asigurase chiar ca rochia de bal a Samanthei, din satin brocart azuriu, să fie perfectă, adăugând dantele și mici trandafiri la linia decolteului. Reușise să înăbușe cele mai rele zvonuri, dar dacă William continua s-o privească pe Samantha așa cum făcea, Teresa nu va mai reuși să facă față vijeliei.

Și cu cât stătea mai mult pe lângă William, cu atât se tot întreba dacă îl plăcea chiar atât de mult, încât să-l vrea alături de ea. Dar... Asta ducea la cealaltă problemă, domnul Duncan Monroe, fost ofițer în Regimentul 3 Regal de cavalerie ușoară – o mare pacoste. El o urmărea pe ea, pe Teresa. O urmărea cu atâta lăcomie că, din când în când, trebuia să-și răcorească obrazii înfierbântați cu evantaiul, uluită de puterea privirii fierbinți a acelui bărbat. Ceea ce nu-l interesase până acum, dintr-odată îl interesa, și îi arătase asta destul de clar. Iar... ea nu voia să aibă

nimic de-a face cu asta.

Ba da. Voia. Dar mândria o oprea. Mândria și... mă rog, o femeie își făcea planuri. O femeie avea dreptul să-și schimbe planurile, dar Teresa nu și le schimba sub presiune, iar domnul Monroe tocmai asta făcea. Nu cu vorbe, dar cu privirea lui intensă, în stare să-i oprească inima în loc. Își desfăcu din nou evantaiul și își răcori încă o dată obrazii încinși.

Și acum, încă o dovadă că Teresa trebuia să fi păcătuیت cumplit la un moment dat în trecut – Lady Featherstonebaugh șontăcia drept spre ea. Lady Featherstonebaugh care începu să vorbească încă înainte să ajungă la ea:

— Ce tânără extraordinară a angajat colonelul Gregory ca guvernantă.

Teresa o privi pe bătrână cu un ochi critic. Rochia ei din mătase de culoarea fânului, cu mâneci înguste și gulere de mătase, s-ar fi potrivit mai degrabă unei ingenuue, niciodată unei femei peste patruzeci de ani și categoric nu unei doamne obligate să se sprijine în baston ca să traverseze podeaua de marmură. Evantaiul ei din pene aurite și pana aurită din părul ei erau niște tușe drăguțe, dar cumva tot acest sclipici o făcea pe Lady Featherstonebaugh să arate foarte obosită. De fapt, avea niște puncte sub ochi de parcă n-ar fi dormit bine. Vinovăție, hotărî cu bunăvoință Teresa. Vinovăție din cauza acelei hărți misterioase. Se înfuriase pe Lord Featherstonebaugh atunci când acesta adusesese vorba despre hartă, iar Duncan începuse să tremure atunci când Teresa îi relatase conversația pe care o auzise. Probabil că harta avea o semnificație deosebită, deși Teresa nici nu știa și nici nu-i păsa.

— Domnișoara Prendregast știe să cânte la pian, știe să cânte și din gură, știe să aibă grijă de copii, iar toți bărbații de la petrecere tânjesc după ea... își poate seduce chiar și angajatorul...

Orchestra cânta, dansatorii se roteau pe podeaua

lucioasă, iar Lady Featherstonebaugh zâmbi angelic.

— Destul de înjositor, nu-i așa, Lady Marchant?

Teresa în mod categoric nu o plăcea pe Lady Featherstonebaugh. Nu o plăcuse niciodată pe Lady Featherstonebaugh, iar Lady Featherstonebaugh îi întorcea această favoare cu toată energia, așa cum făcea cu toate femeile pe care le cunoștea. Teresa o considera nesărată și crudă, acrindu-se tot mai mult odată cu vârsta. Și avea dovada. Nu era decât prima lor conversație, și Lady Featherstonebaugh deja îi înfigea ace în spate. Ace care înțepau la sânge.

— Nu vă faceți griji pentru colonelul Gregory. Nici eu nu-mi fac. Domnișoara Prendregast este o femeie pe cât de rezonabilă, pe atât de adorabilă, și are lucruri mai bune de făcut decât să pună ochii pe un moșier atât de bogat.

— Cineva ar trebui să-i spună și lui asta. O privește cu niște ochi umezi deja de două zile. Lady Featherstonebaugh făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi terminat cu subiectul, după ce plantase sămânța otrăvită a neliniștii. Dar nu de-asta am venit. Trebuia să mă confesez cuiva. Unei alte femei... și sunt al naibii de puține în adunarea asta. Se întinse mai aproape și vorbi cu glas scăzut. Mi-am adus aminte unde am auzit numele domnișoarei Prendregast.

Teresa ciuli urechile, deși disimulă cum putu mai bine.

— Într-adevăr?

— Domnișoara Prendregast e acea infamă hoată de buzunare care bântuia prin Londra acum vreo șase ani. Obişnuia să stea prin preajma teatrelor și să fure portofelele domnilor, iar domnii își aminteau de zâmbetul pe care li-l arunca atunci când se făcea nevăzută. Închizându-și evantaiul, Lady Featherstonebaugh duse mânerul la buze. Cred că ar trebui să-i spună cineva și colonelului Gregory, nu?

Perplexă, Teresa se holba la Lady Featherstonebaugh, imaculată în hainele ei șic, care însă nu reușeau să mai dea iluzia de tinerețe, cu pete de ruj în obraji... sau erau cumva urme de lovituri?

Apoi îi reveni în minte ce-i spusese Lady Featherstonebaugh. La naiba! Teresa își aduse aminte de întreaga poveste. Adorna o luase pe mica hoată sub aripa ei, o învățase să meargă, să vorbească, să citească, să dea lecții. Ca guvernantă, fata avea reputația de a fi o apărătoare neînfricată a îndatoririlor ei, și ea fusese cea care îl demascase pe acel idiot de Wordlaw. Teresa o admirase pentru asta. Acum... ce să facă ea cu informațiile? Nu se putea decide pe loc, dar era hotărâtă să neutralizeze armele lui Lady Featherstonebaugh. Luă un pahar de șampanie de la un lacheu în trecere și sorbi din el, plictisită.

— Știu despre cine vorbești, dar, draga mea, ai reținut greșit numele. E vorba de domnișoara Penny Gast – spuse ea apăsător – care fusese hoata de buzunare. E o greșeală ușor de făcut. Mai sorbi puțin din pahar. Mai ales de oameni mai în vârstă, cu auzul mai slab.

Lady Featherstonebaugh auzise asta destul de bine. Fața ei căpătă o culoare delicios de purpurie. Coafura îi tremura așa cum toată tremura de furie și, pentru o clipă, Teresa se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se dea la o parte din calea acelui baston. Însă Lady Featherstonebaugh întrebă, cu voce joasă:

— Ești sigură?

— Dragă mea doamnă, îmi place să mi se acorde atenție, ca oricărei femei, iar domnișoara Prendregast a acaparat-o pe toată. Teresa clipi cu o expresie ce voia să insinueze „cât de inocentă sunt”. Crezi că n-aș avea grijă de asta, dacă problema ar fi atât de simplă?

Lady Featherstonebaugh încuviință din cap și înghiți în sec.

— Da, presupun că ai avea grijă.

Bâjbâind pe lângă ea, găsi săculețul cu paiete negre și îl strânse până când ceva din interior se boți.

— Trebuie să mă așez.

— Aveți nevoie de ajutor?

Teresa vorbea serios. De când venise, Lady Featherstonebaugh șchiopăta puternic, ca și cum toată

guta din lume ar fi ajuns-o din urmă. Nu că n-ar fi meritat asta. Teresa nu întâlnise niciodată o bătrână atât de răutăcioasă, dar asta n-o făcea insensibilă la durerea ei.

— Sunt în stare să ajung singură la locul meu. Lady Featherstonebaugh rânji către Teresa, și era atâta răutate în rânetul ei, că Teresa dădu înapoi. O să-mi fie bine acolo.

În timp ce Lady Featherstonebaugh pleca, Teresa își frecă pielea de pe brațe. Dacă ar fi putut, Lady Featherstonebaugh i-ar fi făcut rău. Le-ar fi făcut rău tuturor. Teresa o căută din priviri pe Samantha și o găsi conversând cu Lord Hartun. Mai mult ca sigur că Lady Featherstonebaugh i-ar fi făcut rău Samanthei, dacă ar fi putut – și putea.

Desigur, i se puteau găsi scuze lui Lady Featherstonebaugh. Soțul femeii defila prin sală cu una dintre tinerele, mâinile lui plimbându-se pe spinarea ei. Bătrânul dezmațat ar fi dus orice femeie în pragul nebuniei și al cruzimii, dar Teresa se îndoia că el avea prea multă influență asupra soției lui. Lady Featherstonebaugh era prea încăpățânată.

Privirea Teresei ajunse din nou la William. Vorbea în șoaptă cu acel neisprăvit de Duncan Monroe, care se hotărâse în sfârșit să facă act de prezență. Duncan... cel mai bun prieten al lui William. Duncan, mereu zeflemitor, mereu la pândă... mereu fermecător. Blestemați fie ochii lui!

Se întoarce cu privirea din nou spre William. William și Duncan aveau mereu asemenea discuții pe ton scăzut. Duncan se năpustise afară din sufragerie atunci când ea îi spusese despre acea hartă, și nici el, nici William nu-și făcuseră apariția la cină. Și doar cu o noapte în urmă, în timp ce oaspeții se culcau, ea se strecurase la parter ca să ia o înghițitură de whisky – doamnelor nu li se oferea niciodată whisky, având constituția prea delicată – și auzise două voci din biroul lui William. Deși lipise un pahar de ușă, nu putuse distinge decât câteva vorbe. Featherstonebaugh și Pașenka. Când părăsise ea Londra, contele Pașenka

răspândise zvonul că ar fi bolnav, deși toată lumea știa că plecase cu o misiune.

Oare venise în Țara Lacurilor? Iar William și Duncan îl atacaseră într-una dintre ieșirile lor nocturne călare? Părea o greșeală destul de stupidă, mai ales pentru doi bărbați relativ inteligenți, dar făcuseră aceeași greșeală și cu ea, așa că...

Fixă cu privirea bulele din cupa ei, și făcu ochii mici. Featherstonebaugh, Pașenka. Activitățile nocturne ale lui William și Duncan pentru prinderea unor hoți. Cu o tresărire, ridică privirea și scrută sala de bal. Prea mulți generali. Prea mulți ambasadori. Prea mulți domni în haine închise la culoare care nu aveau nici antecedentele, nici banii pentru a participa la o asemenea petrecere, dar care radiau putere și mister. Bărbați de la minister, îi recunoscuse, deși nu dăduse importanță numărului lor.

Îl văzu din nou pe William, apoi pe Duncan. Nu opriseră trăsura ei pentru că o credeau un tâlhar. Se temuseră să nu fie vreun spion care fugea din Londra pe urmele șefului lor, contele Pașenka. O, da. Teresa trăise în India, cunoscând pe viu rivalitatea dintre Anglia și Rusia pentru bogățiile Orientului. Știa foarte bine că spionii operau în fiecare oraș și pe fiecare vârf de munte din India. Nu-și dăduse seama că ei erau prezenți și în Anglia. Ei bine, acum își dădea seama. Spioni. Nimerise într-un cuib de spioni.

*

Samantha îi mulțumi domnului Langdon pentru dans - cel de-al doilea și ultimul pentru el, în acea seară - și se scuză, trebuind să plece. Ușile spre verandă erau deschise, un vânt ușor umfla mătasurile de culoarea piersicii, dar cu cât se apropia miezul nopții, cu atât căldura din sala de bal creștea, iar Samantha începu să se simtă amețită. Amețită de la dans, de la pălăvrăgeala care nu mai înceta, de la complimentele fără sfârșit, și de la faptul că domnul colonel

Gregory nu o invitase încă la valsul pe care i-l solicitase.

Fusese distras toată seara, discutând lucruri serioase cu domnul Monroe și, pe urmă, cu Lord Hartun. Nu că i-ar fi păsat prea mult Samanthei. Putea foarte bine să-și închipuie că era îndrăgostită de colonelul Gregory, dar ea dădea dragostei locul pe care îl merita, considerând-o la fel ca norii de fum care ies pe coș și apoi plutesc și se împrăștie în vânt. Poate că dac ar săruta și alți bărbați, și-ar închipui că e îndrăgostită și de aceia.

Da, ăsta era un plan bun. Va săruta și va compara, și, sub influența pasiunii unor alți bărbați, acea durere din zona inimii avea să se disperseze și va putea fi din nou ea însăși, domnișoara Samantha Prendregast, independentă, voluntară și sigură pe sine.

Zâmbind, încuviințând din cap, făcând reverențe, încuviințând din nou și zâmbind, își făcu loc spre eleganta cameră de odihnă pentru doamne, care era goală. Pe pereți erau aliniată oglinzi, și erau scaune la fiecare măsuță pe care se aflau carafe cu apă, batiste și pudră, pentru cele care doreau să le folosească. Cu un suspin de ușurare, își turnă niște apă într-un lighenaș, muie o batistă, o desfăcu și își tamponă fața cu ea. Era rece. Minunat de răcoroasă. Închise ochii de plăcere. Dintr-odată, imaginea colonelului Gregory îi veni în minte. Niciun alt bărbat nu purta hainele ca el. Jacheta lui albastră îi îmbrățișa umerii, vesta din brocart îi încingea talia, o pereche de pantaloni negri îi cuprindeau coapsele cum... mă rog, cum ar fi făcut și ea dacă și-ar fi pierdut orice urmă de bun-simț.

Dar bunul-simț avea să-i prisosească, și doar fiindcă îi plăcea să ne uite la el nu însemna că începuse să alunece pe calea pierzaniei.

Și fața lui... poate că o duzină dintre bărbații de aici erau mai chipeși, dar trăsăturile lui erau nobile, aspre, bărbătești. O femeie putea să-și dea seama după ținuta și după expresia lui, că ar fi avut grijă de ea. Iar când el o privea pe Samantha... Se împletici spre un scaun. Când se uita la Samantha, genunchii ei se înmuiau și prudența o

părăsea.

Auzi pași. La naiba! Venea cineva. Adoptă o expresie dezinvoltă. O expresie pe care se străduia să o păstreze când Lady Marchant intră învăluită într-un val de mătase vișinie și un nor de parfum de trandafiri, cu paharul de șampanie în mână.

— Te căutam, spuse Lady Marchant.

Ce mai făcuse Samantha de data asta?

Lady Marchant se așează pe un scaun și puse cupa pe masă cu un clinchet hotărât. Luă mâinile Samanthei – o mișcare care o neliniști pe Samantha.

— Ești singură pe lume, spuse ea. Nu este nimeni care să te sfătuiască, așa că o voi face eu.

— Bine. „De ce?”

— Du Clos este șarmant, dar sărac. L-ai cucerit pe domnul Langdon. E văduv și câștigă opt mii pe an. Sigur, ar trebui pe urmă să-i vezi zi de zi fața de cealaltă parte a mesei de mic dejun, lucru pe care ar trebui să-l iei în considerare. Lord Hartun... aș fi foarte atentă în ceea ce-l privește. Este cât se poate de eligibil, dar titlul lui este foarte vechi, și mă îndoiesc că familia lui te-ai accepta, chiar dacă el și-ar pierde capul într-atât, încât să te ceară de soție.

Consternarea și cinismul dădeau o luptă aprigă în Samantha, care încerca să înțeleagă motivele lui Lady Marchant. Egoiste, desigur, dar doamna părea atât de... strălucitor de sinceră. Hotărâtă. Și aproape... stânjenită de rolul ei ca mentor. Samantha înghiți de două ori în sec înainte să poată vorbi.

— Milady, eu nu... nu sunt aici ca să-mi caut un soț.

— Atunci ești destul de proastă, spuse Lady Marchant cu fermitate. Îi ai pe toți aici mâncându-ți din palmă. Nu le pasă că ești guvernantă. Cu puțină muncă, ai putea deveni o soție. Nu va mai trebui să muncești vreodată ca să-ți câștigi existența.

Cu un zgomot plescăit, Samantha aruncă batista în lighean.

— Îmi place să muncesc.

— Prostii. Eu te plac. Nu știu de ce. N-ar trebui, dar te plac. Aruncând o privire spre ușă, coborî glasul. Lady Featherstonebaugh te-a recunoscut. De la Londra. De pe străzi.

Dintr-odată, Samantha înțelese totul. Recunoscută. Prinsă. O hoată. Pentru totdeauna. Poate că Lady Featherstonebaugh tocmai îi spunea lui William, iar data viitoare când acesta o va privi, o va face cu dispreț. De asta se temuse. Când trase aer în piept, aproape că o duru.

— Pe toți dracii!

Vorbele îi scăpaseră și ar fi vrut să le ia înapoi, dar își dădu brusc seama – ce mai conta? Lady Marchant *știa*.

— Presupun că va trebui să plec. Imediat.

Lady Marchant o apucă de braț și o scutură.

— Nu, te-am acoperit. I-am spus că te confundă. Ești în siguranță. Îți spun, dacă prinzi un soț destul de repede, nu va afla decât când va fi prea târziu.

Samantha nu înțelegea de ce Lady Marchant îi spunea asemenea lucruri.

— Dar asta e... oribil. Voi rămâne cu un soț căruia îi va fi rușine cu mine.

— Mai bine decât niciun soț. Teresa dădu din mâini, impacientată. Notorietatea ta are deja o oarecare strălucire romantică. Cu un soț bogat la braț, vei fi sărbătorită, nu evitată.

— Și dacă soțul meu va fi mâniat că l-am tras pe sfoară?

Samantha își amintea încă prea bine cât de tare durea o lovitură de pumn.

— Nu contează. Ești frumoasă și destul de exotică încât să-l distrezi timp de un an sau mai mult. Va dori un moștenitor și, oricum, pe urmă își va face de cap cu vreo amantă. Așa se face jocul ăsta. Teresa ridică paharul de șampanie către Samantha, apoi îl dădu pe gât. Ce, la voi, în clasele inferioare, o fi altfel?

Samantha fu cât pe ce să pufnească într-un râs cinic,

involuntar.

— Nu. Căsnicia e la fel peste tot. De-asta voi rămâne nemăritată.

— Mult noroc cu ce ți-ai propus, atunci. Buzele lui Lady Marchant se strâmbară cu dezgust. Eu sunt o lady, o doamnă cu o avere, și tot am nevoie de un soț ca să pot fi invitată unde trebuie și să fiu văzută cu cine trebuie.

Lady Marchant fusese aspră. Lady Marchant îi făcuse o favoare. Samantha căută o ocazie să-i întoarcă ambele.

— Ați reușit asta. N-ați vrea mai degrabă să vă tăvăliți, goală sub așternuturi, cu bărbatul pe care îl iubiți?

Lady Marchant trase aer în piept, șocată.

— Ce vrei să spui?

— Știți foarte bine ce vreau să spun. Și eu vă plac. Nu știu de ce. N-ar trebui, dar așa e. Spunea adevărul, își dădu seama Samantha, și asta o speria și o amuza în același timp. Sunteți genul de doamnă care a făcut totul cum trebuie toată viața ei. V-ați căsătorit cu cine trebuie, ați conversat cu cine trebuie, ați purtat hainele care vi se potriveau, totul pentru... pentru ce? Nu pentru dumneavoastră, asta e sigur.

— Îmi plac hainele mele... și oamenii cu care conversez.

Samantha încerca să înțeleagă, și, în sfârșit, înțelese.

— Nici măcar nu-i puteți numi prietenii dumneavoastră.

Palidă și prinsă în defensivă, Lady Marchant replică:

— Prietenia nu e totul.

Singurătatea o lovi pe Samantha ca un junghi, ca o dorință arzătoare de a sta de vorbă cu Adorna și cu celelalte fete de la Distinsa Academie a Guvernantelor.

— Totuși, mi-e dor de prietenele mele.

Pentru o clipă, acea femeie confuză, dezorientată, arăta tot ca o prietenă, iar Samantha își încălcă una din regulile ei. Dădu un sfat.

— Domnul Monroe vă dorește atât de mult. V-ar putea oferi clipe minunate.

— N-ar dura, spuse Lady Marchant imediat.

— Dar ce durează, milady? Samantha percepuse cinismul din glasul ei. Ce durează?

Gura lui Lady Marchant se strâmbă. Apoi, ridică bărbia.

— Până la sfârșitul acestei petreceri, intenționez să fac rost de un soț. Apoi, coborând o privire cu subînțeles spre Samantha, spuse: Premiul cel mare. Cel mai mare dintre toate.

Desigur, colonelul Gregory.

— Dacă veți face asta, amândoi veți descoperi că ați fost înșelați. Iar când Lady Marchant încercă să protesteze, Samantha ridică mâna. Nu m-am îndoit nicio clipă că veți aduce vorba de el. Cred că e păcat, atunci când există un bărbat care vă dorește atât de fierbinte. Oricum, vă doresc vânătoare plăcută.

Se pare că dorințele Samanthei nu erau de ajuns pentru Lady Marchant.

— Nu-l poți avea. Știi povestea morții soției lui?

— Nu, milady.

Samantha nu voia să audă, dar ascultă cu o fascinație morbidă. Lady Marchant vorbea repede, ca și cum ar fi vrut să încheie povestea cât mai repede.

— Eram toți staționați în Kashmir, un loc minunat în munți, răcoros și de o frumusețe spectaculoasă. Locuiam fiecare în câte un fort și nu știau cum să descriu mai bine sentimentul de singurătate pe care îl ai într-o țară unde totul este străin... iar băștinașii ne urau. Cineva ne trimitea o invitație, și noi ne duceam, călătoream kilometri întregi ca să vedem prieteni vechi, să mai aflăm niște bârfe de acasă, să auzim engleza vorbită fără accent.

O privea pe Samantha, dar de fapt vedea un loc îndepărtat și niște vremuri de mult trecute.

— Erau mereu neliniști, alimentate de ruși, și ori de câte ori se întâmpla ceva, William se oferea voluntar să comande batalionul. Tocmai înainte de cea mai mare petrecere a anului, soldații noștri au primit ordinul să

înăbușe o rășcoală. Așa că, din nou, au plecat în misiune.

Samantha înghiți în sec. Ce prostie, să-și facă griji pentru un bărbat care, în mod evident, supraviețuise primejdiilor... dar asta nu o împiedica s-o facă.

— Mary era supărată, și asta era neobișnuit, pentru că Mary avea cel mai bun suflet. Îl adora pe William. Îi îndeplinea orice dorință. Ea voia să se întoarcă în Anglia, dar el, nu. Așa că au rămas. Ea voia ca fetele ei să meargă la școli din Anglia, dar el, nu. Așa că au rămas. Ea ducea dorul familiei ei... i-am spus că atâta indulgență față de soț nu era bună, dar ea nu m-a ascultat. Lady Marchant făcu un gest ca și cum ar fi vrut să alunge gândurile rele. Oricum, nu-i ceruse niciodată nimic lui William, dar voia să meargă la acea petrecere, să-și vadă prietenii. El i-a spus să stea acasă. Nu știu de ce nu l-a ascultat în acea seară – presupun că se certaseră –, dar ea a plecat de capul ei. Nu a ajuns niciodată.

Vocea i se frânse. Samantha îi dădu batista ei și își dori să mai fi avut una. Era mai rău decât își închipuise, să afle despre soția lui William, despre cum a suferit și a murit. Lady Marchant își șterse lacrimile.

— I-au găsit trupul a doua zi de dimineață. Tâlharii scosese rășura de pe drum. Mary a fost ucisă imediat, slavă Domnului, dar hoții i-au ucis și pe vizitiu și pe servitori, luându-le tuturor hainele și bijuteriile.

Lady Marchant retrăia întreaga oroare, și o trăgea și pe Samantha după ea.

— Biata femeie, spuse Samantha. Și, mai important, bieții copii.

— William n-a fost niciodată un om tolerant, dar după asta, a fost de-a dreptul posedat. A devenit un zbîr. l-a vînat pe tâlhari pînă la unul și a pus să fie spînzurați. l-a vînat pe toți rușii și pe toți rebelii și pe toți hoții din Kashmir. Lady Marchant se cutremură. Și-a adus copiii înapoi în Anglia și a devenit colonelul propriului său regiment de fete. N-am nicio îndoială că era convins că o face pentru siguranța lor. Și se considera responsabil

pentru moartea lui Mary.

— Aș spune că avea dreptate, răspunse Samantha pe un ton blând.

Bietul William, cu simțul responsabilității de care suferea, dar pe care îl cinstea în același timp. Cum trebuia să fi jelit și cât de tare trebuia să-l fi înfuriat moartea iubitei lui soții. Cum a căutat răzbunarea...

— Absolut, așa este. O luase pe Mary ca pe un bun care i se cuvenea. Nu și-a dat seama ce însemna pentru el decât după ce a murit. Dumnezeuule!

Mototolind batista în mână, Lady Marchant respira greu.

Lovită de o revelație, Samantha spuse:

— Sunteți supărată pe el pentru că a neglijat-o.

— Pe mine nu mă va trata așa, te asigur. Ochii lui Lady Marchant sclipiră cu o combinație de lacrimi și furie. Dar, Samantha, îți jur. Mai bine mi-l lași mie pe William. Ți-ar ierta orice, mai puțin faptul că ai fost o hoată.

Capitolul 21

Muzica răzbătea din sala de bal, lumina lunii poleia cu argint gazonul și lacul și, spre indignarea lui William, Samantha stătea pe verandă și făcea conversație cu pofticiosul locotenent Du Clos.

Oare la ce se gândea ea acum? Nu mai departe de ieri, îl asigurase pe William că nu va rămâne singură cu locotenentul, o decizie pe care William o aplaudase. Acum se sprijinea de balustradă, cu corpul arcuit într-un mod cât se poate de atrăgător, uitându-se la Du Clos cu atâta venerație, că micul neisprăvit pățea amețit de norocul ce dăduse peste el.

El se întinse spre ea... buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei... William dădu ușa de perete.

— Domnule locotenent!

Locotenentul Du Clos sări în sus și făcu stângamprejur.

— Prezența dumneavoastră este solicitată înăuntru!

Locotenentul avu îndrăzneala să pufnească.

— De către cine, domnule?

„Chiar așa, de către cine?”

— De gazda noastră. Are nevoie de un partener pentru dans.

Locotenentul Du Clos ezită, știind că era o prostie și vrând să-l înfrunte cumva pe William, deși nu avea îndrăzneala necesară.

— Pot să vă conduc înăuntru, domnișoară Prendregast?

Samantha îi privi pe amândoi cu amabilitate, dar amuzată.

— Mi-e bine unde mă aflu, domnule locotenent Du Clos.

Du Clos făcu o plecăciune și o porni în pas bățos spre sala de bal. Oprindu-se în dreptul lui William, spuse:

— Veniți, domnule colonel Gregory?

William îl privi în ochi până când privirea lui Du Clos cedă. Apoi spuse:

— Nu fii impertinent.

Fără să se mai uite la el cum pleca, se îndreptă spre Samantha și îi aruncă o privire cruntă. Ea își ridică bărbia cu îndrăzneală și mai mare.

— Am hotărât să sărut mai mulți bărbați.

— Ce?

Doar nu o adusesese aici pentru *asta*.

— De când m-ați sărutat, am fost cam... — părea să nu găsească cuvântul potrivit - cam distrasă. Când vă vedeam, roșeam.

El se rezemă de balustradă, cu brațele încrucișate.

— Șarmant.

Ea continuă:

— Cred că nu mai mănânc bine și am tendința să

visez cu ochii deschiși, mai ales în timp ce alții tocmai îmi vorbesc.

— Serios? Îl făcea să dorească să toarcă, asemenea unui motan. Să toarcă, și să urle, și iar să toarcă.

Ea clătină din cap.

— Este pur și simplu inacceptabil și, după ce m-am gândit bine, am decis că soluția este să câștig mai multă experiență.

— Sunt de acord.

Ea ezită, apoi spuse foarte liniștit:

— Bine.

— Dar, interveni el, experiența nu trebuie neapărat câștigată cu alți bărbați. Și, mai ales, nu cu unii cum e locotenentul Du Clos.

— Toată lumea m-a avertizat că e un fustangiu, așa că trebuie că se pricepe la sărutat.

— Se pricepe să strice reputația tinerelor femei. *Eu* te voi ajuta să înveți mai multe despre sărut.

— Dar asta nu m-ar face să nu mai roșesc ori de câte ori v-aș vedea.

— Poate că am să încep și eu să roșesc.

Era atât de inteligentă, și atât de prostuță. Atât de frumoasă și atât de... frumoasă. Pielea îi reflecta lumina lumânărilor din casă. Buzele ei pline tremurau – chiar era rănită. Îngrijorată. Nefericită. Nu știa ce să facă cu emoțiile care o copleșeau.

El știa, deși n-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să o cuprindă cu brațele. N-ar fi trebuit s-o sărute așa cum făcuse în acea seară. Dar cumva, tot ce *n-ar fi trebuit* devenise fapt, în timp ce el își strecura din nou brațul în jurul mijlocului ei învelit în mătase, trăgând-o mai aproape. Ea îl împinse cu ambele palme în piept și își întoarse capul de la el.

— Samantha, șopti el și, aplecându-și capul, îi găsi buzele.

Dulce. Era atât de dulce. Atât de surprinsă, de darnică, de doritoare, atât de neexperimentată... Întrerupse sărutul, ca și cum asta l-ar fi făcut mai bun, mai onorabil,

când el era cel mai mare moșic de pe lume. S-o corupă pe guvernanta copiilor lui și să-și imagineze un dezmăț și mai mare cu ea.

Aproape că-i venea să chicotească. Fusese militar de carieră. Putea să spună oricui că nu avea imaginație, dar se pare că avea. Cum o ținea așa, lipită de el, lăsând să-l invadeze căldura ei, simțind dealurile line ale sânilor ei, văzându-i umerii sculptați, imaginația lui îi arătă înaintea ochilor, în culori vii, trupurile lor nude pe un pat. Făcând-o femeie – femeia lui.

— Domnule colonel, vă rog, spuse Samantha înfundat, cineva ar putea să ne vadă.

Ea își lăsase mâinile pe lângă corp, de parcă n-ar mai fi suportat să-l atingă. Ridicase bărbia și părea... supărată. „Supărată?”

— Și dacă cineva ne vede, n-o să vă pese. Sunteți un membru de vază al societății. Eu nu. Eu sunt o guvernantă și, înainte să fiu asta – trase aer în piept am fost chiar și mai puțin respectabilă. Vă rog, știu că nu mai pot rămâne aici, dar nu faceți să-mi fie imposibil să mai găsesc un alt loc de muncă.

Îi dădu drumul de parcă i-ar fi ars mâinile.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

Ea își netezi fusta și își privi mâinile în timpul ăsta.

— Deci sunteți de acord că ar trebui să plec?

Nu, nu era deloc de acord. Dar dacă ar fi rămas... nu putea să se mintă singur. Dacă ar fi rămas, ar fi ajuns în patul lui, chiar dacă ar fi trebuit să o care până acolo.

— Poate că ar fi mai bine să întreb dacă fetele vor căpăta o nouă mamă, caz în care o guvernantă este... Mă rog, noua mamă ar vrea să aleagă ea însăși o guvernantă. Samantha făcu un pas înapoi. Presupun că Lady Marchant va fi norocoasa femeie.

El tot nu răspunse. Acum nu era timpul. Mai întâi avea de rezolvat problema cu cei doi Featherstonebaugh. Nu că ar fi putut face ceva în acea noapte... Dar nu. Trebuia să fie mai rațional. Pe un ton cât se poate de reținut, spuse:

— Lady Marchant îndeplinește toate cerințele de pe lista mea și s-a dovedit a fi o gazdă de o pricepere incomparabilă. Ea este perechea mea, din punct de vedere logic.

— Ei bine, și Samantha zâmbi ușor, atunci vă doresc toată fericirea de pe lume.

Se întoarse apoi pe călcâie și coborî de pe verandă, făcându-se nevăzută. El bâjbâi după un trabuc și îl aprinse. Lista lui de criterii pentru alegerea unei soții nu făcea doi bani. Pe hârtie, Teresa *era* perechea lui logică. Își îndeplinea îndatoririle în mod admirabil.

Era frumoasă. William o plăcea. Dar se gândea la căsătoria cu ea cu aceeași plăcere cu care se gândea să meargă la un bărbier-felcer.

Bineînțeles, era cât se poate de adevărat că Teresa gândea la fel despre el. Petrecea din ce în ce mai puțin timp în apropierea lui, preferând să stea la bîrfă cu prietenii ei sau să supravegheze servitorii – sau să-l evite pe Duncan cu atâta asiduitate, că pe William îl pufnea râsul. Prietenii lui erau înnebuniți unul după celălalt. Dumnezeu să-i apere.

Foarte bine. Când Lord și Lady Featherstonebaugh vor fi prinși și Pașenka trimis în Rusia cu buzunarul plin de informații false, o va cere de soție pe Samantha. Apoi se va căsători cu ea. Era singura ieșire posibilă din această bătălie.

În spatele lui, auzi foșnet de mătase. Ieșind pe verandă, Teresa spuse:

— Am avut parte, la viața mea, de tot felul de declarații emoționante, dar pe asta aș vrea-o înrămată. Poate că am s-o brodez. „Ea este perechea mea din punct de vedere logic.” Îmi dă așa un sentiment de căldură interioară.

Teresa fu plăcut surprinsă să constate că măcar era destul de inteligent să nu spună nimic altceva decât:

— Teresa...

Era un impuls cât se poate de neobișnuit. Era nobil.

Era nebunesc. Ar fi dus la pierderea marelui premiu, atât financiar, cât și social, și nu-i plăcea deloc acest impuls. Dar se săturase să fie înțeleaptă și să facă ceea ce credea toată lumea că ar trebui să facă. Era sătulă de toți domnii manierați care roiau în jurul ei, cu ochii la o bucățică din averea ei. Era sătulă să tot plănuiască cum să scape de un vânător de averi, măritându-se pentru o altă avere, când vânătorii de averi erau mereu mult mai șarmanți decât domnii potriviți ei.

Ridică mâna să-l oprească.

— Ah, nu. Nu mă lua pe mine cu „Teresa”. Nu știu dacă ai de gând sau nu să mă ceri în căsătorie, dar lasă-mă să-ți fac treaba mai ușoară. Nu te vreau. Nu voi accepta. Am fost deja căsătorită cu un bărbat care nu mă iubea. Mă plăcea, se bucura de mine. Dar nu mă iubea. Iubea doar milităria. Luă trabucul lui William și trase un fum. Ești atât de al dracului de înnebunit după guvernanta aia a ta...

William trase adânc aer în piept.

Ea nu știa dacă era pentru că înjurase, sau pentru că fumase, sau pentru că-i spusese adevărul verde în față. Nici nu-i păsa.

— Abia dacă mai ești în stare să te concentrezi la treburile tale – pe care, apropo, le-am ghicit. Mai trase un fum. Pentru că nu sunt atât de proastă pe cât las să se creadă. De fapt, sunt mai inteligentă decât cei mai mulți de aici, și m-am și săturat să tot ascund asta.

— Treburile mele? Întrebă el cu prudență.

Ea șopti.

— Spionajul. Nu-ți face griji, n-am să spun nimănui. Apoi ridică din nou glasul. Dar îți zic: Du-te și ia-o pe domnișoara Prendregast. Ești un bărbat onorabil, cu idei onorabile despre ceea ce e bine și ceea ce e greșit și cine trebuie să se căsătorească cu cine. Ești atât de onorabil, încât m-ai cere de soție pentru că tu crezi că asta este ceea ce e corect, și nu ai lua-o pe domnișoara Prendregast ca amantă, pentru că ar fi greșit, iar eu m-aș trezi în fiecare dimineață știind că tu nu mă iubești. Iar de fiecare dată

când ne-am hârjoni între așternuturi, aș ști că te gândești la ea. Iar eu nu merit un asemenea tratament. Gesticula violent cu trabucul. Ea e în casa ta de oaspeți, bosumflată sau plângând sau, cunoscând-o, încercând să se hotărască dacă să vină după tine sau nu. Îți sugerez să te duci acolo și s-o ajuți să se hotărască.

El o fixă cu o privire pătrunzătoare. Se uită la trabuc. La expresia ei sardonică. Apoi zâmbi. Îi luă mâna și i-o sărută. Apoi se aplecă, sări peste balustradă și dispăru în noapte. Ea pufni și mai trase un fum din trabuc. Ce idioată era. O idioată, dar nu-i mai păsa deloc.

— Ei bine, vocea groasă a unui bărbat răsună din umbra cea mai neagră de lângă casă. Asta a fost cea mai interesantă scenă la care am fost martor în toată viața mea.

Întorcându-se, văzu cu inima tot mai mică cum o umbră înaltă se îndrepta spre ea. La naiba, era chiar *el*.

Duncan se înființă înaintea ei.

— Și aici am auzit cum te lăudai că mereu capeți bărbatul pe care îl vrei.

Lumina slabă din fereastră îi dezvăluia trăsăturile feței, astfel încât ea putu vedea gropițele din obrajii lui. „Afurisitul.”

— De cât timp ascuți?

— Te-am urmărit până aici, bineînțeles. Am oarece interese întemeiate pe rezultatele micii conversații.

— Da? Cum ar putea să te intereseze dacă mă mărit sau nu cu William?

— Păi atunci n-aș putea să mă căsătoresc eu cu tine.

Ea trase din trabuc atât de tare, încât trebui să tușească. Duncan, într-unul dintre accesele sale de mojie, o bătu pe spate.

— Dă-mi ăsta.

Îi luă trabucul dintre degete și îl aruncă între tufe. Apoi o prinse de umeri, se aplecă asupra ei și o sărută.

Ea îl împinse înapoi cu toată puterea ei și îi trase o palmă peste obraz. Îl ura. Doamne, cum îl mai ura!

Când își luă avânt să-l mai pălmuiască o dată, el îi apucă încheietura.

— Asta, draga mea, a fost o greșeală.

Cuprinzând-o cu un braț pe după talie, o lipi de el și o aplecă pe spate. Apoi o sărută – un sărut total, pătimaș, cu gura deschisă. Ea încercă să-l ocărăască, dar dădu de limba lui care intra și ieșea, imitând cu neobrăzare un act sexual. Dădu drumul mâinii ei și o prinse de ceafă. Ca să-și recapete echilibrul, ea se agăță de umeri lui. Balustrada îi pătrunse în carnea coapselor, iar ea și-ar fi dorit să fie scandalizată. De poziție, de josnicie, de îngâmfarea lui. Dar nu putea. Nu după ce un fior îi străbătu trupul, un fior cum nu mai simțise niciodată până atunci. Nu era sărutul unui gentleman. Era tot ceea ce putea visa o femeie, și i se întâmpla tocmai ei. Cu ochii închiși, savura întâlnirea lor. Ar fi vrut să se frece de el, iarăși și iarăși, extrăgând plăcerea numai din contactul cu el. Dar el o ținea prea strâns. Îi controla fiecare mișcare, ținând-o între el și balustradă. Când el se oprea ca să respire, ea își revenea în simțiri, dar numai pentru o clipă. Fiindcă el își cobora din nou capul, trecând cu gura lui deschisă peste obraji ei, luându-i lobul urechii între dinți și mușcând ușor. Ea sări și icni.

— Asta a durut.

El chicoti, pufnind ușor în părul ei.

— Dragă mea, nici măcar nu știi ce-ți place.

Și o mușcă din nou.

— Dumnezeu, Duncan!

Își înfipse degetele în părul lui, voind să-l rănească și ea. Nu părea să-i pese. O sărută mai jos de ureche, îi sărută pulsul de pe gât, zăbovi mai mult într-un loc anume care părea să-l fascineze, acolo unde gâtul întâlnea umărul.

Ea se auzi pe sine gemând, expunându-și simțămintele în modul cel mai gălăgios, asemenea unei nebune. Duncan însă, nu-și bătea joc de ea. El o gusta și părea că nu se mai satură. Ea privea în sus, la stele și își dorea... dorea mâinile lui pe sânii ei, capul lui între coapsele ei. Blestemat să fie, îl voia pe bădăran în toate

felurile posibile!

El o sărută din nou pe buze, și pătrunse în gura ei știind că va fi bine-venit – așa era. Cu ochii închiși, ea îi dezmiarda limba, sărutându-l ca și cum n-ar fi sărutat până atunci niciun bărbat. Și chiar nu sărutase. Nu așa. Nu cu tot trupul. Nu cu întreaga minte mistuită de dorința pentru bărbatul pe care îl ținea în brațe.

Când el își ridică, în sfârșit, capul, ea își trecu degetele prin părul lui. Cu o voce răgușită pe care abia o recunoștea, spuse:

— Te aștept în dormitorul meu.

— Da, șopti el. Mai târziu.

Ea clipi de mai multe ori, încercând să-și revină în fire.

— Cum... cum adică, mai târziu?

— Fată dragă, l-ai trimis pe William să-și caute iubirea. William e gazda. Asta ne transformă pe noi doi în singurii oameni rămași să prezideze balul, pentru că tu ești gazda de sex feminin.

Nu-i venea să creadă. Abia dacă mai putea să respire. Iar el nu se înflăcărase atât de tare ca ea. El păstrase controlul.

— Tu mi-ai făcut asta. Ai făcut-o intenționat.

— Ce? Că te-am sărutat? Bineînțeles, la naiba. Aveai nevoie de așa ceva de ani întregi.

Acum se simțea umilită.

— M-ai adus aici și m-ai forțat până când eu... m-ai forțat!

— Draga mea, eu nu te-am forțat să faci nimic.

Nu o făcuse. La un moment dat, la acel ultim sărut, se îndreptase de spate, dar ea tot se mai agățase de umerii lui ca o fetișcană care dorește cu disperare un bărbat. Își încheștă pumnii. Voia să urle. Voia să-l lovească cu picioarele. Voia să-i scoată ochii.

— Când balul se va încheia, spuse el, voi veni în dormitorul tău.

Din nou văzu gropițele din obrajii lui și acum știa că râde de ea. El nu se implicase așa cum o făcuse ea.

Dinadins o făcuse să-l dorească cu disperare, pentru ca apoi să-i dovedească faptul că tot el deținea controlul.

— Nu vei fi bine-venit.

— Poate nu de la început, dar știm amândoi că eu pot să te fac să te răzgândești.

Ea ridică mâna să-l plesnească din nou, cu palma întinsă și cu toată forța brațului ei. El n-o atinse, dar glasul lui deveni dintr-odată rece și aspru.

— Să nu mă mai lovești.

Ea ezită, apoi coborî mâna. Apoi își dădu seama. Trebuia să intre, și îl sărutase pe Duncan Monroe în toate modurile pe care le știa, unul mai lasciv decât celălalt. Iar el o sărutase pe ea. Nenorocitul o însemnase deja. Voia s-o umilească în fața tuturor. Pentru că fusese arogantă cu el, acum se răzbuna, și ce mai răzbunare era!

— Mi-ai deranjat părul?

— Nu de tot. Am avut grijă. Îi duse mâinile tremurânde deasupra capului. Vezi? Nici măcar nu ți-am mișcat vreo agrafă.

— Ai desfăcut vreun nasture?

Bâjbâi pe la spatele ei.

— Ești complet încheiată, rochia ta este impecabilă, la fel cum era când ai venit. Se dădu un pas înapoi și o inspectă. Mă rog, poate că e ceva mai boțită, dar neajunsul poate fi pus pe seama dansului.

— Da, da, sunt sigură că ai dreptate. Respiră adânc, își trase umerii înapoi. Ești sigur că n-ai făcut nimic care să sară în ochi?

— Draga mea, ești foarte suspicioasă.

— Iar tu ești în stare să transformi bălegarul în aur.

El râse. Afurisitul își dădu capul pe spate și râse din toată inima, amuzat. Ea încercă să se îndepărteze, dar el îi prinse brațul. Printre hohote, îi spuse:

— Părul tău, rochia ta, toate sunt în perfectă stare. Și dacă strălucirea patimii tale te va da de gol, pentru asta nu pot fi făcut eu responsabil.

— Eu intru.

La noapte, voi fi în dormitorul tău.

— Nu te deranja.

Ea se întoarse în sala de bal, cu bărbia poate prea sus, dar avea nevoie de încrederea pe care i-o dădea această postură. Oaspeții îi zâmbiră, ridicară paharele spre ea, iar ea zâmbea, pe de-a-ntregul conștientă de îndatoririle ei. Pentru că *era* conștientă. Acel incident de pe verandă nu putea fi considerat mai mult decât o nebunie de moment. Își croi drum către scenă, urcă alături de muzicanți și le ceru să dea un mic semnal. Când știu că a captat atenția tuturor, anunță:

— Colonelul Gregory este ușor indispus, dar a dorit să vă simțiți în continuare bine și, din respect pentru el, cred că așa ar trebui să facem.

Un murmur străbătu sala de bal, iar ea zâmbi și spuse:

— Este timpul pentru cina de la miezul nopții. Va fi servită în salonul mare.

Toți îi zâmbeau când coborî de pe scenă, și zâmbeau atât de bine-dispuși, că un fior rece îi străbătu șira spinării când privirea i se opri asupra lui Duncan. Duncan, cu întunericul nopții în fundal, sprijinit de ușa de sticlă deschisă și, ca un bădăran ce era, fumând un afurisit de trabuc.

Ea își eliberă privirea din a lui și se îndreptă spre salonul mare, conducându-i pe oaspeți. Dar aruncă o privire într-una din oglinzile pe lângă care trecea – și îl văzu. Pe pielea ei moale și palidă, acolo unde gâtul se unea cu umărul. Un semn mic, purpuriu. O mușcătură pasională. Se opri. Se uită. Nu putu să-și reprime un icnet de oroare. Iar în oglindă, îl putu vedea pe Duncan. Venind spre ea. Traversând sala de bal. În văzul tuturor. Iar în lumină, pe obrazul lui se putea vedea limpede urma degetelor ei.

Se înclină adânc, cu un gest larg de supunere, și spuse doar două cuvinte:

— La noapte.

Capitolul 22

William își făcu apariția pe veranda casei de oaspeți. Într-o criză de frustrare, își aruncă haina pe podeaua din lemn, își smulse vesta și o azvârli peste balustradă. Înaintă spre ușă, ridică mâna ca să bată... și se opri.

Nu era cel mai onorabil mod de a proceda. Tânăra femeie nu merita să fie coruptă de angajatorul ei, chiar dacă ea acorda sărutări cu atâta libertate. Lăsă mâna jos.

Poate doar lui. Numai lui. Și ar fi trebuit să-i fie rușine că a sărutat-o, și să-i fie și mai rușine că era atât de mândru de răspunsul ei. Răspunsul ei ciudat, vădind pesemne lipsa de experiență.

Ea nu dăduse niciun semn că ar fi fost o femeie de lume. Mai degrabă își exprimase disprețul față de doamnele din înalta societate care își flatau bărbații în față pentru ca apoi să-i disprețuiască pe la spate.

Se îndreptă spre balustradă și o apucă atât de strâns, că sângele i se scurse din degete. Dar o voia pe Samantha. Totul în trupul său, în mintea sa îi cerea să o ia, să o posede. O visa cu părul ei blond răsfirat pe perna lui, cu pielea satinată a umărului sub sărutarea buzelor sale, visa să o posede iarăși și iarăși. Era nemilos când se gândea la ea, ca la un inamic care trebuia învins și cucerit. Voia să-i arate Samanthei unde era locul ei, și acel loc era în patul lui. Lovi cu pumnul în balustradă. La naiba. La naiba!

El era un bărbat civilizat, un militar care văzuse destule în călătoriile lui și se mândrea cu vasta lui cultură. Trebuia să vadă la Samantha numai blândețea cu care se ocupa de copilele lui și cu care vorbea cu servitorii, și felul în care se purta cu oaspeții lui.

În loc de asta, el își amintea cum îi răsese în față, cât de inteligent îl sfidase, cum înainta ca o panteră și mirosea a femeie.

Toate emoțiile pe care i le stârnise erau primitive,

grosolane și de necontrolat. Acum era un bărbat care pierduse controlul de sine.

În spatele lui, ușa se dădu de perete. Se întoarse numai ca s-o vadă pe Samantha ieșind precipitat. Trânti ușa atât de tare că se deschise la loc, așa că se întoarse bombănind s-o închidă cum trebuie. Asta era tot ce-i trebuia. Imaginea ei, vocea ei. Buzele îi păreau țepene, dar glasul îi era gros și întunecat.

— Samantha.

Ea îngheță, apoi, încet-încet se întoarse spre el.

Veranda era cufundată în întuneric. Perdelele atenuau lumina care venea din casă, iar acoperișul stătea în calea razelor lunii, dar el putu să distingă trăsăturile crispate ale feței ei pe fundalul peretelui alb. Era îmbrăcată la fel ca la bal, cu brațele și pieptul palide și dezgolite. Ea îl fixă cu privirea și pieptul i se ridică în timp ce trase adânc aer în piept.

— Cum îndrăzniți să veniți la mine, aici, acum, noaptea?

Apoi se năpusti spre el. El se pregăti pentru atac. Ea îi apucă reverele, îl trase spre ea și îl sărută. Iar el aproape că auzi ultimele lui rețineri cum plesneau.

Își apăsă buzele pe ale lui, oblic, după cum o învățase el, și îi mușcă buza inferioară. Blând, dar cu o agresivitate mocnită care îi zbârli părul de pe ceafă. Mai mult ca sigur, el nu o învățase și *așa ceva*. Dar el n-avea de gând s-o lase să preia controlul. Nu când dorința pulsa în el: o dorință orbitoare, incandescentă. Șezând pe balustradă, își depărtă picioarele s-o poată primi. Îi cuprinse capul cu brațele și o ținu pe loc. Limba lui își făcu loc printre buzele ei. Simți surpriza ei de moment, o rezistență trecătoare, apoi răspunsul.

Nimic n-o mai reținea. Încerca să-l devoreze, hărțuindu-l, răspunzând la fiecare atac al lui. Palmele ei alunecară peste umerii lui, o mângâiere care lăsă urme de foc pe pielea lui. El îi ciupi buzele cu ale lui, apoi înlocui mușcăturile cu mici împunsături cu limba.

Ea intră între picioarele lui desfăcute și se lipi de el. Piept lângă piept, vintre lângă vintre. Sâni ei se striveau de el, iar el dorea... totul. Acum. Acum. Se ridică în picioare. Ea scânci când el întrerupse sărutul. O apucă cu mâinile în jurul taliei și o repezi înapoi, împingând-o în peretele căsuței, prinsă în capcană între el și zid.

Ea îi prinse brațele și începu să se agite, lipită de el. Nu ca să scape, ci ca o pisică atunci când vrea să fie mângâiată. El se conformă, mișcându-și șoldurile către ea, încercând să ostoiască mâncărimea pe care ea o iscase cu ochii ei languroși și gura obraznică, cu pielea ei catifelată și cu trupul care se mișca cu acea senzualitate extraordinară.

Își lăasă mâinile să alunece în sus de pe talie și descoperi... Dumnezeule, nu purta corset. Niciun corset. Nicio cămășuță. Pielea ei era acoperită doar de un strat subțire de mătase, iar el avea să atingă fiecare centimetru din ea. În curând. Dar nu destul de curând. Îi găsi sâni și îi cuprinse în palme. Plini. Sensibili, dacă era să se ia după geamătul ei.

— Veneai la mine?

Nu-și recunoștea propria voce, atât de joasă era. Ea se rezemă de perete, cu capul pe spate, expunându-și gâtul, aidoma portretului unei femei în vârtoarea pasiunii.

— Cum? Vocea ei suna atât de găfăită pe cât era a lui de guturală.

— Veneai să mă întâlnești?

Ea nu răspunse.

— Samantha! Îl înnebunea că trebuia să se desprindă de ea, dar simțea nevoia să știe. Răspunde-mi.

Ea îl prinse, îl trase înapoi la ea.

— Da. Pe tine. Te vreau pe tine.

El o recompensă zgândărindu-i sfârcurile cu degetele lui mari. Ea, la rândul ei, îl recompensă cu sfârcurile întărindu-i-se și cu un geamăt sfâșietor. Pielea netedă a gâtului ei întins era ca o invitație, așa că el se întinse s-o sărute, să guste dulceața ei. Era euforic.

— Din prima clipă când te-am văzut... pe drum... am

știut că voi da de necaz.

Un chicot răgușit de amuzament îi scăpă Samanthei.

— Atunci m-ai speriat de moarte.

— Nu mi-am dat seama. Bâjbâia la nasturii de pe spate ai rochiei. Își cam pierduse îndemânarea... sau era atât de înnebunit că nu mai putea... așa! Trei nasturi la rând. Destul cât să-i elibereze umerii din mâneci. M-ai înfruntat atunci.

Apucându-l de umeri, ea se arcui îndărăt, să-i permită mai bine accesul.

— Credeam că vrei să-mi furi săculețul. Promite-mi...

Nasturii se deschideau mai ușor acum, iar corsajul i se răsfârâse peste talie.

— Promite-mi că n-ai să fi... omorât.

— Nu. O să am grijă să nu fiu omorât.

Ar fi spus mai multe, dar sânii ei i se revărsară în palme, piele fină încoronată cu sfârcuri catifelate și ferme ca fragii copti. Le savura greutatea. O apucă apoi cu un braț pe după mijloc și o arcui înapoi, ca să prindă valorosul dâmb cu gura lui.

Ea țipă înăbușit și nehotărâtă. Apoi, în timp ce el o gusta, un geamăt îi scăpă printre buze. Tremura în îmbrățișarea lui. Apoi îi luă capul între mâini și îi dădu părul pe spate.

— William, te rog, William!

Săptămânile în care o privise și nopțile în care o dorise îi călăuzeau frenezia. Cu limba îi încercui un sfârc, apoi își folosi buzele poznașe să o excite, luptându-se apoi să țină sub control nebunia pe care o declanșase în această femeie. Voia să râdă cu ea, să danseze cu ea... voia să plonjeze înlăuntrul ei până când ea l-ar fi recunoscut ca stăpân. Voia s-o iubească până s-o aducă la starea de sălbăticie de care știa că era în stare.

Iar ea... mica vrăjitoare, nu voia altceva decât să preia controlul de la el și să-l înnebunească așa cum și el o înnebunise.

Cu o mișcare iute, îi dezlegă eșarfa și o aruncă pe jos.

Îi desfăcu cu gesturi precipitate gulerul și îi descheie cămașa. Mâna ei alunecă dedesubt, pe pielea lui. Mâna ei... pe el. El abia mai răsuflă. O mușca cu blândețe, amenințând-o și dăruindu-i în același timp plăcere. Ea țipă înăbușit și ridică un picior peste șoldul lui.

Dacă n-ar mai fi fost nimic între ei... dacă pantalonii lui ar fi dispărut, iar fustele ei ar fi fost sumețite până în talie... atunci el ar fi acum în ea. Năpustindu-se cu mädularul prin intrarea în trupul ei, spre profunzimi nebănuite. Mișcându-se în străfundurile ei. Făcând-o să răspundă așa cum poruncise el. Asta, dacă nimic n-ar mai fi stat între ei.

Înadins, mâinile ei o porniră în jos, spre pantalonii lui, Degetele ei îl mângâiau, atingându-i șoldul, pânțele... Dumnezeule! Îi găsi mädularul și începu să-l dezmiere pe toată lungimea lui. Inima lui aproape că stătu în loc în fața unei asemenea îndrăzneli. A plăcerii pe care i-o producea atingerea ei. Nici nu conta că stofa pantalonilor mai atenua senzația, sau că doar lenjeria lui mai stătea între el și extaz, sau că ea încă nu știa cum poate fi cel mai bine dezmiertat un bărbat. Ea era a lui. Femeia lui. Perechea lui. Iar el răspunse din adâncimea ființei lui.

O apăsă de perete și prinse un pumn de material. Îi ridică, mai prinse un pumn și îi sumeți fustele. Cu genunchiul, îi depărta picioarele. Gestul lui nu mai avea nicio urmă de finețe. Mișcările lui aveau ca unic scop cucerirea... Iar țipătul înăbușit pe care îi scoase ea nu era o obiecție, ci expresia surprizei. Ridică mâna de-a lungul coapsei ei și descoperi... nu mai era nicio surpriză, dar ea era goală pe sub jupoane, iar picioarele – catifelate, lungi și îndrăznețe.

Râse tare iar, triumful lui exprimându-se în veselia debordantă. Ea sperase să-l tulbure. În loc de asta, îi înlesnise cea mai obraznică mișcare. El își ridică piciorul în sus până când ea ajunse călare pe coapsa lui. Gemu și încercă să se ridice în vârful picioarelor, ca să scape de el. El o urmă, apăsându-se pe părțile ei cele mai sensibile, care

acum se frecau de el.

— William, șopti ea cu voce tremurândă. Nu.

El chicoti din nou, și duse mâna între picioarele ei. Găsi smocul de păr creț, dar continuă să exploreze mai jos și o atinse. Cea mai sensibilă piele. Acel mic mugure care putea – și urma – să îi producă cea mai rafinată plăcere. Folosindu-și degetele, o deschise, astfel că nimic nu mai stătea între ea și satisfacția supremă.

— William. Mâinile ei se agățau de umerii lui. Te rog.

— ... să nu? murmură el. Sau da?

Și își ridică și mai sus coapsa. O ținea de șoldurile goale și o mișca înainte și înapoi, astfel încât greutatea corpului ei și contactul cu piciorul său să-și facă efectul asupra ei. Ea nu putea să scape. Încercase, ce-i drept. Se lipea de perete, împingea în pieptul lui. Încercase totul, dar, în final, cedă.

Așa cum știuse dintotdeauna, când Samantha ceda, ea ceda cu totul. Nimic n-o mai reținea. Se sprijini cu spatele de perete și prinse în mâini cămașa lui. Respira greu, gâfâit. Și cum o ținea el, cu un braț în jurul mijlocului, ea se cutremură în pragul orgasmului. Iar când acesta lovi, ea începu să țipe până când el fu nevoit să-i astupe gura cu gura lui. Nimeni care s-ar fi plimbat prin grădină n-ar fi putut să ia acel țipăt drept altceva decât țipătul unei femei aflate în ghearele pasiunii.

Pe de-o parte, el ar fi vrut s-o ferească de gura lumii, dar, în același timp ar fi vrut să scoată pieptul înainte și să spună lumii întregi. O adusese pe Samantha pe culmi. O forțase să ajungă acolo. Controla o femeie a cărei inimă și minte erau o provocare pentru tot ceea ce reprezenta el.

Ținând-o pe Samantha cu brațele, el își lăsa piciorul în jos. O ținea și îi săruta fruntea, și se mândrea de cum știuse să o ducă unde a vrut. Chiar dacă el era pe jumătate nebun de dorință, pe ea o dusesese dincolo de limite. Apoi îi simți degetele făcându-și de lucru cu pantalonii lui. Și cu lenjeria lui intimă. Cumva reușise să-i desfacă nasturii și acum... își ținu respirația. Abia mai putea să răsuflă. Cumva, ea

reuşise să se strecoare pe sub hainele lui... şi ţinea mădularul lui în mână.

Nicio femeie nu mai făcuse asta. Să-l țină, să-l mângâie, să-l alinte curioasă şi provocatoare în acelaşi timp. Îşi plimba degetele de-a lungul bărbăţiei lui, urmărind fiecare vinişoară. Dădu ocol vârfului şi pentru o clipă crezu că va termina în mâna ei. Dar îşi păstră cumpătul... cu greu.

— Nu ştii ce faci.

— Nu, dar îmi place.

Tonul vocii ei era jos, răguşit, ca al unei femei satisfăcute. El încă o mai ţinea de şolduri. Avea să-i arate el satisfacţie. Îşi înfipse mâna între picioarele ei, îi desfăcu pliurile cu degetele lui şi găsi intrarea în trupul ei. Ea se cutremură şi îl prinse mai ferm ca până atunci. El îşi strecură un deget înlăuntrul ei. Ea slobozi un geamăt şi încercă să-l încalce din nou.

— Asta e, hotărî el. Asta e tot.

Voia să fie între coapsele ei. O voia acum. O lipi de perete şi o trase spre el, amândoi goi, bărbat şi femeie. O deschise cu două degete.

— Doare, spuse ea.

În loc de răspuns, el îi ridică bărbia cu cealaltă mână şi o sărută. Îi devora gura cu a lui, fără să-i lase vreun răgaz. Ea nu dădea înapoi. Nu Samantha. Iar el ştia că n-ar fi făcut-o.

În loc să o facă, ea îl sărută la rândul ei, îndrăzneţă şi sălbatică, împingându-şi trupul tot mai tare în al lui. Întregul el trup tot mai aproape de el, iar felul în care stătea el, cu genunchii îndoiţi, gata să intre în ea...

Se opriră. Aproape că intrase în ea. Era începutul posesiei. Era lucrul împotriva căruia luptaseră încă din clipa în care se întâlniseră prima oară. Şi era inevitabil.

Amândoi se opriră din respirat, se opriră din sărutat. Se fixau unul pe celălalt în lumina palidă, fără să se vadă prea bine. Nici nu aveau nevoie. Ea îşi mişcă şoldurile, astfel încât el intră puţin mai adânc. Ea îşi înăbuşi un mic

țipăt de durere.

— Știi că o să te doară, îi suflă el în ureche.

„Da, știam că ai să mă faci să mă doară.”

Ea nu spusese asta, în schimb se lăsă din nou în jos, iar el nu mai găsea cuvinte cu care să i se adreseze. Senzația era așa cum o visase el. Era ca mătasea și ca nisipul, fierbinte și strâmtă. Voia să intre în ea și să rămână acolo. Voia să termine repede și s-o ia de la început. Ea îl învăluisese într-o fierbințeală care începea să-i topească cotloanele înghețate ale sufletului și îl făcuse pentru prima oară după prea mult timp să se simtă întreg. Pentru prima oară în viața lui.

Dinspre conac se auziră râsete. Nu puteau face asta aici. Ridică ușor capul, aruncând o privire împrejur.

— Trebuie să ne mutăm.

— Eu nu vreau.

Îl îmbătase cu excitația ei. Dar el mai avea o sămânță de rațiune, dacă asta se mai putea numi așa.

— Or să ne descopere. Să intrăm în căsuță.

O ridică și o apucă iute cu mâinile de posterior. Atunci, ea își înfășură picioarele în jurul lui. Și el alunecă cu totul înlăuntrul ei.

Fecioria i se rupse. Scoase un țipăt - de furie, de durere, el nu știa - și îl lovi puternic în umeri.

— La dracu'! Înjura ca un soldăței în timp ce mușchii ei se încordară în jurul lui.

În vârtoarea amețitoare a dorinței, el uită cu totul de nevoia lui de intimitate. De discreție. Nevoia de orice altceva decât satisfacție. Cu ea sprijinită de perete, ieși încet afară din ea... aproape de tot. Apoi intră. Și ieși. Vocea ei suna răgușit în aerul nopții.

— William, Dumnezeu mare, William!

Nu părea că o mai doare, dar, oricum, el n-ar fi putut face altceva să-i aline durerea. Pulpele, genunchii îl dureau de la greutatea ei, dar nu se putea opri. Trebuia să o posed, să o posed și iar să o posed, până când ea va ști că este a lui.

Ea se ținea de umerii lui, pentru echilibru, pentru susținere... fericirea era atât de greu de suportat, dar în același timp el dorea ca ea să-l țină astfel pentru totdeauna. Se mișca acum mai repede, respirația îi era tot mai agitată, șoldurile lui zvâcnind fără urmă de tandrețe. Nu ajungea destul de aproape. Nu putea atinge acel unic loc... acel loc înlăuntrul ei... locul care făgăduia posesie, control asupra Samantha. Pentru totdeauna. Trebuia să-l atingă. Trebuia să-l atingă acum.

— Acum! porunci el. Acum!

Picioarele ei zvâcniră în jurul taliei lui. Ea gemu adânc. Iar înăuntru, mușchii ei îl strângeau, în timp ce el se împlânta iarăși și iarăși, umplând-o cu sămânța lui.

Apoi, încet, se lăsă în genunchi, ținând-o, alunecând de-a lungul peretelui și gemând de satisfacție... și de dorința de a o mai poseda o dată.

Capitolul 23

Samantha se trezi la zgomotele făcute de focul ațâțat în vatră și de buștenii groși aruncați peste tăciuni. Căldura o lovi în față. Își lipi obrazul de perna sofalei și așteptă. Nu fu dezamăgită. William puse o pătură peste ea și se întinse alături, trăgând-o spre el și căldura lui.

— Mmm, gemu ea. Ești fierbinte ca o sobă.

— Fierbinte? se auzi vocea lui profundă și blândă direct în urechea ei.

— Așa de fierbinte.

Ea deschise ochii și se întoarse să-l privească. Lumina focului li desena șuvițe aurii în părul negru și conferea trăsăturilor lui austere mai multă căldură. El o privea zâmbind, de parcă imaginea ei îi făcea plăcere. Cu siguranță noaptea adusesese cu sine plăcerea După furtunosul și indiscretul episod pe verandă, el o dusesese înăuntru. Nu ajunseseră mai departe de sofa, căci pasiunea îl cuprinsese

din nou. Pernele ajunseseră pe podea. Hainele lor ajunseseră pe podea. Ei ajunseseră pe podea, și acolo și rămăseseră.

Acum el adusese pături și perne de pe patul ei,. Construind un cuib ca un vultur măreț încercând să-și atragă femela. Ea își trecu palma peste fața lui aspră.

— Cât e ceasul?

— Mai sunt două ore până în zori, răspunse el fără să se uite spre fereastră.

— Sunt cât se poate de trează. Ea se uită la pieptul lui, apoi îl privi în ochi. Ce ai vrea să facem ca să treacă timpul?

— Să flirtăm.

Degetele lui o mângâiară pe păr. Ochii lui erau atât de albaștri, încât băteau în negru în lumina focului, desăvârșiți în intensitatea lor.

— Ești frumoasă. Subțire, cu eleganța și puterea unui pursânge.

Ea rânji. Pentru că putea să-l tachineze. Pentru că o făcea fericită.

— Vrei să spui că arăt ca un cal?

— Tu ce crezi?

Zâmbetul dispăru, șters de forța întrebării.

— Cred că tu chiar mă consideri frumoasă, și mai cred că... mă înclin în fața percepției tale superioare.

— Îmi confirmi că ești pe cât de frumoasă, pe atât de înțeleaptă.

Își puse mâna în scobitura spatelui ei și îi trase soldurile mai aproape de ale lui. Era stârnit din nou, așa lipit de ea. Dar nu făcu nicio tentativă de a se sui deasupra ei, deși ea se mișca ațâțător.

— Ești prea nouă pentru mine ca să te posed din nou.

— Dar nu vrei...?

Ea își plimbă mâinile în jos pe pieptul lui.

— Ba da. El se sprijini în cot și își propti capul în palmă. Dar în ciuda comportamentului meu rușinos din seara aceasta, știu cum în mă port cu o femeie.

Ea se ridică la rândul ei în cot.

— Ce comportament rușinos?

— Te-am iubit în picioare, pe verandă.

— Și ce e rușinos în asta? Am amintiri destul de plăcute despre...

— Da, și eu. El îi duse mâna la buze. Dar să inițiezi o virgină într-un astfel de mod, atât de violent, fără a ține cont de confortul și inocența ei...!

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Confort? Trebuia să ne gândim la confort? Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Un bărbat ar trebui să respecte inițierea unei virgine. Violența de genul ăsta este pentru amanți experimentați, nu... nu pentru tine. El se încruntă în stilul lui sever, milităros. Nu atât de repede.

— Te simți vinovat?

— Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut într-atât controlul.

— Da, așa ai făcut, nu-i așa? Încântată, ea îl mângâie pe umăr. Colonelul Gregory și-a pierdut capul din pricina unei femei.

— Nu din pricina unei femei. El o mângâie la fel de încântat. Din pricina ta. Doar a ta.

Ea îl plăcea așa de mult.

— Vorbește-mi. El luă o șuviță din părul ei, o trase în față și o drapă peste sân și îi mângâie sfârcul cu ea. Dacă tot nu putem să ne iubim, spune-mi despre familia ta. Despre copilăria ta.

Asta o trezi din visurile ei senzuale. El punea întotdeauna întrebările cu un scop. Voia să știe adevărul despre femeia care îl făcuse să renunțe la principiile lui ferme. El nu era atât de implicat cum era ea. William o privea cu atâta intensitate, de parcă ar fi putut să-i citească în suflet.

— Mă privești mereu așa de acuzator cu ochii ăștia mari și căprui ai tăi, de fiecare dată când vreau să fac ce e corect.

— Vrei să afli mai multe despre femeia cu care te-ai culcat, zise ea pe un ton inexpresiv.

— Iubiții vorbesc despre diverse lucruri. Își povestesc viețile. Amintirile.

— Despre familii, zise ea cu ostilitate.

— Eu am ales. Te vreau pe tine, nu familia ta.

O știuse. Îi dăduse indicii despre trecutul ei. Fragmente de realitate. Putea să-i povestească despre mama și tatăl ei, despre originile ei, iar el nu și-ar fi schimbat opinia. Câtă vreme nu-l zgândărea prea tare... câtă vreme îi spune orice în afară de ce le făcuse atâtor oameni timp de mulți ani.

— Ai crescut pe străzile din Londra, cred, zise el.

— Ai ghicit. Din pricina accentului? Ea trecu la dialectul cockney. Văzuși cum mă folosesc dă dește ca să mânc? Cum îmi șterg nasu' pă mânecă?

El ridică din sprâncene, dar dădu dovadă de o percepție care o sperie.

— Ești furioasă?

Nu, nu era. Era speriată. Pentru prima dată în viața ei își dorea cu disperare ceva ce nu putea avea. Ce zisese Lady Marchant? Dacă reușești să prinzi destul de repede un soț, el nu va afla amănunte despre tine decât atunci când va fi prea târziu. William admisesese că nu-i putea rezista. Dacă îl prindea... dar el avea să afle. Trebuia să-și amintească asta. Îl iubea, dar nu îl va putea avea niciodată. El îi frecă fruntea, acolo unde se încruntase.

— Cineva trebuie să te fi rănit foarte mult.

Nu fusese o singură persoană, ci mai multe, iar el era următorul la rând. Reveni la accentul elegant pe care îl învățase la academie.

— Îi rănesc și eu, domnule. Dacă crezi cu adevărat că albul e alb și negrul e negru și că nu există nuanțe de gri, atunci poate că ar trebui să știi că sunt acoperită din cap până-n picioare cu praf de cărbune.

El îi zâmbi cu atâta pasiune, cu atâta admirație.

— Ești cea mai cinstită femeie pe care am întâlnit-o

vreodată.

Ea se ridică brusc, exclamând:

— Nu!

El răsucea lucrurile. Ea încerca să-l avertizeze, iar el o admira pentru asta. Dar doar pentru că nu înțelegea profunzimea nedreptății ei.

— Știu, știu. El o trase înapoi spre el. Vrei să-mi faci morală pentru prejudecata mea. Dar o spun serios de data asta. Ești cea mai cinstită persoană pe care o cunosc.

Ar fi trebuit să-i spună. Ar fi trebuit. Dar aerul era rece, el era cald, iar ea merita măcar o zi întreagă de fericire. Avea să-și ia ziua de fericire.

El o trase la loc în brațele sale, iar ea cedă, încercând să rețină totul despre el. Felul în care arăta, cum se simțea, cum îi cădea părul pe frunte, degetele lui puternice... Cu degetul mare, el îi apăsă bărbia.

— Spune-mi un lucru bun despre părinții tăi.

— Au fost căsătoriți.

— Cam dur, replică el foarte serios.

Era noapte, ora confidențelor. El era iubitul ei, bărbatul în care voia cu disperare să se încreadă. De ce să nu-i spună totul? Cel mai tău lucru care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost ca el s-o respingă...

— Draga mea, parcă te-ar durea ceva, așa arăți... El îi trase capul la pieptul lui. Nu... îmi pare rău că am întrebat.

— Mama mea, răspunse ea iute, provenea din mica nobilime, fiică de pastor care lucra într-un conac, ca guvernantă.

Ea auzi cum el inspiră rapid.

— Prin urmare, pășești pe urmele mamei tale, zise el.

— Sper că nu.

Dar oare așa era? „Ce se va întâmpla după ziua de azi?”

— Tata a cunoscut-o pe mama în parc, într-una din zilele ei libere. Avea o mică moștenire din partea bunicii ei, așa că el a curtat-o, iar ea s-a căsătorit cu el în ciuda tatălui ei. Și a ajuns în iad. Desigur, și-a pierdut slujba. Familia nu

mai vorbea cu ea. Iar tatăl meu s-a dovedit a fi un ticălos cu suflet negru. I-a cheltuit banii, apoi a pus-o la muncă, nu muncă de felul celei cu care era obișnuită, ci să coasă până o dureau ochii. Să cerșească... ea ura să cerșească. Să stea la colț de stradă cu mâna întinsă, să fie scuipată de fosta ei stăpână, ridiculizată de bărbați, să i se ofere bani pentru serviciile ei. Samantha își ascunse fața la pieptul lui William. Tata obișnuia să-i bată pe cei care făceau asta.

— Slavă Domnului! El părea oripilat, dar mulțumit că tatăl ei dăduse măcar o mică dovadă de bun-simț.

Ea îi strivi speranța.

— El n-o voia, dar nu voia nici ca altcineva s-o aibă.

Oare de ce începuse să-i mărturisească? Acum era pierdută, rătăcită în amintirile acelor nopți aparent nesfârșite, când foamea îi devora stomacul.

— Mama m-a născut în cele mai rele circumstanțe, în timp ce el era plecat să-i facă curte altei femei. Vezi tu, îi plăcea să le păcălească. Să le aducă la nivelul lui. Și câteodată ele aveau bani și atunci noi aveam bani, destui pentru mâncare și cărbuni.

William o mângâie pe păr.

— Ai suferit de frig și de foame?

— Da, domnule. Iar mami îmi dădea mie aproape totul. Amintirea vinovăției începu să o roadă în timp ce ea alunecă din nou în dialectul cockney. Io știam că nu era bine, dar tot ședeam la foc și-i mâneam mâncarea.

— Câți ani aveai? O mângâie ușor pe spate, încercând s-o consoleze, dar ea simți cum el începe să se încordeze.

— Mama a murit când eu aveam șapte ani.

— Șapte? Aveai doar șapte ani când a murit? Înseamnă că trebuie să fie tare fericită că ai supraviețuit. Îmbrățișarea lui era și tandră, și iritată. Draga mea, tu nu ești părinte - îți spun eu că, odată ce ai adus pe lume un copil, ai face orice ca să-l ții în viață, chiar și dacă suferi de foame și de frig.

Samantha aproape că ar fi izbucnit în râs, dar asta n-ar fi fost frumos.

— Ești naiv, domnule. Tatăl meu nu a simțit o astfel de responsabilitate părintească, cu atât mai puțin părinții atât de sfinți ai mamei. Mama le spusese că au o nepoată. I-a implorat să mă ia la ei. Ea, care ura să cerșească. Își înfipse degetele în umărul lui William. Ei au refuzat-o, i-au transmis că își merită soarta, la fel ca și mine.

— Nu poate decât să-ți fie milă de micimea sufletelor lor.

— Ori să-i urăsc pentru că și-au întors fața de la mine. Ea chiar îi ura. Când mama a murit, tata le-a trimis vorbă. El nu mă voia și bănuiesc că voia să profite un pic de pe urma vânzării mele.

Își scutură capul. Oare de ce mai vorbea? Nu spusese nimănui povestea asta. Era umilitor să fii atât de sărac și nedorit, mai ales de către cei care ar fi trebuit să te iubească cel mai mult. Oare de ce nu reușea să se oprească?

— Cum ai supraviețuit? Un copil de șapte ani fără nimeni care să se îngrijească de tine?

— Am stat la colț de stradă. Am cerșit. Am măturat intersecțiile. Am făcut ce vezi că fac copiii în Londra în fiecare zi.

El nu mai zise nimic.

Probabil că acum o disprețuia. Își vărsase toate secretele, în fine, aproape toate secretele, iar el își dăduse seama în cele din urmă de ce fel de femeie se îndrăgostise. Se crispă la gândul că trebuia să-l înfrunte, dar nu putea amâna momentul la nesfârșit, ușa că își înalță chipul spre el.

El o privea cu... ei bine, cu afecțiune. Aproape cu admirație.

— Ești o femeie remarcabilă, zise el și o sărută.

Cu un suspin, ea se relaxă lângă el. Îl sărută și ea, sărutări fierbinți pe care le împărțea doar cu el. I se dăruie complet și speranța renăscu și creșcu în sufletul ei. Era așa de periculos să i readă că dacă acceptase ororile din tânăra ei viață, el o va accepta complet. Dar nu se putea abține.

Poate... poate că în sfârșit își găsisese un cămin. Ea își sprijini fruntea de a lui și îl privi în ochi.

— Eu ți-am spus secretele mele. Acum spune-mi-le pe ale tale.

Ea nu știa la ce să se aștepte, dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru adevăr.

— Secretele mele? Nu am decât unul singur. Eu prind spioni.

Ea clipi.

— Ce?

— Vezi câtă încredere am în tine? Ochii lui albaștri sclipiră, el zâmbi de parcă ar fi fost foarte mândru. Îți jur că este adevărat. Eu prind spioni.

Cât fusese de proastă!

— Noaptea, pe drum. Desigur. Ea îl apucă strâns. Dar asta e periculos.

— Mai periculos decât să prind tâlhari? o tachină el.

— Da, așa cred, răspunse ea cu seriozitate. Tâlharii sunt de regulă oameni care, altfel, nu au cum să trăiască.

— Ești prea blândă cu oamenii care nu merită milă, zise el sever.

Sigur că habar n-avea, iar ea era prea concentrată asupra lui.

A siguranței lui.

— Spionii sunt nemiloși. Ei nu vor să te jefuiască.

— Ba sigur că da. Spionii îți fură viața, onoarea, pământul, aduc moartea militarilor care își slujesc patria cum pot mai bine, aduc moartea copiilor... a soțiilor.

Situația devenea tot mai periculoasă. Samantha se simțea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui lac înghețat, pe o pojghiță subțire de gheață, neștiind încotro să se îndrepte.

— Am crezut că soția ta a murit în timpul unui jaf.

— Tâlharii au mărturisit înainte să fie spânzurați. Fuseseră plătiți de ruși să aștepte până când Mary părăsea tabăra, apoi s-o atace. Zelul meu de a scăpa țara de influența rusească s-a dovedit a fi o problemă pe care ei au

vrut s-o elimine.

— La naiba!

— Așa că am părăsit India împreună cu copiii mei, hotărât să urmăresc șirul trădătorilor înapoi la sursă. Ceea ce am și făcut. Am adus la această petrecere unul dintre cele mai importante cupluri de trădători ai Angliei.

Straturi peste straturi. Petrecerea era mai mult decât un ritual de împerechere între el și Lady Marchant. Era o capcană...

— Cine?

— Ești atât de onestă și directă, încât mă tem să îți spun, pentru că nu vei putea să-ți ascunzi disprețul.

Ea își aminti vremurile când fusese prinsă cu mâna într-un buzunar, felul în care zâmbise, lingușise și jucase rolul nevinovatei. Vremurile în care scăpase de arest imitând accentul elegant al nobililor și prefăcându-se indignată.

— Sunt directă doar cu tine, William. Pot să mă prefac mai ceva ca actorii de pe Drury Lane.

— Lord și Lady Featherstonebaugh.

Așteptă să-i vadă reacția șocată. Dar ea se gândea. Își aminti de bătrânul libidinos și de flirturile lui. Își aminti de bătrâna atentă care privea totul cu ochii mijiți și cu mare intensitate.

— Nu el. Ea.

William scutură din cap, parcă nedumerit.

— Cum ai știut asta.

— Recunosc semnele. Ea ascunde ceva.

— Ea chiar ascunde ceva. O hartă furată. Teresa i-a auzit vorbind și avem mai multe informații acum de la... de la bărbatul căruia i-a furat această hartă. Este foarte important s-o recuperăm, dar mai degrabă ne-ar plăcea s-o înlocuim cu una care să deruteze inamicul. Ea simți cum mâinile lui William se încordează pe umerii ei. Dacă am putea face asta, am salva multe vieți de englezi.

Ea încercă să respire, fără prea mare succes. Simți că plămânii i se strâng de durere. Șopti răgușit:

— Aveți nevoie de un hoț de buzunare.

— Da. Știi unde putem găsi unul? El chicoti, apoi se opri. Presupun că știi. Doar îi cunoșteai pe hoții din Londra.

— Da.

El își frecă gânditor bărbia, privind peste capul ei.

— Dar niciun hoț obișnuit nu ar putea pretinde că e nobil. Presupun că l-am putea aduce ca servitor. Dar nu, nu ar putea ajunge aici destul de repede. El văzu că Samantha era necăjită și o îmbrățișă. Nu te necăji, draga mea. Cumva o să găsim o metodă. Nu e problema ta. Nu te mai gândi la asta.

El începu să moțăie, lăsând-o pe Samantha să se holbeze cu ochii larg deschiși în lumina cotropitoare a focului. William se trezi devreme, când afară era încă ceață groasă. Înăuntru, focul ardea vesel, emanând căldură, încălzindu-i spatele și căsuța. Dar Samantha nu era în pat. El rămase întins cu ochii închiși, inspirându-i parfumul din pernă, simțind relaxarea pe care o aducea cu sine fericirea și așteptând să se întoarcă pentru a-i spune cum vor decurge viețile lor de-acum în colo. O să vorbească despre călătorii și poate... copii...

Auzi foșnetul unor jupoane apretate. Deschise ochii și o văzu pe Samantha îmbrăcată într-o rochie verde de proporții modeste, șezând la masă. Se uita la el cu o expresie rece și întrebătoare, departe de încântarea unei iubite pe care se obișnuise s-o vadă pe chipul ei. Dar poate că era doar timidă. Sau poate că se temea că el avea s-o respingă, așa cum tatăl ei îi respinsese mama. A, da. Din povestea aceea reieșea nesiguranța pe care ea trebuia s-o simtă în compania lui. Era sarcina lui s-o liniștească.

Îi zâmbi, apoi bătu cu palma peste perne.

— Vino înapoi, draga mea. Lasă-mă să-ți arăt metoda corectă prin care un iubit părăsește patul conjugal.

Expresia ei rece dispăru, fiind înlocuită de șoc, și, preț de o secundă, de o durere atât de profundă, încât el rămase uluit.

— Conjugal? Întrebă ea. Nu a fost vorba de căsătorie.

Neîncrederea ei îl lăsă fără cuvinte îndeajuns de mult cât să apuce să o studieze. Mâinile și le ținea strânse în pumni în poală, cu degetele mari ascunse sub celelalte degete. Respira iute și scurt. La un moment dat, în noapte, ea căzuse iarăși pradă îndoielilor și temerilor – se temea de el? De intențiile lui? Dar dacă asta ar fi fost adevărat, atunci menționarea căsătoriei ar fi trebuit s-o liniștească. Treptat, fără să-și ia privirea de la ea, el se eliberă de pături.

Ea îl studie fără cel mai mic semn de interes sau de pasiune. William își luă hainele și se îmbracă, încercând în tot acest timp să înțeleagă ce se întâmplase. O rănisese în vreun fel? Da, dar reparase asta. O speriasese? Nimic nu o speria pe Samantha. Fusese supărată când îi spusese de problema cu Lady Featherstonebaugh – oare era îngrijorată că își va risca viața și o va lăsa singură? Dar dacă era așa, de ce plecase de lângă el?

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea își feri privirea și se uită pe fereastră cu buzele tremurând, apoi și le strânse într-o linie fermă.

— Haide cu mine la conac, porunci el. Trebuia s-o convingă să vorbească – și nu era bine s-o lase singură. Trebuie să mă pregătesc pentru ziua de azi, să mă îmbrac în haine neșifonate și să mă consult cu Duncan.

Ea îl privi în cele din urmă și goliciunea privirii ei îi dezvălui un suflet chinuit.

— Mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Capitolul 24

— Ai de gând să mă dezlegi sau mă lași să stau așa toată ziua?

Teresa se opri din agitația îmbrăcatului și se uită la Duncan, întins în pielea goală pe patul ei, legat de stâlpi cu eșarfa ei.

— Da, da, te dezleg.

Se îndreptă spre el atât de hotărâtă, încât îi era greu să creadă că acum jumătate de oră era foarte ocupată să-i sărute posteriorul. Ea trase de nodurile pe care le legase cu atâta plăcere doar cu câteva ore în urmă.

— Trebuie să mă ajuți cu nasturii.

— Va fi o plăcere, milady. Cu mâinile eliberate, el o apucă de încheieturi și o ținu lângă el. Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce-am spus de te-am supărat așa.

Ea îl privi cu ochii umezi și îngrijorați.

— Ai spus că aveți nevoie de un hoț de buzunare. Ai spus că tu și William aveți nevoie de un hoț de buzunare.

— Dacă știam că o să te necăjești așa, n-aș fi deschis subiectul. Mi se părea că știi totul despre toată lumea și că poate cunoști pe cineva pentru asta.

— Trebuie să mă duc s-o avertizez pe Samantha, zise ea cu o expresie îngrijorată.

El îi dădu drumul și se ridică încet.

— S-o avertizezi pe Samantha? Pe domnișoara Prendregast? Despre ce?

Mișcările Teresei erau agitate, iar ea se îndreptă spre fereastră, privind spre dimineața cețoasă.

— Ea nu este... ea nu a... Se întoarce să-l privească pe Duncan. Crezi că William îi va spune totul?

— Nu știu.

În mintea lui Duncan apărură îndoieli, dar parcă nu-i venea să creadă. Nu și-o putea închipui pe tânăra guvernantă... nu, era imposibil.

— Aș fi zis nu, dar William e tare prost când e îndrăgostit.

— Dar n-o să-i spună, nu-i așa? Teresa își frângea mâinile. Pentru că mă tem că Samantha ar... Dar el n-o să-i spună de dilema în care se află. El crede că femeile sunt creaturi fragile ale căror minți nu trebuie puse la încercare cu astfel de probleme spinoase.

Toate suspiciunile lui Duncan se uniră, iar el țâșni din pat.

— La naiba! Vrei să-mi spui că William îi face curte

unei hoațe?!

*

William o târa pe Samantha după el pe pajiște. Fetișcana avea tupeul să încerce să se elibereze.

— Nu trebuie să mă ții. Ți-am spus ca să te pot ajuta.

— Mi-ai spus prea târziu. El o apucă mai strâns. Mi-am compromis deja și persoana, și onoarea.

Ea îl pocni în coaste cu mâna liberă, o lovitură rapidă și dureroasă cu pumnul închis, pe care o învățase cu siguranță în trecutul ei perfid. El gemu și îi dădu drumul la braț.

Înainte să reușească să o apuce din nou, ea porni înainte și zise pe acel ton ironic care îi lovea din plin aroganța:

— Am uitat că ai fost singurul implicat în evenimentele din seara trecută.

El o ajunse din câțiva pași.

— Singurul care avea o onoare de pierdut.

— Am uitat și asta.

Ceața umezise iarba și iluminase filamentele delicate ale unei pânze de păianjen construite între crengile unei tufe de trandafiri. Arborii se iveau din vălătucii de ceață, apoi dispăreau în urma lor. Dacă ceața persista, avea să distrugă planurile Teresei pentru masa de adio din corturi. Dar William se bucura de umezeală. Ascundea casa de privirile lor, dar și pe ei de priviri nedorite. Nici unul dintre oaspeți nu se trezise încă, desigur, dar servitorii erau în picioare și nu voia ca ei să le raporteze stăpânilor cum își petrecuse colonelul Gregory noaptea în brațele guvernantei sale. Fără îndoială, multă lume observase că el și domnișoara Prendregast dispăruseră în același timp. Nu voia să le confirme bănuielile cu privire la comportamentul lui rușinos. Demnitatea lui, locul lui în societate, chiar și valoarea lui ca om erau în joc.

— Sunt furios pe mine însumi.

El nu încercă să-și corecteze tonul aspru.

— Da, conașule, io știu asta.

Ea vorbea cu un accent îngrozitor, oribil, dar nu mai rosti altceva. Iar el își dorea ca ea să vorbească. Voia ca ea să se lupte cu el, să-i alimenteze furia, să-i confirme cât era de nedemnă de atențiile lui. Pentru că el fusese cel nedreptățit. Nu ea. El nu o nedreptățise.

— Dacă mi-ai fi spus adevărul de la început...

— M-aș fi aflat în trenul care pleca a doua zi. Nu asta îmi doream imediat după sosire. Ea zâmbi slab. Trenul mi se pare destul de atrăgător în momentul acesta.

Zâmbetul făcu exact ce își dorea el. Îl înfurie. Îi dădu justificarea pentru a o respinge pe ea și metodele ei hoțeste complet și irevocabil.

— Nu te-ai gândit la ce efect ai avea asupra copiilor? Asocierea cu un hoț de buzunare ar fi putut să le distrugă permanent caracterul în formare.

— Dacă le-am marcat caracterul în formare, ceea ce sper că am făcut, asta nu s-a întâmplat din cauza trecutului meu, din pricina a ceea ce am făcut în adolescență.

— Ești încă mânjită de infracțiunile pe care le-ai comis.

— În cazul acesta, ar fi bine să nu-ți mai vezi copiii niciodată, pentru că și tu ești mânjit de evenimentele din noaptea trecută.

El se răsuci brusc spre ea și o apucă de umeri.

— Să nu îndrăznești să sugerezi că m-ai marcat.

— Voiam doar să subliniez cât de absurd te porți.

Vocea îi suna nerăbdătoare, dar avea o privire tristă și înțeleaptă.

— Ai furat de la mine. Îmi lipsesc un stilou, un portret... brusc își dădu seama de însemnătatea lucrurilor pe care le pierduse. Doamne sfinte, ce fel de om ești, dacă ai putut să-mi iei singurele lucruri care mi-au rămas de la soția mea?

— Oh! Ea își mușcă buza, parcă preocupată, apoi privi în depărtare. Oh!

Toată povestea îl durea mai mult decât își putea închipui.

Samantha îl pândise, îi furase amintirile relației lui oneste, ale căsniciei sale și îl lăsase doar cu ea. Cu nimic.

— Unde sunt lucrurile mele?

— Nu știu.

— Unde?

El o scutură de parcă astfel ar fi putut scoate adevărul de la ea.

— Sincer, nu am idee.

El ar fi scuturat-o din nou, dar ea îi dădu mâinile la o parte și îl avertiză:

— \$\$\$\$!

Auzi și el. Două persoane, bărbat și femeie care se certau în timp ce mergeau. Cuvintele nu se distingeau, dar el recunoscuse vocile. Duncan și Teresa. Supărat, se gândi dacă veneau să-l avertizeze cu privire la trecutul dubios al Samanthei.

Nu. Ei nu știau nimic despre asta. Poate că veneau să-l certe că profitase de inocența ei. Dar nu, virginitatea ei era doar o comoară care să fie vândută celui care licita mai mult, iar ea sperase să-l prindă cu asta.

Teresa și Duncan apărură brusc din ceață și își încetară conversația... cearta. Teresa cea elegantă părea să fie oarecum... nefinisată, deși William nu știa să spună cum. Poate că uitase să folosească toate părțile rochiei ei. Cu siguranță șalul era înnodat doar neglijent în jurul umerilor, iar părul ei atât de aranjat mereu era despletit ca al Marei.

Cu mâinile întinse, Teresa se grăbi spre ei. William se așteptă să îl îmbrățișeze. În schimb, ea se îndreptă direct spre Samantha. El îi dădu iute drumul și făcu un pas în spate. Teresa o apucă pe Samantha de mâini și o trase spre casă.

— Samantha, draga mea. Am venit să te caut. Am nevoie de cineva, de un ochi de femeie, care să mă ajute să... să decorez mesele din interior. Ea i se adresă apoi lui

William, dar părea să-i evite privirea. Știi, William, sunt unele lucruri pe care doar o femeie le poate face, iar acesta este unul dintre ele.

— Știe, vorbi Samantha calm.

De regulă imperturbabilă, Teresa bătu furioasă din picior.

— Nu! Cum? Fără să aștepte răspuns, ea continuă. I-ai spus, nu-i așa? Trebuia să-ți faci datoria, nu-i așa? Nu puteai decide că nu e treaba ta...

— Șșșș, făcu Duncan.

— Dar e treaba mea, protestă Samantha, e țara mea...

William pufni. Samantha îl ignoră.

— ... și mor oameni nevinovați.

— Șșșș, făcu Duncan din nou.

Femeile se uitară la el, apoi în jur, și dădură din cap. Duncan își ciufuli părul care oricum îi stătea ca o creastă și zise cu blândețe:

— Vă sunt al naibii de recunoscător, domnișoară Prendregast.

William se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui prin „recunoscător”? Nu o s-o lăsăm să facă asta. O să-i dea de veste imediat lui Lady Featherstonebaugh ca să ne facă în ciudă. O s-o încui în pod și-o să arunc cheia.

— Nu, William, n-o să faci asta. Vocea lui Duncan era fermă, dar nu trecea de cei adunați acolo, în ciuda intensității și a hotărârii sale.

William căscă gura de uimire. La cuvintele lui Duncan. La tonul lui Duncan. El se îndreptă de spate și îl privi pe Duncan de sus.

— Cum ai spus?

— Vom accepta ajutorul domnișoarei Prendregast și îi vom mulțumi Domnului că se află la locul potrivit, în momentul potrivit.

— Cum poți să spui așa ceva? întrebă William.

— Dar cum să nu o fac? Duncan își coborî vocea și

mai mult, abia șoptind. Suntem disperați să punem mâna pe harta aia. Căpitanul Farwell a spus că este de o importanță capitală. Suntem al naibii de norocoși că Lord Hartun și-a adus secretarul care e și expert cartograf. Pagubele pe care le putem aduce rușilor înlocuind harta adevărată cu cea falsă sunt peste închipuirile noastre. Și nu putem îndeplini niciuna din aceste sarcini fără ajutorul domnișoarei Prendregast.

— Iar soluția ta e să avem de a face cu această... femeie ușoară?

William îndreptă un deget tremurător spre Samantha, apoi îl ascunse. În calitate de comandant, el era cel mai bun. Era rece, lipsit de emoții. Știa că nu trebuia să dea dovadă de astfel de emoții, dar nu se putea abține. Samantha îl privea senină, cu mâinile căzute pe lângă corp, de parcă ei doi nu și-ar fi petrecut noaptea lipiți unul de celălalt. De parcă vorbele lui nu ar fi atins-o în niciun fel.

— Nu e o femeie ușoară, ori cel puțin nu era până seara trecută, se răsti Teresa. Iar această situație strigătoare la cer ți se datorează, William. Ca și mie, spre eterna mea rușine.

Teresa o luă pe Samantha de braț și îl privi extrem de supărată.

— Nu ești bărbatul pe care mi l-am închipuit.

William voia să urle la ea. La Teresa, femeia pe care o considerase potrivită pentru a deveni soția lui. Dar nici nu îndrăznea să se gândească la căsătoria cu ea și nu îndrăznea să urle la ea. Când voia, Teresa putea fi extrem de poruncitoare.

— Sigur că e bărbatul pe care ți l-ai închipuit. Duncan îi luă mâna și i-o sărută cu fervoarea unui iubit. În dimineața asta ai știut că va fi revoltat când va afla de talentele speciale ale domnișoarei Prendregast.

Samantha își plecă ușor capul.

Dar William văzuse zâmbetul. Ea se uita la Duncan și la Teresa cu o afecțiune care îi includea pe amândoi. Apoi își dădu seama că era... foarte devreme dimineață. Teresa

arăta... în neorânduială. Duncan arăta și mai rău, nebărbierit, îmbrăcat în hainele din seara trecută... cam cum trebuia să arate și William.

Erau amănți. Teresa îl trimisese la Samantha pentru ca ea să poată fi cu Duncan. William ar fi trebuit să fie înfuriat, în schimb... în schimb, descoperi că nu prea îi pasă de ce făcuseră Teresa și Duncan. Nu se putea gândi decât la o singură persoană. Samantha, care îl trădase atât de îngrozitor.

Triumfător, el le oferi prietenilor lui singurul motiv despre care știa că avea să le clatine încrederea.

— A furat de la mine. Mi-a furat portretul lui Mary. Portretul soției mele!

Ochii Samanthei sclipiră. Pumnul i se ridică. Preț de o secundă, William crezu că avea să-l pocnească în față. Apoi mâna îi căzu și degetele se desfăcură. Dar ea nu negă acuzația.

Și ceva în el simți că se întristează. Dar nu permise acelei voci să răzbească la suprafață, în schimb se întoarse spre Duncan și Teresa, care așteptau tăcuți.

— De ce ați încredința unei astfel de ticăloase o asemenea misiune?

— Chiar că ești cu desăvârșire neghiob, replică Teresa.

Văzându-le expresiile dezgustate, William înțelese că nimic din ce-ar putea spune nu le va schimba părerea despre Samantha. Așa că făcu ce se pricepea mai bine. Preluă comanda.

— Eu spun că nu o vom folosi pe domnișoara Prendregast.

Duncan păși în față și îl privi pe William. Luă poziție de drepti, dar nu capitulă, așa cum spera William. În schimb, spuse:

— Atunci, domnule colonel Gregory, sunteți eliberat din funcție.

— Ce? răcni William.

— Ești atât de furios și de illogic - ochii cenușii a lui

Duncan erau aproape mijiiți –, ai menționat misiunea și obiectivul într-un moment în care cel mai mare dușman al nostru ar putea fi la cinci pași distanță, ascultând, și ai vorbit pe un ton care s-a auzit până departe.

Curajul lui Duncan îl lăsa pe William fără suflare – iar sinceritatea lui îi dădu fiori pe șira spinării. Duncan avea dreptate. Oricine s-ar fi putut afla la cinci pași de ei, ascultându-i, iar el n-ar fi știut că sunt acolo. Nu Lady Featherstonebaugh. Ea încă șchiopăta destul de rău. În schimb, soțul ei. Sau Pașenka. Sau orice alt spion dintre numeroșii aflați în Țara Lacurilor, atrași de prezența stăpânului lor.

William și Duncan se priviră încruntați. Dar Duncan nu cedă. Înainte ca William să se poată hotărî ce să facă, Samantha se eliberă de brațul Teresei și interveni între cei doi bărbați.

— Mă simt ca un os pentru care se luptă trei câini. Dar eu nu sunt un os, și cu atât mai puțin o trădătoare.

Ea se întoarse spre William. Vorbi pe un ton calm care îi punea răbdarea la încercare, nu că ar fi dispus de prea multă.

— Te cerți cu Duncan când nu ai de ales. În momentul acesta, la această petrecere, nu există alți hoți de buzunare. Aceasta este o operațiune delicată. Ai nevoie de un profesionist. Eu sunt singura ta soluție.

Îl privi direct în ochi, așa cum făcuse și noaptea trecută. Dar nu mai rămăsese nimic din afecțiunea de atunci. Această femeie era rece, atentă și rațională. Tot ce o femeie nu ar trebui să fie. Se întoarse spre Duncan și Teresa și spuse:

— Haideți să găsim un loc unde să putem pune planul la cale, pentru ca, după ce terminăm, să pot pleca cât mai iute și să nu mai fiu nevoită să-i văd vreodată chipul colonelului Gregory.

— *Brava!*

Teresa bătu din palme cu un gest măsurat și batjocoritor.

— Foarte bine, domnișoară Prendregast. Duncan îi oferi brațul. Cred că în foișor ar fi bine.

Teresa ar fi trebuit să meargă cu William, dar îl ignoră și îl luă pe Duncan de celălalt braț. Cei trei porniră, un triumvirat puternic și hotărât.

— Cum William nu ne va fi de folos la planul acesta, măcar să patruleze zona și să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

Duncan i se adresează peste umăr lui William:

— William, poți face măcar atâta lucru?

William porni în urma lor, bucuros pentru prima dată în viață să fie în ariergardă. În această situație, nu putea să preia conducerea. Nu suporta să aibă încredere că Samantha va face ce trebuie.

Nu suporta să aibă încredere în el că va face ce trebuie. Fierbea de emoție. El, bărbatul care le considera pe femei doar niște diversiuni frumoase, dar nu ca parte integrantă din viața unui bărbat. El, care își închipuise că era căsătorit cu armata, cu lupta după dreptate, dar care nu căutase niciodată dragostea cu pasiune. Samantha îl castrase, iar Duncan avea dreptate. William își pierduse privirea de ansamblu. Vorbise fără să se gândească, gândise cu mădularul. Nu putea să cântărească judicios riscurile misiunii. Nu îndrăznea să păstreze comanda.

Foișorul se ivi înaintea lor și, fără să privească în urmă, Duncan, Teresa și Samantha intrară. În tăcere, William se plimbă în jurul construcției octogonale, verificând fiecare tufiș. Erau singuri. Singuri și pierduți în ceața de afară.

Închise ochii și își sprijini o mână pe peretele de lângă ușă. Da. Era pierdut. Niciodată nu fusese în situația în care să nu știe care era calea corectă, ce se cuvenea să facă. Era vina ei... Iar el detesta bărbații care dădeau vina pe alții pentru problemele lor.

Ce se alesese de el?

O auzi pe Samantha spunând:

— E în săculeț. Harta e în săculețul ei.

Fără să-și ascundă supărarea, William se răsti vârând capul pe ușă:

— De unde poți ști asta?

— Taci din gură, William, zise Duncan.

Samantha îi ignoră. Îl ignoră!

— Săculețul ăla negru cu paiete. Îl poartă la orice, ba mai mult, își plimbă tot timpul degetele pe el. Am crezut mai întâi că e dependentă de laudanum și că își ține provizia acolo. Ridică din umeri. Harta e în săculeț.

Duncan încuviință din cap. Teresa la fel. Amândoi păreau să accepte fără obiecții opinia Samanthei. William se retrase și se sprijini de foișor, privind prin ceață. Mai bine decât să se uite la Duncan și la Teresa. Și la Samantha.

— Poți face schimbul? se interesă Duncan.

William se încordă să audă, dar Samantha nu răspunse.

Duncan insistă.

— Poți schimba harta cu una falsă?

— Sigur că poate, zâmbi William dezagreabil, vorbind peste umăr. Doar e faimoasă.

— Taci, William, zise Teresa. Care e problema, Sam?

— De regulă, un hoț de buzunare taie băierile săculețului sau vâră mâna și scoate banii. Samantha își desfăcu mâinile larg. N-am mai deschis până acum un săculeț ca să scot ceva și să-l înlocuiesc cu altceva.

Teresa aprobă din cap,

— Înțeleg.

— Pe de altă parte, Terry, ar putea fi mai rău. Samantha zâmbi cu unul din zâmbetele acelea băiețești care îl fermecaseră pe William. Ar putea s-o țină la piept.

Duncan și Teresa izbucniră în râs. William se încruntă. „Sam și Terry.” Când se mai întâmplase și asta?

Înainte ca William să poată să urle la ei și să-i opărească cu disprețul lui, Duncan apăru în ușă.

— William, mai fă un tur de clădire. Vreau să mă asigur că nu e nimeni în jur.

— Nu este.

Dar William porni încruntat și controlă cu atenție peste tot, căutând urme de pași în rouă, orice dovadă că cineva – cum ar fi Pașenka – ar fi decis să afle cât de bine lucrau spionii lui. Dar, deocamdată, Pașenka rămăsese ascuns pe domeniul Featherstonebaugh. Desigur. El rămăsese acolo unde era în siguranță. William se întoarse la ușă exact când Duncan spunea:

— Atunci așa rămâne. Să dea Dumnezeu, domnișoară Prendregast, să ai mâinile iuți.

Capitolul 25

Aproape că se terminase petrecerea asta oribilă în conacul acesta plin de idioți. După ce se sfârșea prânzul, Valda putea să iasă din sufrageria de la Silvermere, unde Gregory și Lady Marchant, târfa aia a lui, puseseră să se servească mâncarea. Valda va ieși în ceața deasă, groasă de vălătuci, se va sui în trăsură și se va duce în sfârșit acasă la Maitland. Nu dormise de două nopți. Durerea trupului ei plin de vânătăi o ținuse trează. Asta și frica de Pașenka. Nu știa cum să-l abordeze. Cum să scape, în viață și liberă, din această situație. Nu cu mult timp în urmă, nimic nu ar fi putut să-i tulbure somnul. Pașenka nu ar fi putut s-o prindă pe picior greșit și să o lovească. Ar fi considerat evitarea lui mai degrabă o provocare, nimic mai mult. Acum, în mintea ei se repeta un refren îngrozitor – „prinsă în capcană”. Bătrână și prinsă în capcană. Dar nu. Nu va permite așa ceva.

Mai erau și avantaje când rămâneai trează toată noaptea, îl auzise pe Rupert cum se ridicase și începuse să-i caute prin lucruri, căutând harta, iar ea rămase culcată, zâmbind în perna sub care se afla săculețul de mână negru cu paiete în care se afla harta.

Avea să-i dea harta asta lui Pașenka. Așa va face.

Imediat după ce îi va spune că avea mult mai multe informații în mintea ei. Ceea ce o va menține în viață până reușea să scape.

Acum se juca cu băierile săculețului care îi atârna pe braț și îi observa pe oaspeții care se adunau în jurul mesei, zâmbind, bârfind, umplându-și farfuriile cu căpșune, pâine, friptură de vită tăiată subțire și sparanghel rece. Ar fi trebuit să mănânce, dar nu îi era foame. Pur și simplu, voia să plece. Nu-i păsa nici măcar de haine și purta o rochie minunată... Nu se putu abține să nu privească în jos. A, da. Din satin arămiu cu margini argintii. Purta rochia cea mai frumoasă pe care o avea.

Și Rupert arăta bine. Subțire, înalt, mai aristocratic decât toți acești ofițeri și ambasadori. Acum vorbea cu una dintre tinerele debutante de la țară, zâmbind cât se poate de fermecător și urmărind-o în timp ce aceasta încerca să se retragă. Afurisitul de Rupert! Măcar dacă s-ar fi putut baza pe el. Sau dacă ar fi fost fidel. Ori mai puțin laș. Atunci Valda l-ar păstra. Dar acum nu mai era nicio șansă pentru așa ceva. El o trădase în toate privințele. La momentul potrivit, el va trebui eliminat.

Sprijinindu-se în baston, ea încercă să asculte conversațiile. De ce, nici ea nu știa. Adunase deja așa de multe informații, încât nu avea să le rețină pe toate. Noaptea trecută fusese atât de amețită, încât trebuise să și le noteze pe unele dintre ele. Ea, care ținea mereu minte absolut tot, începuse să uite mici detalii.

Ca să nu mai spunem că începuse să vadă oameni care arătau cam... straniu. Din când în când, cu coada ochiului vedea un bărbat care arăta aproape ca un schelet. O femeie palidă ca moartea. Un copil care vorbea cu voce cavernoasă. Dar când își întorcea capul, aceștia dispăreau. De parcă stafiile celor pe care îi ucisese o bântuiau. Imposibil. Avea nevoie de somn.

— Lady Featherstonebaugh.

Lady Marchant îi vorbi direct în ureche. Valda tresări atât de tare, încât Lady Marchant trebui să o susțină, ca să

nu se prăbușească.

— Lady Featherstonebaugh, trebuie să gustați din prânzul colonelului Gregory. Lady Marchant o împinse pe Valda aproape cu forța spre masă. Trebuie să savurați ultima masă aici.

Valda trecu automat la rolul ei de bătrână binevoitoare.

— Draga mea, nu reușesc să-mi croiesc drumul prin mulțime. Poate îmi aduci tu o farfurie?

— Milady, forța dumneavoastră m-a impresionat întotdeauna. Haideți să vă conduc. Lady Marchant o împinse și mai tare pe Valda, conducând-o prin mulțime. Nu vreți să pierdeți o șansă așa de minunată.

— Șansă? Pe măsură ce coastele rănite ale Valdei se ciocneau de coatele din mulțime, vocea ei devenea tot mai ascutită. Nu este o șansă să mănânci porcăria asta și să bei vinul ăsta acrit. Ai ales prost, foarte prost, milady. Dându-și seama că își pierduse atitudinea binevoitoare care îi fusese de folos de atâtea ori, ea încercă să se controleze, dar nu reuși. Nu trebuie să mă privești astfel.

Văzu unul dintre chipurile scheletice privind-o peste umărul lui Lady Marchant.

— Cu atâta reproș. ăsta e riscul pe care ți-l asumi dacă ești soldat englez...

— Soldat englez?

Lady Marchant se uită în spatele ei. Valda. Clipi. Acolo se aflau doar Lady Stephens și Lady Blair, adâncite în conversație.

— Despre ce vorbiți? întrebă Lady Marchant.

— Nimic, nimic.

Din mulțimea de oaspeți se auziră strigăte. Lady Marchant o trase de braț și o opri brusc.

— Uite, se bat.

Ieșind din momentul ei de nebunie, Valda privi prin breșa apărută în mulțime. Colonelul Gregory îl apucase pe domnul Monroe de gât. Mulțimea formase cercul tradițional în jurul celor doi bărbați. Curioși, oamenii se zgâiau la cei

doi bărbați furioși. Și chiar că erau furioși. Colonelul Gregory avea o expresie de parcă i-ar fi plăcut să-l ucidă pe domnul Monroe. Domnul Monroe avea fața roșie, ochii injectați. Colonelul îi răcni domnului Monroe în față:

— Mincinosule! Nu ai ieșit noaptea în căutare de spioni.

Acel singur cuvânt îi atrase atenția Valdei. Spioni? Ce voia să spună?

Domnul Monroe își feri privirea.

— Cum îndrăznești să mă faci mincinos? Chiar asta am făcut. Sunt un erou. Mai bun ca dumneata.

— Ba ești un nimic. Pui de scoțian mârșav. Colonelul Gregory îl înșfăcă din nou, cu buzele rânjite ca ale unui câine turbat. Ești un vânător de zestre!

La naiba cu zestrea! Valda voia să afle despre spioni. Se aplecă în față, privind fix.

— Eu sunt vânător de zestre? Domnul Monroe îl împunse în piept pe colonel. Dar dumneata? Eu măcar o iubesc.

Lângă Valda, Lady Marchant scoase o exclamație șocată. Valda se uită la femeia de lângă ea și înțelese că cei doi bărbați se băteau pentru *Lady Marchant*. Fascinant. Iar bărbații amintiseră de spioni. „Absolut fascinant.” Durerea din coastele ei, teama, chiar și atenția distributivă dispărură, iar Valda se concentrează pe scena din fața ei.

— Știu ce făceai, zbieră colonelul Gregory. Umblai după Lady Marchant...

Acum mulțimea scoase exclamații șocate. Cercul se strânse. Curioasă, Valda se aplecă. Domnul Monroe îl lovi pe colonelul Gregory. Colonelul Gregory zbură cât acolo. Femeile țipară. Bărbații strigară. Iar Valda simți cum cineva trage de prețiosul ei săculeț. Îl apucă. Era tot pe brațul ei. Se răsuci spre persoana de lângă ea - persoana care încercase să îi fure harta. Era hoața. Guvernanta înaltă cu părul blond-deschis. Domnișoara Penny Gast aia. lute ca un șarpe, Valda o apucă pe fată de încheietură și răsuci.

— Dă-o înapoi!

— Ce?

Domnișoara Gast se prefăcea nedumerită. Cu cealaltă mână, Valda scoase ceva din buzunarul ascuns în fustă. Strânse mânerul rece al pistolului în palmă și îndreptă arma spre domnișoara Gast, zicând:

— Dă-o înapoi!

— Doamne sfinte!

Domnișoara Gast încercă să facă un pas în spate, holbându-se la pistol. Mulțimea nu-i permitea să se miște, ținând-o pe loc. Lady Marchant o împinse pe Valda.

— Ce faceți, Lady Featherstonebaugh?

Oamenii din jurul lor începuseră să observe pistolul. Femeile începură să țipe mai tare. Lupta dintre colonelul Gregory și domnul Monroe se opri.

— Dă-o înapoi! ceru Valda din nou.

Domnișoara Gast ridică mâinile, arătând că erau goale.

— Nu am nimic? Vedeți?

Valda o împunse pe domnișoara Gast în abdomen cu pistolul. Colonelul Gregory încremeni.

— Nu mișca, Samantha. Nu mișca!

— Mi-a furat hârtia, zise Valda. Toată lumea știe că e o hoată.

Ticăloasa aia de Lady Marchant interveni.

— Nu, nu e. V-am spus că nu e. I-ați încurcat numele.

— Pentru Dumnezeu, Valda, ai înnebunit?

Rupert se holba la ea pe deasupra mulțimii.

— Vedeți că nu am nimic. Vedeți?

Domnișoara Gast vorbea pe un ton blând, care o irita pe Valda aproape de pragul nebuniei. Valda voia să-i împuște pe toți, dar nu avea decât un glonț. Un glonț pentru această ticăloasă care îi furase harta.

— Nimeni nu fură de la mine.

Mișcându-se încet, domnișoara Gast îi arătă mâinile goale.

— De ce nu vă uitați dacă aveți hârtia. O să vedeți că eu nu am luat nimic.

Valda ezită. Domnișoara Gast părea sinceră. Lady Marchant părea iritată. Colonelul Gregory arăta... palid. Cu mâna liberă, Valda strânse marginile săculețului. Înăuntru se auzi foșnetul hârtiei. Simți că i se face rău. Retrase cu grijă pistolul. Nimeni din mulțime nu se clinti câtă vreme ea trase de șnururile săculețului și se uită înăuntru.

Și acolo era. Harta, împăturită în patru, cu cerneala roșie distinctivă, care îi semnala importanța. Înclină pistolul.

— Îmi pare... rău, domnișoara Gast. Am crezut că ați... am crezut că sunteți altcineva.

— Numele meu este domnișoara Prendregast. Vocea tinerei femei era hotărâtă, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că le ascunse în faldurile rochiei. Domnișoara Samantha Prendregast.

Strecurându-se afară din mulțime, domnul Monroe apăru din senin lângă Valda și îi luă pistolul din mână. Oamenii respirară ușurați. Lady Marchant își duse mâna la frunte și se clătină într-o manieră deloc grațioasă, prăbușindu-se atât de tare pe podeaua de marmură, încât se lovi la obraz. Domnul Monroe îngenunche lângă ea, strigând:

— Săruri, avem nevoie de săruri!

Colonelul Gregory o înșfăcă pe domnișoara Prendregast și o strânse în brațe. Preț de o clipă, păru că și ea avea să leșine. Apoi, își înălță capul și zise aspru:

— Nu vă place de mine, iar mie nu-mi place de dumneavoastră. Și nu voi accepta să fiu pedepsită pentru moartea soției dumneavoastră. Nu o să fiu țăpul ispășitor pentru rușinea dumneavoastră. Așa că dați-mi drumul... chiar acum!

Expresia de pe chipul colonelului nu avea preț. Valda tare ar fi vrut să rămână să vadă și restul scenei, dar Rupert o apucă de braț și încercă să o ducă spre ușă. Ea se opuse. Dar oamenii tot se mai uitau la ea. Ambasadorul și șeful de la minister o studiau cu o intensitate stranie. Ea se aplecă și ridică pistolul de pe podea, de lângă domnul Monroe, îl vârî în buzunar și ieși pe ușă împreună cu Rupert,

cu capul sus. Ultimele cuvinte pe care le auzi rostite furios de colonelul Gregory fură:

— Domnișoară Prendregast, să vă faceți bagajele. Măine-dimineață vă întoarceți la Londra.

Capitolul 26

William păși în dormitorul său și arătă cu degetul spre valet.

— Afară! Ieși afară!

— 'Țeles, domnule, nu trebuie să-mi spuneți de două ori. Cleavers se năpusti afară din cameră, trântind ușa în urma lui. William rămase privind în gol. Ce naiba se petrecea cu el? Ce se petrecea cu toată lumea? Până și oaspeții lui, care ar fi trebuit să știe despre ce era vorba, abia așteptau să plece ca să scape de el. Se purtau de parcă ar fi înecat un pisoi, când el făcuse doar ceea ce trebuia să facă orice om de bun-simț care descoperea un hoț în casa lui. Îl trimisese la plimbare pe acel hoț. Nu conta că era frumoasă și că toată lumea o iubea. Nu conta că adusese pace și muzică în casa lui. Nu conta că el îi răpise fecioria cu finețea unui marinar pus pe jaf și că ea i-o oferise cu grația unei... unei femei. Femeia care-i fusese hărăzită.

Dar era o hoată, și hoțul își schimbă părul... îi făcuse lui o favoare, ba chiar Angliei, riscându-și viața pentru asta. Dacă asta ar fi fost tot ceea ce făcuse, și-ar fi călcat pe principii și s-ar fi căsătorit cu ea.

Dar furase și de la el. Doar mărunțișuri, unele neimportante, altele pline de semnificație. Nu le înapoiase. În fața evidenței, ea nu recunoscuse că le furase, spunând că nu știa unde erau, dar după expresia feței ei își dăduse seama că știa. Era și mincinoasă, pe lângă faptul că era o hoată.

Își smulse eșarfa și gulerul. Lepădă haina și vesta.

Privi pe fereastră, în noapte, încercând să vadă luminile din căsuța ei. Ar fi trebuit s-o închidă aici. S-o ducă la închisoarea din Hawksmouth cu instrucțiuni ferme să nu fie vreodată eliberată. Dar nu putea. Când venea vorba de ea, era la fel de moale ca prăjitura cu melasă. Și de ce?

Pentru că nu putea uita cum arăta cu razele lunii mângâindu-i umerii goi, apoi copilăria ei plină de suferință și, Dumnezeu, când își amintea cum îi iubea copiii...

Stând pe scaun, începu procesul dificil de scoatere a cizmelor strâmte. Așa că avea s-o trimită înapoi la Londra. Înapoi la Lady Bucknell, cu o scrisoare în care s-o pună în gardă în legătură cu înclinațiile cleptomane ale Samantha. Apoi Samantha va rămâne fără o slujbă onorabilă. Va fi forțată să se întoarcă pe stradă, să fure ca să poată trăi, până când ar fi fost prinsă și spânzurată de gâtul ei suplu. Un fior de groază îl străfulgera din cap până în picioare. Apoi împinse piciorul înapoi în cizmă.

Nu. Nu făcea ceea ce trebuia. Nu era în regulă s-o expună pericolului gloatei londoneze. Iar el nu trebuia să stea deoparte în timp ce ea se ducea în iad, cu tot caracterul ei mândru cu tot.

În fond, nu era singura care greșise. El o sedusese. Deci, ar fi trebuit să știe în ce se băga.

Ieși pe ușă și o luă la fugă pe scări în jos, înainte să aibă vreme să se răzgândească. Lacheul sări ca ars și deschise ușa repede; apoi William ieși, gonind spre căsuța unde era încarcerată Samantha. Bătu cu pumnii în ușă. Clarinda veni în grabă, și chiar și în lumina palidă de pe verandă, putea să-i deslușească spaima.

— Domnule colonel! Domnișoara Prendregast nu vrea să vadă pe nimeni.

Apucând-o pe Clarinda de braț, o trase afară în timp ce el intra în casă.

— Nu te întoarce.

Îi închise ușa în față și se trezi într-o cameră luminată de focul din cămin și de un mănunchi de lumânări aflate lângă cufărul pregătit.

— Clarinda? strigă Samantha din dormitor. Cine era de data asta? Spune-mi, te rog, că nu era una dintre fete. N-aș putea suporta gândul că am trimis pe vreuna dintre ele... — apăru în cadrul ușii – la plimbare.

Silueta ei se contura în lumina lumânărilor din cealaltă cameră, cu brațele ridicate pentru a-și pieptăna părul, și cu o perie din fildeș în mână. La fel ca și prima dată când o sărutase, purta modesta ei cămașă de noapte albă, iar halatul albastru era descheiat. Superbă. Era superbă. Îl durea sufletul văzând-o și nu-și mai dorea decât un singur lucru. Să o aibă numai pentru el.

Văzându-l, rămase nemișcată timp de un moment lung. Încet, își trecu peria prin părul ei blond-deschis, netezindu-l peste piept. Apoi, repede și fără să scoată o vorbă, se întoarse în dormitor și închise ușa.

Era respingere, clară și definitivă. Mânia lui crescuse pe măsura mâhnirii ei. Când auzi cheia învârtindu-se în broască, furia lui căpătă formă. Se îndreptă spre ușă și lovi încuietoarea cu piciorul. Ușa era solidă, dar încuietoarea, nu. Era una obișnuită, făcută pentru intimitate, nu pentru siguranță. O mai lovi o dată. Încuietoarea pârâi. Se repezi în ușă și pătrunse în dormitorul ei, împleticindu-se. Ea spuse cu răceală:

— Fereastra e deschisă. La școala hoților ne învață să fugim pe cea mai ușoară cale.

Știa că n-ar fi trebuit să-l tachineze. El stătea cu brațele atârându-i pe lângă corp, adus de spate, cu capul plecat, urmărindu-l cu privirea ca un taur gata de atac. Căldura lui radia în jur. Voi să-i plătească într-un fel pentru faptul că-i mânjise reputația.

Ei nu-i păsa că violența făcea ca degetele lui să tremure. Și ea ar fi vrut să lovească. Voia să dea de pământ cu precauțiile. Voia să țipe, și să urle, și să lovească, pentru că, din nou, William îi dăduse o lecție pe care ar fi trebuit s-o știe de multă vreme. Nu conta că își schimbase viața. Că muncise cu greu să fie mai bine. Că nu furase nimic. Fusese odinioară hoată de buzunare și era stigmatizată pe viață.

Iar el... bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul căruia i se dăruise. El ar fi trebuit să creadă în ea, iar el era primul care o condamnase. O condamnase și, în același timp, o folosisese pentru scopurile lui. Strânse peria atât de tare, încât mânerul din fildeș i se imprimă în palmă. El trase adânc aer în piept.

— Am hotărât să mă căsătoresc cu tine.

Respiră și ea la fel de adânc.

— Să te căsătorești? Cu mine? Ți-ai pierdut mințile?

Pumnii i se încheștară și simți cum se înroșește dinspre ceafă spre frunte. Nu mai era un bărbat, era o bestie grohăitoare și primitivă, care încerca să se acopere cu un lustru de civilizație. Ca și cum asta l-ar fi mântuit de adevărata sa ființă.

— Erai inocentă, cel puțin în sensul fizic, iar eu ți-am luat asta.

— Ah! Deci *și tu* ești un hoț. Zâmbi cu toată gura. Păi, cine se aseamănă se adună.

El mârâi. Nu exista alt cuvânt pentru a descrie sunetul. Categorie, mârâia.

— Eu nu sunt hoț. Dar tu ești, iar eu nu pot să te las să pleci și să dai frâu liber metehnei tale în lume.

— Deci ai face un sacrificiu ducându-mă în patul tău. Vorbele ei erau acide. Chiar ești nobil.

— Ai un suflet bun. Dar ai nevoie de îndrumarea unui bărbat.

„A lui? Trebuie că glumește!” Cu o mână, își netezi cămașa de noapte peste piept, peste pânțele, peste coapse, arătându-i astfel toate formele ei, tachinându-l cu ființa ei.

— Ești sigur de motivele tale? Ești sigur că nu te căsătorești cu mine doar pentru că... mă dorești?

— Nu, nu sunt sigur. Vocea lui guturală vibra de dorință. Chiar te doresc.

Ea zâmbi, cu o încântare răutăcioasă.

— Voi avea grijă de tine, voi avea grijă să rămâi cinstită, îmi vei purta copiii. Stătea drept în timp ce vorbea.

Probabil că deja ești însărcinată.

Zâmbetul ei se ofili.

— Am vorbit cu Terry, și se pare că nu. Zice că nu era momentul potrivit din lună.

— Te voi ține aici și vom vedea. Între timp, îți voi da atâtea de făcut, că nu vei avea timp să cedezi tentației de a fura ceva.

Furia ei erupse, incandescentă ca focul iadului.

— Afurisitul! Afurisit blestemat ce ești! Aruncă cu peria în capul lui. Cum îndrăznești? Cum...

El se feri, apoi atacă. O prinse pe după mijloc și o duse înapoi, pe pat. Ea ateriză pe saltea, pe spate, cu el peste ea, iar furia zilei care trecuse șuiera ca un ceainic pe foc. Dădea în el orbește, lovindu-i capul, pieptul, umerii. Nimeri câteva lovituri în plin, până când el îi prinse întâi un pumn, pe urmă și pe celălalt și îi țintui deasupra capului ei. Se cufundară în salteaua de puf, greutatea lui apăsând-o în jos când vru să sară și... nu, nu să fugă. Nu ceva atât de inteligent. Voia doar să-l lovească.

— Dă-te jos de pe mine impulsivule... virtuosule... prostule... derbedeule.

El nu se dădu jos de pe ea. O mușcă de gât, o mică zgârietură pe pielea ei. Ea țipă și se zvârcoli sub el. Era un animal și îl ura din tot sufletul. El o imobiliză, ținându-i încheieturile mâinilor, rămânând deasupra ei, până când primul val de mânie se potoli și forța ei slăbi. Apoi linse locul unde mușcase. Ea gâfâia. De la luptă, și de la greutatea lui.

— Nu m-aș mărita cu tine nici dacă regina Victoria mi te-ar oferi pe un platou de argint.

El se ridică deasupra ei. Putu să-l vadă. Ochii lui albaștri, mărginiți de gene închise la culoare, radiau de emoție. De furie... nu, doar de pasiune. Nu o mușcase drept pedeapsă. O marcase. O marcase ca să simtă ceea ce voia el ca ea să simtă, iar asta era...

— Mânie. Vrei să fii mânioasă. Nu-ți pasă cât poți să mă înfurii.

— De ce-aș face-o? Îmi place. Pieptul lui se lăsa greu peste al ei. Este ceva, draga mea, ce noi avem în comun.

Mâinile ei captive se strânseseră și unghiile îi intrară în carne.

— Nu avem *nimic* în comun, nimic, ține minte asta, șefu'. Io mi-s una de pă stradă, o 'oață, o nenorocită, iar matale ești gogeamite colonelu', în armata lu' Majestatea Sa. Un șef care toată viața lui întreagă n-a făcut ni'ca dezonorabil.

El râse gros, încet, amenințător.

— Mi-am adus aminte un lucru pe care îl avem în comun.

Trecu ambele încheieturi ale ei într-o singură mână. Știa ce avea de gând. Nu conta cât detesta ea acum empatia lor, știa ce intenții avea și se zvârcolea să scape de el. Din buzunar, William scoase un briceag și îi desfăcu lama strălucitoare. Ea simți cum i se usucă gâtul.

— Nu mișca, șopti el. Apucă marginea decolteului cu lama și sfâșie cămașa de noapte.

Lama era ascuțită și își făcea treaba foarte bine. Mâna lui alunecă peste pieptul ei, ajungând la sân. Părul lui îi atârna peste frunte, făcându-se bucle. Luminile creau un halou auriu în jurul înfățișării sale. Maxilarul părea din marmură sculptată, însă buzele... în timp ce mâna îi frământa sânul, buzele i se arcuiră într-un zâmbet de pirat la care nu se așteptase, și pe care nici nu dorise vreodată să-l vadă la el. Cât de idioată era să-l iubească. Și cât de tare ardea această dragoste a ei. El se ridică, îi desfăcu coapsele și tăie materialul până la genunchi.

— Ce faci acolo, țipă ea. Ai înnebunit?

— Vreau să dau jos cămașa asta de noapte. Vreau să scap de halatul ăsta. Te vreau goală și lipsită de apărare. E singurul fel în care se poate discuta cu tine, Samantha. Dacă ar fi după mine, te-aș închide într-un turn și te-aș ține acolo.

Glasul lui suna atât de intens, de sincer, că simți fiorii fricii străbătând-o până-n vintre. Dar răspunse cu un ton

batjocoritor:

— Aș șterge-o ca un hoț.

El închise ochii. Când îi deschise, zâmbea din nou. Ostentativ, închise briceagul și îl vârî la loc în buzunar. Cu mâna liberă, își descheie pantalonii.

Cu ochii mari, ea îl urmărea cum se dezbracă. La fel de încet ca un bărbat dansând un menuet, lăsă un genunchi să alunece între coapsele ei. Ea se zbătea să le țină strânse. El le desfăcu. Apoi, aplecându-se la urechea ei, murmură:

— Înțelegi limba cruzimii?

Doar nu avea să... sau avea? Ea știa că nu... dar știa și că el, în mod normal, nu i-ar fi tăiat cămașa de noapte, nici n-ar fi ținut-o captivă cu greutatea lui, nici nu i-ar fi ținut încheieturile cu mâna. De fapt, nu-l cunoștea. Nu-l cunoștea deloc.

— N-am să te iert niciodată pentru asta, răspunse ea.

— Pentru ce? Depuse un sărut pe buzele ei. Pentru că te-am făcut să-ți placă?

Îi sărută sprânceana, pleoapele, obrații înroșiți. Cu limba îi dezmiardă petalele urechilor și îi gustă lobii. Iar ea îi dădu seama ce voia el să spună. Putea foarte bine să-i ținuiască încheieturile. Putea să i le lege de-a curmezișul patului. Resentimentele și durerea puteau să-i macine pe amândoi. Dar între ei ardea un foc pe care nimic nu-l putea potoli.

Nu întâmplător venise la el fiind virgină. Nu întâmplător rămăsese el celibatar de când îi murise soția. Se așteptaseră unul pe celălalt. Așteptaseră pasiunea care îi mistuia pe amândoi. Nimic nu putea să-i stăvilească înaintarea. Nu conta câtă durere era între ei, și nici insultele pe care și le aruncaseră unul celuilalt, dorința lor era reciprocă. Nimic nu putea schimba asta.

Aroma lui o învălui – era mireasmă de pământ și de bărbat. Cămașa lui largă, albă și moale îi ațâța vârfurile sânilor iarăși și iarăși. Pulpa lui pulsa între picioarele ei, într-o imitație palidă a actului sexual. Făcând-o să-și dorească

actul original. Gura lui pe pielea ei, mâinile ținând-o culcată, genunchiul lui...

— Nu!

Întoarse capul într-o parte și încercă să-l lovească cu picioarele. Cu amenințare reală în glas, el o întrebă:

— Ce este? Ți place prea mult? Ți înfioară pielea și ți înfierbântă vintrele? Ți plimbă buzele peste bărbia ei și apoi în jos, pe gât. Dacă îmi vâr degetele în tine, vor aluneca oare pentru că ești umedă și alunecoasă de dorință?

Tot ce spunea el era adevărat, dar auzindu-l că o spune făcea ca totul să pară mai rău. Părea că avea s-o aducă doar cu vorba pe culmile plăcerii, fără ca ea să vrea asta.

— Ar trebui să-ți tai halatul cu totul, cugetă el cu voce tare.

— Nu!

— Nu, ai dreptate. Îmi place să te țin așa, în așteptare și întrebându-te ce voi face mai departe. Privi în jos la pieptul ei, iar zâmbetul lui o făcu să simtă un fior în pânțele. Ai niște sâni atât de frumoși. N-am prea apucat să-i văd cum trebuie data trecută. Era beznă, iar eu eram disperat. Dar sunt așa cum mi-am imaginat. Palizi, cu sfârcurile roz care se întăresc când ești excitată. Așa cum ești acum.

— Mi-e frig.

Știa că minte, dar afișă o mină îngrijorată.

— Atunci te voi încălzi.

Coborând capul, apucă un sfârc în gură și îl zgândări cu limba. Fără să se poată împotrivi, ochii ei se închiseră. Spatele i se arcui, iar picioarele îi prinseră genunchiul ca într-o menghină. El deschise gura mai mult, apucând tot ce putea, apoi supse energic.

Petrecuseră doar o noapte împreună. Cum știa el atât de precis cum s-o stârnească? Cum știa el să-și plimbe obrazul de-a lungul coastei de sub sân, apoi să urce și să-i dezmiere buza de jos cu gura lui? Gura ei era

întredeschisă în timp ce gema ușor, iar el se bucură de acest avantaj ca s-o pătrundă cu limba lui.

Ea se arcui în sus, încercând să se lipească mai mult de el. El o sărută până când ei îi trecu prin minte că, și dacă ar fugi acum, ar recunoaște gustul lui tot restul vieții. Apoi el șopti:

— Samantha...

Ea ridică pleoapele și îl văzu cum o privea. Cu gura lui umedă de la a ei, iar privirea – la fel de nemiloasă ca a unui șoim ce plana pe deasupra prăzii.

— Nu te ridică. Nu mișca. Rămâi așa cum ești acum, sau nu te vei mai da jos din patul ăsta până nu vine vicarul să ne cunune.

Fără să-și ia privirea de la el, încuviință din cap. Nici așa nu o credea, pentru că, după ce îi eliberă mâinile, rămase pe loc, gata s-o apuce din nou. Mândria i-ar fi cerut să mai facă o încercare să scape. Dar mândria era stupidă, ea însă, nu. Ea era practică. Era doar o hoată de buzunare din East-End, în Londra. Oricum nu avea nicio șansă, el era mai mare și, probabil, mai rapid.

Și mai important era însă că își dorea asta. Nu cum și-o dorea el, ca întărire forțată a legăturii dintre ei doi, ci pentru că își dorea un bun-rămas cât mai dulce. Și fiindcă – „Spune adevărul, Samantha!” – nu putea altfel. Îl iubea prea mult ca să poată nega.

El își smulse cămașa. Se uită să vadă dacă mai era culcată acolo. Apoi își scoase și pantalonii. Se uită din nou. Apucând ultima parte rămasă nesfâșiată a cămășii ei de noapte, o rupse până la tiv.

Ea își aminti – el era furios. Asta era ceva nou pentru ea. Ar fi putut să-i facă rău... Dar colonelul William Gregory nu avea vreodată să-i facă rău. Nu fizic. Inima i-o frânsese deja. Ce-ar fi putut face mai mult?

El îi atinse gleznele și începu s-o mângâie tandru în sus, spre genunchi, apoi pe partea interioară a coapselor. Apoi lăsă mâinile să-i alunece pe sub coapsele ei și îi ridică picioarele pe umerii săi.

— Ce faci?

Încerca să se elibereze, zbătându-se. El o strânse mai tare, râzând.

— Exact ceea ce pare.

El se ghemui între picioarele ei, suflând în micul petic de păr blond. Iar ea își dădu seama că putea să o vadă. Acolo. Între coapse. Lumânările de pe noptieră pâlpâiau, luminând acolo unde n-ar fi trebuit. Iar el avea de gând să o... sărute? Acolo unde pulsa dorința ei? Nu mai putea suporta. Nu putea. Încercând să scape, se întoarse într-o parte.

El râse iar, îi desfăcu pliurile și își năpusti limba înlăuntrul ei. Ea se zvârcoli din nou, dar de data asta nu ca să scape, ci de excitație. Era asemenea... celui mai profund sărut al lui, celei mai mari intimități. Când era acolo jos, își dădea seama cât de înfierbântată era. Toate tainele ei erau acum la vedere. Nu-i mai putea ascunde nimic. O stăpânea prin felul în care o pătrundea, cu limba care o străpungea ca un bici de catifea.

Strânse cearșaful în mâini, boțindu-l între degetele încordate, își smuci capul dintr-o parte într-alta. În ea, pasiunea se strângea ca un pumn, dincolo de limitele suportabilului. Îi umpluse limba cu umezeala ei, știa asta, dar nu se mai putea opri. O ducea în linie dreaptă către culme, nemilos în decizia lui de a o cuceri, de a o lua și a o determina să înțeleagă faptul că era perechea lui.

Și ea își dădea seama de asta. Așa cum își dădea seama că povestea lor va sfârși tragic. Dar nu avea să se sfârșească. Nu în noaptea asta.

Buzele lui îi apucară mugurele sensibil, și îl mângâiară cu o mișcare care o duse spre culmi. Aproape. Atât de aproape. Dar nu de tot. Nu încă.

El împinse un deget înlăuntrul ei. Și *se întâmpla* acum. Toți mușchii din interiorul ei se contractară. Și din gât îi ieși un țipăt. Soldurile i se înălțară, legănându-se în străvechea mișcare a unirii dintre un bărbat și o femeie, aducând eliberarea, acceptarea.

Și, cu o mișcare lină, alunecă de-a lungul ei și apoi o pătrunse. Era umedă și alunecoasă, atât de doritoare, încât îl acceptă cu totul înlăuntrul ei, fără nicio dificultate. El era fierbinte și tare, și atât de insistent, că aproape o lăsă fără grai. Apoi, împingându-și șoldurile în ale ei, o luă de la capăt. Iar ea nu se opri. Pierduse controlul. Eliberarea venea iarăși și iarăși, în timp ce-și îngropa unghiile în posteriorul lui, încercând să-l oprească pentru o clipă de răgaz.

— Te rog, William, șopti ea. Te rog.

Dar nici ea nu știa ce voia să-l roage. Poate că-i cerșea dragostea.

El se mișca încet, pe urmă repede. Adânc, apoi abia intrând. O tachina cu mișcărilor lui, ținând pe brațul lui una din coapsele ei, folosind cealaltă mână s-o mângâie după cum voia – pe sâni, pe pânțe, între coapse și chiar în locul de deasupra intrării.

Ea scâncea și gemea, tot mai obosită după fiecare clipă de extaz, dar mișcarea nu se mai oprea, iar răspunsurile ei erau din ce în ce mai ample. Era ca și cum el îi slăbea puterea de apărare și întărea legătura dintre ei în același timp. Mișcărilor lui deveniră tot mai rapide. Apoi îi dădu drumul piciorului ei pe pat și se lăsă cu toată greutatea peste ea, strivind-o în saltea.

— Samantha, uită-te la mine.

Ea abia dacă îl înțelegea. Îi prinse fața în palme

— Uită-te la mine.

Ea făcu un efort să-și ridice pleoapele – și privi drept în centrul pasiunii lui. Acest bărbat, atât de puternic, atât de cultivat, în aparență, era un primitiv înrăit. Își revendicase proprietatea și nu accepta un refuz.

— Ești a mea, spuse el. A mea.

Capitolul 27

Samantha se deșteaptă când se crăpă de ziuă. Focul se stinsese, iar ea era goală. Dar era caldă, cuibărită în spatele lui William. El își scosese între timp cizmele și pantalonii cu totul, iar acum ea ținea în brațe un bărbat gol. Un bărbat gol superb, cu posteriorul lipit de pânțele ei, cu spatele lipit de pieptul ei și cu picioarele împletite cu ale ei.

Își exprimase destul de clar punctul de vedere în acea noapte. Acum era rândul ei. Îi va da dragoste cu toată îndemânarea pe care o învățase în ultimele două zile, arătându-i ce avea să-i lipsească în toți anii aceia în care vor fi despărțiți. Era o răzbunare numai bună pentru durerea pe care știa că avea s-o simtă și ea.

Brațul aflat sub ea se odihnea sub umerii lui. Celălalt era înfășurat în jurul taliei lui, iar mâna ei... — zâmbi. Mâna ei se afla în cel mai convenabil loc.

Ușor, mângâie părul de pe pieptul său, minunându-se de alcătuirea sculpturală a mușchilor. Coastele se simțeau pe sub piele când își trecu vârfurile degetelor peste ele, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, și zâmbi atunci când el trase adânc aer în piept.

Oare se trezise? Nu credea. Cu palma, trecu peste pânțele tare spre smocul de păr de mai jos. Acolo găsi ceea ce căuta de fapt. Chiar dacă dormea, o parte din el era cât se poate de trează. Zâmbi larg în spatele umerilor lui. Nu știa nimic. Nu știa cum să satisfacă un bărbat, dar știa cum să-l satisfacă pe William, Tot ce făcea ea îl satisfăcea... sexual. Doar în alte domenii găsea că ea avea lipsuri.

Zâmbetul ei se transformă într-unul amar. Pentru ea, celelalte domenii contau. Și, în ultimă instanță, și pentru el. Așa că avea să-l părăsească și să trăiască o viață golită de bogății, de senzualitate și iubire. Dar îi va rămâne mândria.

Pufni ușor. Mândria era un tovarăș de pat rece, dar să-și petreacă restul vieții știind că soțul ei o urmărește mereu și o suspectează în permanență de corupție morală implicând aventuri, trădare... crimă? Odată incitată, imaginația lui William cu siguranță nu ar fi avut limite. Așa

că mai avea dimineața asta în care să-l guste, să-l mângâie și să-și construiască amintirile pentru totdeauna.

Îi prinse mărul în palmă. O fascina acest organ bărbătesc care se întărea atât de repede. Îl cuprinse cu mâna, cu palma și cu degetele, măsurându-i grosimea. Apoi începu să-l mângâie pe toată lungimea lui, savurându-i textura, striările și vârful. O picătură de umezeală răsări, pe care ea o întinse cu degetul.

— Dumnezeu, Samantha!

Glasul lui William era somnoros. Ea se ridică într-un cot, sărutându-i umărul... apoi îl mușcă. El sări ca ars și se întoarse cu fața la ea, înfășurat în cearșaf. Spre surprinderea ei, ochii lui erau cât se poate de deschiși. Oare fusese treaz tot timpul? Sau așa dormea un militar vânător de spioni? Nu conta. Oricum nu avea să stea îndeajuns de mult pentru a afla răspunsul.

— Îți rămăsesem date, spuse ea.

Privirea lui alunecă spre urmele dinților lui de pe gâtul ei, și întinse brațele să o îmbrățișeze.

— Nu, spuse ea și îi dădu mâinile la o parte. E rândul meu.

El însă nu renunța.

— Rândul meu, insistă ea, ferm.

Pleoapele lui se lăsară.

— O să mă faci să regret.

— Da, ăsta e planul meu.

Îi mângâia pieptul și îi scruta chipul, savurând cu încântare. Icea magnifică alcătuire, albastrul pur al ochilor săi, buzele care îi dăduseră atâta plăcere. Își va aminti totul despre el, dar va cinsti amintirea feței lui așa cum arăta acum, în așteptare și ușor îngrijorată. Picioarele lui se agitău sub așternut.

— Regret încă de pe acum, dacă asta contează.

Ea zâmbi.

— Niciun strop.

Soarele răsărea deasupra munților, scaldându-l în lumina lui, dezvăluindu-i frumusețea pe de-a-ntregul. Nu-și

închipuise vreodată că putea exista un bărbat atât de magnific: cu mușchi sculptați, cu văi și culmi bine conturate, ca rezultat al călăriei practicate intensiv și al activității constante. Ar fi vrut să-l întrebe ce îl ținea în formă. Scrima? Boxul?

Dar nu mai conta. Dacă ar fi aflat, n-ar fi fost decât încă un lucru la care avea să se gândească de-atunci încolo. Dându-și părul peste umăr, îl strânse în mănunchi și îi mângâie gâtul cu el. Văzu cum mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos în timp ce înghițea în sec.

Mâinile lui îi cuprinseseră umerii și începură să-i maseze cu mișcări circulare.

— Tu nu trebuie să faci nimic, murmură ea, cu buzele lipite de pielea lui.

— Dacă nu fac, va trebui să te posed chiar acum.

— Nu se poate asta.

Ea își strânse părul de pe fața lui, buclele șerpuindu-i printre degete ca niște ființe vii. Era atât de frumos... nu, nu era cuvântul bun. Nu frumos, mai degrabă stâncos.

Oasele feței îi confereau un aspect intimidant de viguros. Nasul lui – ea chicoti – nasul lui putea fi numit mare, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să spună asta, de teamă să nu-l supere. Sau poate, ir fi râs, asta depinzând de dispoziția sa, pentru că nu era deloc vanitos și nu-i păsa deloc de opiniile altora. Barba lui era ca o umbră întunecată pe obrazul lui, care îi zgâria buricele degetelor când o mângâia. Urechea pe care o admirase pentru felul cum îi stătea lipită de cap o incita să-i ronțăie lobul. Și când făcu asta, mâinile lui, care îi strângeau umerii, fură străbătute de un spasm.

Încurajată, ea îi linse pavilionul urechii. El gemu. Sprijinindu-și fruntea de a lui, îl privi în ochi.

— Am găsit ceva ce-ți place.

— Orice îmi faci tu îmi place.

Buzele lui se mișcau cu o asemenea precizie, că nu putea să-și ia ochii de la ele. Buzele lui... pline, moi, făcute cu unicul scop de a-i aduce ei plăcere. Încet-încet, își coborî

gura spre a lui și îi prinse buza de jos între dinți. Ronțăi ușor. Limba lui îi dezmiarda buza de sus. Și se sărutau ca doi oameni înfometați de pasiune, de dorință... de iubire. Și cum îl mai iubea! Se înfrupta din gura lui, mișcându-și capul înainte și înapoi, cufundându-se iarăși și iarăși în dulcea fântână, gustându-i limba cu o lăcomie chinuitoare. El i se supusese, ca un bărbat înlănțuit cu voia lui.

Gâtul lui era puternic și gros, umerii lui, atât de musculoși, că abia i se vedeau claviculele. Dând la o parte părul de pe pieptul lui, își coborî buzele și începu să-i alinte sfârcul.

— Dumnezeu! Se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Samantha.

— Hm?

Îi plăcea asta. Să aibă la mila ei un bărbat puternic, invincibil. Să-și plimbe unghiile de-a lungul coastelor lui și să simtă cum stomacul lui se strânge când își ține răsuflarea. Să știe că răsplata ei o aștepta sub cearșaf. Nimic nu putea întrerupe aceste ultime momente dintre ei... Șterse repede o lacrimă de pe pieptul lui. Vădind o sensibilitate la care ea nu s-ar fi așteptat, el o întrebă:

— Samantha?

Încercă să-i ridice bărbia. Ea se lăsă să lunece în jos și încercă să-i distragă atenția sărutându-l în locul unde coastele se uneau cu sternul.

— Samantha?

Glasul lui suna mai slab, dar tot mai încerca să o privească în față. Ea lăsă o mână să-i alunece peste șold și pe coapsă în jos. Coapsa lui... încercă să-i cuprindă una cu mâna și să strângă, dar era prea groasă. Prea tare.

— Aș putea scrie un poem epic despre coapsele tale.

— Asta ar amuza puțin lumea bună, și nu mi-ar plăcea.

— Nici mie. Își lipi obrazul de pântecul lui. Nu-mi trece prin minte nicio sintagmă care să rimeze cu coloană de marmură.

El chicoti. Ea simți sunetul cu urechea și îl răsplăti cu

un sărut pe buric, folosindu-și limba și desfătându-se astfel cu aroma pielii lui. Mâna lui alunecă pe sub ea și îi cuprinse un sân. Luându-i mâna, ea o duse pe pieptul lui și o mângâie.

— Ți-am spus. Eu fac asta. „Memorez trupul tău. Înmagazinez plăcerea. Mă asigur că nu mă vei uita niciodată. Și nici eu pe tine.”

— Dacă te aștepți ca eu să-mi țin mâinile acasă, atunci va trebui să mă legi de pat.

Ea ridică din sprâncene.

— E o idee.

Chiar una foarte bună, pentru că știa că va avea obiecții atunci când ea va pleca... iar era prea slabă că să-i facă față. Mult prea slabă. Luându-i mâinile, îi înfășură degetele pe stâlpii patului.

— Închipuie-ți că te-am legat. Asta ar trebui să ajute.

— Mă îndoiesc, mormăi el, dar apucă stâlpii patului.

Lăsă mâna să-i alunece sub așternut și îl ridică, aruncând o privire dedesubt ca și cum orice ar fi găsit acolo ar fi fost o surpriză. Ridicându-se semeț din tufa de păr pubian, era...

— Cum îi spui?

— Poftim?

Părea aproape șocat.

— Cum își numesc bărbații *partea* asta?

— Ce spun bărbații nu este pentru urechile unei lady.

Ea se amuză de tonul lui reținut.

— Atunci *mie* poți să-mi spui.

Desfăcându-și degetele de pe stâlpul patului, dădu să-i atingă obrazul.

— Samantha...

Exasperată, îl apucă de încheietură și îi duse mâna la loc, spre tăblia patului.

— Spune-mi cum îi zici.

— Ești o lady dacă spun eu că ești.

„Niciodată nu voi fi o lady. Nu aparțin lumii voastre.”
Trase adânc aer în piept. Era mai bine așa. Își va da seama.

Și ea la fel. Într-o zi...

— Samantha, ascultă-mă...

— Ce e asta?

Cu un deget, îi mângâie toată lungimea.

— Când ne vom căsători, vei fi o lady.

Ea îl mângâia.

— Cum îi spui?

— Și vei fi o lady fiindcă...

Îi atinse cu buzele vârful mădularului și îi dădu ocol cu limba.

— Spune-mi cum îi spui sau voi înceta să-l mai sărut.

Mușchii brațelor și ai picioarelor lui se încordară. Încheieturile i se albiră. În sfârșit, era distras. Slavă Domnului că era distras.

— Dumnezeuule, Samantha!

Era răgușit din cauza șocului... și a plăcerii.

Ea își retrase gura. El începu să turuie repede:

— Măciucă, mădular, cârnat.

Îl sărută iar, apoi se opri.

— Paloș, Părosu', Nodurosu'.

Ea îi gustă ușor vârful, doar o dată, nu mai mult.

— Membru viril, mătărăngă...

Vocea i se frânse, și ea ridică privirea.

— O, aș putea născoci ceva să faci, spuse ea tărăgănat. Dar avea de prins o diligență. De căutat o viață. Așa că alunecă de-a lungul trupului său în sus, fără să se grăbească, sărutându-l și frecându-se de el ca o pisică afectuoasă. Apoi ezită.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el pe un ton gutural.

— Nu știu prea bine cum să procedez.

— Ți-aș arăta, dar n-am voie să-mi mișc mâinile.

Ea îl privi mijindu-și ochii. Îndrăzneala să o tachineze? Acum? Din poziția lui?

— Lasă că mă descurc eu.

Stătuse lângă el, și întinsă, și în genunchi. Tot ce trebuia să facă era să-și treacă un picior peste el și să-l posede. El nu avea să ezite. Un zâmbet înflori pe buzele ei.

Dar de ce ar face-o? Probabil pentru că el nu-și deschidea sufletul în fața ei. Nu era încă destul de vulnerabil, în timp ce ea era. Totuși, noaptea trecută, când furia și frustrarea îl transformaseră într-un animal, el n-o rănisese în niciun fel. Nu ar fi făcut-o niciodată. Ea știa asta la fel de sigur ca și faptul că ea avea să-l iubească mereu.

Fără alte ezitări, se urcă pe el. Salteaua se lăsă sub genunchii ei. Cearșafurile albe erau boțite. William era ferm sub ea, cu oase masive și mușchi oțeliți, atât de puternic încât poziția ei dominatoare o desfăta peste măsură. Mâinile lui încă mai strângeau stâlpii patului, iar abdomenul său fremăta la fiecare suflare. Era al ei, cu totul al ei... deocamdată.

Poziționându-se deasupra șoldurilor lui, se apăsă deasupra lui, întinzându-se pe toată lungimea lui, ațâțându-l cu apropierea ei tot mai mare, gata să se lase pătrunsă de el. Dar ea deținea acum puterea, așa că murmură:

— Nu încă, nu încă.

Pentru că era atât de bine să se frece de el, să-l vadă cum se încordează și cum se zbate. Își trecu unghiile prin părul de pe pieptul lui, dădu ocol sfârcurilor lui, îi mângâie abdomenul. Aplecându-se înainte, îi sărută buzele și îi șopti:

— Ești atât de minunat, așa întins ca un cadou pe care l-am deschis, dar care abia urmează să-mi dăruiască plăcere.

Sub ea, el își arcui șoldurile.

— Ia-ți tu plăcerea.

Mișcarea o ridicase, făcându-le părțile intime să se atingă, provocându-i un val de dorință care o umezi și mai tare.

Dacă mai făcea asta o dată, era pierdută. Disperată să mai pună încă o dată, pentru ultima oară, lucrurile la punct, spuse:

— Nu te mișca. Eu dețin controlul.

El râse cu glas răgușit, zeflemitor.

— Controlul? Tu nu deții controlul, eu nu dețin controlul. Suntem la voia pasiunilor noastre, luați amândoi

de val și agățându-ne nebunește unul de celălalt

Apoi răsă din nou și se uită în ochii ei, provocând-o în timp ce mâinile sale încetaseră să mai strângă stâlpii patului. Încet, întinse brațele spre ea, îi atinse coapsele, lăsându-și palmele să-i alunece pe șolduri. Ea se încovoie, trupul ei devenind moale, luat de dulcele val al pasiunii. Avea dreptate. Pasiunea era ca un val care îi măturase pe amândoi, schimbându-i pentru totdeauna.

El o îndemnă să se ridice în genunchi, potrivindu-și părțile intime, și află centrul ei umed și cald. Apoi se opriă, savurând anticipația. Așteptarea era extaz pur.

Intrarea treptată a trupului său în al ei era cel mai important, cel mai măreț moment din viața ei de până atunci. Ea îl primea în ea avansând încet, cu ezitări atât de plăcute, încât îi dădeau lacrimile. Cu fiecare mișcare înainte, respirația lui zgomotoasă și gemetele ei de dorință neajutorată se întrepătrundeau. Cu toate că o mai făcuseră de două ori, unirea lor era tot nouă, un miracol al plăcerii. El ajunsese în cel mai adânc punct. O atingea atât de profund, atât de fierbinte, ca și cum ar fi însemnat-o cu fierul roșu. Ea se îndepărtă repede, aproape smulgându-se, dar el o prinse de șolduri și intra din nou.

Amândoi gemeau tare, prinși împreună în capcana pasiunii mistuitoare. Ea se mișca tot mai repede, salteaua săltând în sus și în jos sub genunchii ei. Adora asta. Miresmele, sunetele, căldura, apropierea. Mișcându-se într-un ritm viguros, se aplecă înainte spre fața lui.

— Sunt a ta.

— Da!

În ochii lui strălucea triumful.

Ea îl trase mai tare în ea.

— Iar tu ești al meu.

— Nu.

— Ba da. „Te iubesc. Te iubesc.”

— Să nu mă părăsești niciodată.

„Chiar te iubesc.”

Ea își zvârli capul înapoi, într-un moment de agonie a

plăcerii. O trase spre el. Șoldurile lui zvâcniră și o umplură cu căldură și umezeală. Cu sămânță. Cu ființa lui.

Capitolul 28

Pe când William dormea, Samantha se strecură din pat. Seara trecută, Clarinda îi pregătise hainele de călătorie, iar acum Samantha se duse pe vârfuri în camera mare. Cufărul ei era acolo, gata să fie încărcat într-o trăsură. Pregătite erau și mănușile, pălăria și paltonul. Își puse hainele, se uită prin cameră, căutând să vadă dacă nu a uitat ceva, dar nu era nimic. Nu lăsase nicio urmă în locul acesta unde descoperise raiul și unde fusese aruncată în iad. Presupunea că era mai bine așa... doar că scoase din săculeț un cuțitaș și îngenunche lângă masa unde William îi arătase atâta dragoste. Dedesubt, pe suprafața neatinsă, ea zgârie inițialele ei și pe ale lui William și le înconjură cu o inimă.

O prostie, de fapt. Nimeni nu avea să le vadă. Dar ea știa că erau acolo pentru totdeauna și își dorea ca iubirea ei să aibă ceva pentru totdeauna. Sau, mai degrabă, pasiunea ei. William avea dreptate. Asta explica și de ce un bărbat ca el voia să se căsătorească cu o femeie pe care o disprețuia. De ce o femeie ca ea ar seduce un bărbat neștiutor și aspru. Privind pe fereastră, văzu un șir de siluete: șase fete, de la doisprezece la trei ani, îmbrăcate în rochii lungi bleumarin, cu părul împletit strâns la spate și cu ghetele lucioase. Emmeline nu avea decât o mănușă. Pălăria lui Vivian îi atârna pe spate. Toate păreau destul de somnoroase și stăteau holbându-se la căsuță, așteptând prevăzătoare... Ei bine, doar nu-și închipuise că va putea pleca fără să discute cu ele, nu? Cu inima grea, ea ieși în aerul rece de afară și se îndreptă spre șirul solemn de fete.

— Fetelor.

Își desfăcu brațele. Copilele se uitară la ea cu ochi

acuzatori.

— Menajera spune că plecați, zise Agnes. Nu plecați, nu?

Apoi Emmeline rupse rândurile și alergă spre ea, iar celelalte o urmară, îmbrățișând-o, agățându-se de ea, plângând în fusta ei.

— Domnișoară Prendregast, domnișoară Prendregast, nu ne părăsiți, se rugă Henrietta.

— Da, domnișoară Prendregast, o să fim cuminski, zise Emmeline.

Cu o voce de om mare, atât de diferită de cea a copilului bosumflat de săptămâna trecută, Agnes vorbi:

— Domnișoară Prendregast, ați fost cea mai bună guvernantă a noastră. Și cea mai bună prietenă a mea. Vă rog, vă rog, nu găsiți o posibilitate să rămâneți?

Samantha simți cum i se frânge inima. Toate îi frângeau inima, iar ea nu credea că ar mai fi putut să se frângă și mai tare. Le luă pe cele mici de mână.

— Haideți să facem o plimbare.

— Asta înseamnă nu, șopti Kyla.

Grupul trist o porni prin iarba umedă de rouă, lăsând în urmă un șir de urme. Samantha știa că trebuia să spună ceva. Ceva înțelept. Trebuia să spună lucrul potrivit. Și se temea că nu exista decât unul singur, și că nu avea decât o șansă să îl spună.

— Știți de ce plec? V-a spus doamna Shelbourn?

Fetele scuturară din cap la unison.

— Pentru că, atunci când eram foarte mică, am fost o hoată.

Fetele rămaseră cu gurile căscate.

— O, da. Eram cea mai rea specie de păcătos.. Le furam oamenilor banii și lucrurile. Le tăiam punguțele cu bani.

Ea se opri și se uită la fiecare dintre fetele speriate și cu ochii mari. Nu știau ce să spună. Nu știau ce să facă.

— Eram bună la ce făceam și eram renumită. Aveam chiar și o poreclă. Hoțul de la Teatru. Cei bogați obișnuiau

să se laude că fuseseră tâlhăriți de mine. Chiar și cei de la care nu furasem se lăudau că o făcusem. Dar într-o zi am tăiat săculețul de mână greșit, iar proprietara a pus mâna pe mine. Lady Bucknell a reușit să-mi explice ce era greșit în ce făceam, iar eu m-am căit.

Samantha înghiți în sec. Asta era partea cea mai grea. Cea care durea.

— Dar odată ce ai o reputație, o ai pentru totdeauna. Când oamenii află că am fost o hoată se gândesc că sunt și astăzi tot o hoată. Iar când ceva dispare, iar eu sunt prin preajmă, vina cade pe mine.

— Ați luat portretul mamei? o acuză Vivian din priviri și din ochi.

Samantha se clătină, rănită din nou, chiar atunci când credea că nu putea fi mai rău.

— Nu, n-a luat-o! o pocni Mara pe Vivian.

Samantha se dădu în spate până când atinse marginea băncii și se așeză brusc.

— Vedeți? Deja Vivian e suspicioasă. Ea își privi mânușile, apoi se uită la fete. Nu, Vivian, nu am luat-o, însă tatăl tău așa crede.

— Credeam că l-ați ajutat aseară să o prindă pe doamna aia rea, zise Mara. Asta nu l-a făcut să vă placă mai mult?

— L-am ajutat, dar asta i-a stricat și mai mult părerea despre mine. M-am folosit de talentele mele de hoț de buzunare ca să-l ajut, iar el a dovedit clar că am fost o hoată. Eram deja condamnată, indiferent ce-aș fi făcut.

— Atunci cine a luat miniatura mamei? întrebă Agnes. Pentru că, dacă descoperim asta, puteți rămâne.

Samantha trebuia să fie atentă.

— Nu știi cine a luat miniatura mamei voastre, dar chiar dacă aș ști, tot nu aș spune. Vedeți voi, tatăl vostru are o părere proastă despre mine, iar eu nu pot să rămân aici și să fiu acuzată pentru orice.

— Domnișoară Prendregast, îmi pare rău. Vivian alergă la ea și o îmbrățișă. Nu ar fi trebuit să vă bănuiesc.

— E în ordine. Samantha o mângâie pe păr. Și alții au făcut aceeași greșeală.

— Noi voiam să fiți mama noastră, zise Agnes.

„O, Doamne!”

— Mi-ar plăcea să fiu mama voastră, dar știți și voi la fel de bine ca și mine că o fostă hoată, actualmente guvernantă, și o femeie care nu face parte dintr-o familie bună nu se poate căsători cu un bărbat așa de important precum tatăl vostru.

— Ba da, sssigur că poasse, izbucni Emmeline cu ochii sclipitori.

— De asemenea, nici pe voi, fetelor, nu v-ar ajuta la debutul în societate.

Agnes strânse mâinile în pumni.

— Tare-aș vrea să văd dacă îndrăznește cineva să spună ceva rău.

— Vei vedea.

— Tata vă iubește, zise Henrietta.

Samantha își pierdu graiul. Oare de-asta insistase ca ea să rămână? Pentru că își închipuia că e îndrăgostit de ea? Sau pentru că o dezvirginase și credea, într-un colțișor ascuns al minții sale, că trebuia să îndrepte lucrurile?

— Poate își închipuie că mă iubește. O să-i treacă repede. Adăugă cu inima îndurerată. Bărbații își revin întotdeauna repede.

— Nu e drept, se văicări Kyla.

Samantha descoperi că poate să zâmbească.

— Viața nu e niciodată dreaptă, draga mea. Dar e bine să-ți amintești asta când faci ceva greșit, să te oprești și să îndrepti lucrurile.

— Noi suntem doar copii, se revoltă Mara cu bărbia înălțată într-un gest de războinic. Cum știm că ceva e greșit?

— Dacă simți mereu că ți-e rău de la stomac tot așteptând ca o persoană să-și dea seama de ce ai făcut, atunci e greșit. Dacă constăți că te ascunzi, speriat că lumina te va da de gol, atunci ce ai făcut e greșit. Dacă

rănești pe cineva, atunci ce ai făcut este greșit.

Samantha se ridică și se duse spre Mara, apucând-o de bărbie.

— Mara, ascultă-ți inima și totul va fi bine.

Gata cu asta. Se apropiase destul de mult de o predică.

— Acum trebuie să plec. Să știți că nu vă voi uita niciodată. La naiba, asta chiar era adevărat. Atât de adevărat. Vă voi păstra în inima mea pentru totdeauna.

Le îmbrățișă pe rând pe toate fetele, încercând să spună ceva, dar fără succes. Poate că nu era potrivită pentru meseria asta de guvernantă. Poate că era mai bine că pleca. Le lăsă acolo în picioare, un mic grup de ființe triste care țineau în mânuțele lor inima ei fragilă.

La întoarcere, constată că bagajul ei nu mai era în camera principală. Un semn rău. Îl găsi pe William în picioare în dormitor, gata îmbrăcat și foarte arătos, holbându-se la ruptura din cearceafuri pe care o făcuse noaptea trecută cu cizmele.

— Asta o să dea naștere la niște bârfe printre servitori, zise ea.

El o privi atât de calm, încât ea înțelese că o auzise intrând. O studie cu o expresie plăcută pe chip, însă ochii lui aruncau flăcări.

— De ce porți pălăria și mănușile? Cu siguranță nu ți-ai propus să te duci într-o vizită așa de dimineață. Trebuie să facem planuri de nuntă.

El o făcea să plângă. O înfuria. Dar ea nu avea să permită decât prezența furiei.

— Așa cum mi-am propus, voi pleca. Mă întorc la Distinsa Academie a Guvernantelor, iar acolo îi voi spune lui Lady Bucknell că nu sunt potrivită pentru slujba de guvernantă. Poate aș fi mai bine o însoțitoare pentru o femeie mai în vârstă ori directoare de școală, o poziție care să nu mă facă să stau prea mult în preajma bărbaților.

El se apropie atât de iute, încât ea se dădu înapoi, se feri din instinct, dar nu reuși să ajungă în camera cealaltă,

așa cum sperase, ci se lovi de tocul ușii.

— Mă tem că va trebui să-i scriu lui Lady Bucknell și să-i spun că nu ești de încredere într-o poziție care să-ți permită accesul la lucrurile sau la banii oamenilor.

Durerea provocată de acuzațiile lui o lăsă fără suflare. Ce proastă fusese să creadă că o noapte minunată îl va face s-o privească altfel, să-i vadă adevăratul caracter. Evident că asta nu se întâmplase, căci el tot o credea o hoață, și credea că ea va rămâne cu el.

— Da, și din cauza ta și a ultimului bărbat care a decis să mă urască, probabil că nu voi putea să mai obțin o slujbă în Anglia. Ridică din umeri cu falsă detașare. Va trebui să plec în străinătate.

— Nu poți face asta. El părea direct, calm și sigur ca un zeu făcând această afirmație. Care-ar fi rostul? Poți rămâne aici ca soția mea, cu mai multă avere decât ai putea aduna ca guvernantă ori ca hoață.

Cum își permitea să-i spună ce avea de făcut? Își pierduse dreptul acesta.

— Dar unde ar mai fi fiorul ascuns? Adrenalina care-ți gonește prin vene când jefuiești un buzunar. Plăcerea de a te strecura afară și de a avea o aventură. Toate vor dispărea.

El puse un picior pe scaunul de lemn și își sprijini cotul pe genunchi.

— Poți să furi ce dorești de la mine, dacă rămâi.

Ea se uită la el, îmbrăcat ca un corsar și îngâmfat ca un lord.

— Dacă mă căsătoresc cu tine, ce ai tu va fi și al meu. Nu pot să fur de la mine.

El o privea cu mare atenție. Cam cu prea multă atenție, cântărindu-i reacțiile, descoperind totul, mai puțin adevărul.

— Măcar dă-mi înapoi miniatura soției mele.

Ea închise ochii ca să nu o podidească plânsul. Nu. Fără lacrimi. Furia era mai bună.

— Lucrurile soției tale sunt o răsplată mărunță pentru

ajutorul pe care ți l-am dat la prinderea lui Lady Featherstonebaugh.

El trase aer în piept de parcă l-ar fi biciuit. Apoi o apucă de încheietură cu o mișcare blândă.

— Tatăl tău te-a învățat să furi?

— Da. Dar nu lăsa asta să te impresioneze. A fost bine și mi-a plăcut. Îmi plăcea distracția. Câteodată îmi lipsește.

Ea își mușcă buzele. Nu avea de gând să-și proclame inocența, de vreme ce el tot nu avea de gând s-o creadă.

— Dacă nu reușeai în demersul tău, nu primeai hrană.

— Asta e adevărat pentru mii de hoți, William. Să nu înceapă să-ți fie milă acum. Asta nu face decât să te zăpăcească.

El stătea lângă ea, o lăsă să-i simtă căldura, se uită la ea cu ochii aceia minunați.

— Copiii au nevoie de tine.

— Copiii or să se descurce.

Măcar asta era adevărat.

— Eu am nevoie de tine. O mângâie pe față și rosti cuvintele pentru care ieri ar fi ucis să le audă: Te iubesc.

El chiar credea asta? Da. Sigur că da. Nu ar fi avut alt motiv să îi propună căsătoria. El credea că o iubește... Dar, cu toate astea, nu avea încredere în ea. De data asta, ea nu mai reuși să-și rețină lacrimile.

— Oare asta e dragostea? Un lucru care se distruge la primul obstacol? Emoții fără încredere? O minte goală și un mădular ocupat?

El încercă să vorbească, dar ea îi puse mâna pe gură.

— Nu răspunde. Asta *este* dragostea. Am văzut asta de nenumărate ori și o resping. Nu îmi doresc genul ăsta de dragoste. Ea îi îndepărtă mâna ce se apropia de ea. Merit mai mult.

El se uită la degetele lui de parcă ea l-ar fi ars cu atingerea ei.

— Nu mai suport așa ceva. E prea dureros.

— Bine. Emoțiile tale meschine și mărunte nici nu se compară cu ale mele.

El se uită la ea și zâmbi îndurerat.
— Câtă vreme suferi la fel ca și mine.

*

William stătea așezat la birou, cu umerii căzuți, cu capul în palme, întrebându-se cum se stricase totul atât de rapid. Se îndrăgostise pasional, nebunește. Renunțase la moralitate pentru a o avea pe Samantha, pe verandă, în timp ce muzica răsună și lumânările sclipeau, când ar fi trebuit să fie la bal în calitate de gazdă. O femeie fără clasă, de origine necunoscută, iar el fusese furat de pasiune... în fine. Asta dovedea că etica lui era cea corectă. N-ar fi trebuit niciodată să cedeze. Ar fi trebuit să insiste să afle din ce familie provenea. Ar fi trebuit să-i cerceteze trecutul, și atunci toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Doar că... o voia din nou. Chiar acum. Aici, pe birou. Pe podea. Pe sofa. Fusese atât de înnebunit de pasiune, încât fusese dispus să renunțe la toate principiile sale și să își expună copiii la comportamentul ilicit al Samanthei pentru a o putea avea.

Iar ea îl respinsese. Gemu. Se foi, stânjenit peste măsură. Mincinoasa aia mică și hoată îl plesnise cu disprețul ei și ieșise din viața lui. Sigur că se va vindeca. O va uita, bineînțeles.

Dar acum, în clipa asta, simțea de parcă ar fi sângerat din abdomen. Din inimă. Și nu putea îndepărta acel singur lucru care nu-i dădea pace. Îndoiala. Dacă nu furase ea lucrurile acelea? Dacă spusese că le luase doar din mândrie, și în tot acest timp, în casă fusese alt hoț, unul care îi cunoștea trecutul și din cine știe ce motiv josnic voia să-i despartă? Dar nu avusese loc nicio schimbare în rândul personalului. Îndoiala asta era doar bâjbâiala disperată a unui om rănit. Samantha era hoata. *Ea* trebuia să fi fost.

Nu se osteni să-și ridice capul când se deschise ușa. Nu-i păsa cine era. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

— Ce vrei? Întrebă el.

— Am rapoartele de pe coastă, zise Duncan.

— A mers totul bine? Nu că i-ar fi păsat.

— Depinde ce înțelegi prin „bine”. Duncan stătea în ușa, nedorind să se apropie mai mult. Nimeni nu voia să fie acum în preajma lui William. Nava aștepta în golf. Barca a sosit să ducă pasagerii. Pașenka a făcut ceea ce am anticipat. A furat săculețul lui Lady Featherstonebaugh, a alergat spre apă, s-a suit în barcă și le-a poruncit să pornească. Featherstonebaugh a zbierat ca un măgar și a fugit după el, în apă și aproape în barcă.

William își înălță capul.

— Cum adică aproape?

Duncan părea să nu știe dacă să fie oripilat sau amuzat.

— Lady Featherstonebaugh a ridicat pistolul și l-a împușcat.

— Doamne sfinte! E mort?

— Foarte. Femeia a țintit uluitor de bine cu pistolașul acela. Duncan clipi. Am intervenit și am tras spre barcă în timp ce Pașenka le ordona să vâslească. Am arestat-o pe Lady Featherstonebaugh, dar William... ea pare chiar nebună. Vorbea cu oameni care nu erau acolo.

— Poate judecătorul se îndură de ea și o vâra la azilul de nebuni.

— Asta ți se pare îndurare? Aș prefera să mă spânzure.

— Prin urmare s-a terminat, în sfârșit.

Ce ciudat i se părea acum că nu mai avea nimic de făcut, nicio misiune de îndeplinit. Răzbunase moartea lui Mary și ar fi trebuit să jubileze de fericire. În schimb, nu simțea decât durere.

Duncan îl privi pe William aproape cu... milă.

— Te simți bine?

— O să supraviețuiesc.

— Știu asta. Dar vei admite vreodată că ai făcut o greșală? Duncan oftă. Nu răspunde la asta. Eu am plecat. O conduc pe Teresa spre casă, cu escală la vicar. Tot ne

căsătorim, până la urmă.

William încercă să se bucure pentru prietenii lui. Era bucuros pentru prietenii lui. Dar și invidios. Se ridică și se îndreptă spre Duncan, cu mâna întinsă.

— Îți urez noroc.

Duncan îi strânse mâna. Cei doi bărbați se priviră, iar William își aminti de toate lunile de patrulare, de toate decepțiile și bucuriile lor. Râseră amândoi, William cu un glas răgușit, apoi se îmbrățișară.

— Felicitări, zise William. Teresa e o femeie minunată.

— Nu o merit. Dar nu-i spune asta.

Duncan îi făcu semn cu mâna și ieși pe ușă. William îl auzi vorbind.

— Bună dimineața, micuț! Intri să vorbești cu tati?

— N... nu, se bâlbâi o voce firavă.

Mara.

William știa că era egoist, dar se bucura că fetița nu intra să-l vadă. Nu voia să încerce să le explice fetelor cu priviri acuzatoare de ce plecase Samantha. Nu știa ce răspuns să le dea, doar că eșuase în cea mai importantă misiune din viața lui.

Se întoarse la birou, se așeză pe scaun și își sprijini din nou capul în mâini. Dar nu avea să scape așa de ușor.

— Tati?

El ridică iute privirea.

Mara, palidă și speriată, stătea și se uita la el. Încercă să adopte un ton blând și părintesc.

— Mara, crezi că poate aștepta? Sunt foarte ocupat.

Ea se uită la ușă de parcă gândul de a scăpa ar fi atras-o. Apoi scutură din cap, își târî picioarele pe covor și intră înăuntru. El reuși să se abțină să nu latre un ordin și să-i comande să umble cu capul sus și umerii drepți. Dacă era să fie cinstit – iar dacă Samantha ar fi fost aici, ar fi insistat să fie cinstit –, nici el nu era un model de rigoare militară în momentul acela. Mara se apropie de marginea biroului și îl privi cu ochi mari și întrebători.

— Ce este, Mara?

— Tati, ai plâns? Întrebă ea nedumerită și cu o voce firavă.

— Nu. N-am plâns.

Nu cu ochii, ci cu inima.

Ea privi în jos, caută prin buzunare și scoase o ramă mică, aurie. Mâna îi tremura când i-o întinse peste birou. El o prinse de încheietura subțirică. Era miniatura soției lui.

— Unde ai găsit asta?

— N-am găsit-o, zise ea tremurător. Eu am luat-o.

El îi dădu drumul la mână. Mintea i se goli. Nu știa ce să creadă. Ce să spună. Se uită la portretul mic al lui Mary, ținut de o mână mică și tremurătoare.

Propria fiică. Sânge din sângele lui. Când ești hoț, ești hoț o viață-ntreagă. Negrul e negru și albul e alb, iar nuanțele de gri nu existau. Abia dacă putea să vorbească.

— Tu ai luat și celelalte lucruri ale mamei?

Mara dădu din cap, atât de palidă încât bătea în verde. Buzele i se mișcau de parcă se străduia să nu urle. O văzu înghițind în sec.

Ce făcuse? Se ridică în picioare. Mara se dădu iute înapoi, o fetiță speriată care își adunase tot curajul ca să-i poată spune tatălui ei adevărul. El se mișcă încet ca să n-o sperie și mai tare și se așază la loc. Se bătu pe genunchi.

— Hai și spune-i lui tati totul.

Capitolul 29

Trăsura se legăna coborând muntele și, la fiecare curbă, Samantha se lovea de peretele trăsurii, iar toți pasagerii care ședeau cu spatele se loveau de ea. Apoi, când trăsura se redresa, se îndreptau și ei și așteptau încordați următoarea curbă, următoarea alunecare pe bancheta aglomerată. Opt oameni, patru așezați cu fața, patru așezați cu spatele. Șase bărbați, două femei, toți pasageri chinuiți, înghesuiți într-o trăsură sufocantă cu

ferestrele închise pentru a nu permite prafului să intre, toți nerăbdători să ajungă la York.

Samantha privi pe fereastră încercând să se bucure că lăsa în urmă munții aspri. Ea ura să locuiască la țară. Întotdeauna îi displicuse la țară, unde aerul era proaspăt, iarba se unduia în vânt, și unde tot felul de animale sălbatice abia așteptau să devoreze o fată neștiutoare de la oraș. Da, abia aștepta să se întoarcă la Londra, unde gălăgia era constantă, unde se simțea mirosul deșeurilor în descompunere, iar ceața murdară colora totul, de la clădiri la cea mai bună pereche de mănuși a unei femei în negru. Adorna nu va fi foarte fericită s-o vadă.

— Prrrrr! Îl auzi pe vizitiiu strigând. Prrrr!

— *De ce ne oprim?*

Locuitorul din Edinburgh coborî fereastra și întinse gâtul pe geam.

— A! E un copac pe drum!

Pasagerii gemură. Samantha încercă să nu tresară de fericire. Copacul era o întârziere inutilă, un deranj... care îi oferea câteva clipe în plus aici, în Țara Lacurilor. Câteva minute de stat pe drum, de privit munții, cascadele, zidurile din piatră... și de plâns pentru că trebuia să plece. Pentru că, indiferent cum încerca să se convingă, adevărul era că îndrăgise regiunea. Sau, mai degrabă, îndrăgise oamenii pe care-i cunoscuse aici.

— leșiți cu mâinile ridicate! se auzi o poruncă de pe drum.

„leșiți cu mâinile ridicate?” Samantha se încruntă. Copacul de pe drum?... Doar o coincidență, cu siguranță. Aceasta nu era vocea profundă a lui William care se prefăcea a fi amenințătoare. El nu ar fi venit după ea. Nu după cuvintele aspre pe care le schimbaseră. Ea îi spusese foarte clar ce gândea.

Casnica din cealaltă parte a trăsurii se lăsă pe spate, cu mâinile încrucișate pe pieptul amplu.

— Tâlhari la drumul mare! Vocea îi deveni mai puternică. Tâlhari! Or să ne jefuiască și-or să ne violeze.

— Pe tine mai întâi, bombăni Samantha.

Chiar trebuia să încerce să își revină.

— Sunt mulți! Scoțianul se încruntă nedumerit. Unii sunt cam scunzi.

„Scunzi? Cum adică scunzi?” Dar se temea că știa.

— Ca niște copii? Întrebă ea.

Tâlharul de afară strigă:

— Căutăm o femeie înaltă, subțire, frumoasă.

Samantha își plecă fruntea și se făcu mică. Era William, iar ea nu avea să-l ierte câte zile o avea. Și, în același timp... îi venea să râdă. Toate privirile erau ațintite asupra ei.

— Nu e frumoasă, declară casnica, dar, în rest, se potrivește descrierii.

Unul dintre bărbați deschise ușa.

Toată lumea din trăsură contribui să o salte pe Samantha de pe locul ei și să o scoată afară. Ea se împiedică și ateriză pe jos.

— la stați puțin! strigă vizitiul către cei șase tâlhari mici și către singurul tâlhar mare, toți cu baticurile legate pe față. Nu se poate să-mi răpiți pasagerii. O să capăt o reputație proastă, să știți!

Cel mai înalt dintre copii strigă:

— Ai deja banii de bilet. Ce-ți mai pasă dacă e răpită?

Agnes. Agnes participa la scena asta revoltătoare. De fapt Samantha se clătină pe picioare - la marginea drumului se înșirau toți copiii, cu chipurile mascate. Ei bine, cei doi tâlhari mai mici erau călare pe ponei duși de frâu.

Întregul clan Gregory venise după ea. Deși, de ce se osteneau?... Ea îi aruncă o privire lui William. El arăta exact la fel ca în noaptea în care sosise ea. Prea înalt, prea lat în spate, prea masculin. Exagerat, dominator... Cât despre ochii aceia! Acei ochi strălucitor de albaștri care te studiau și te luau în râs, care te priveau cu înfocare. Ea roși, dar ridică sfidătoare bărbia.

— Nu vă pot permite s-o luați, protestă vizitiul. Domnișoara Prendregast este pasagera mea și eu trebuie

să-mi fac datoria.

Samantha văzu cum Vivian îi face semn celui mai mic tâlhar. Iar Kyla ciripi:

— E mămica mea și mi-e dor de ea.

Vizitiul se întoarce să se încrunte la Samantha:

— La naiba, cucoană, îți părăsești copiii?

— Aceștia nu sunt copiii mei, zise Samantha rece.

Toți pasagerii scoaseră exclamații șocate.

— Mama, cum poți să spui asta? se văicări Agnes. Ne este dor de tine.

— Mami!

— Mami!

— Mami!

În funcție de vârstă și de talent actoricesc, fetele se văicăriră cum se pricepură mai bine. Cu brațele încrucișate pe piept, William privea scena înduioșătoare. Samantha îl ignoră și le aruncă fetelor o privire severă, de profesoară.

— M-aș fi așteptat la așa ceva de la tatăl vostru, dar de la voi mă aștept la un comportament mai bun.

Cu capetele atârinate pe fereastră, pasagerii priveau captivați. Cucoana cea planturoasă decretă:

— Țsta nu e un jaf... Țsta e... dar rămase fără cuvinte și o încolți pe Samantha cu privirea.

— Dar domnișoară Prendregasst. Emmeline își dădu jos eșarfa. Assi furat sseva.

Samantha abia mai putea să respire de cât de scandalizată era și îl șfichiui cu privirea pe William. El o privi impasibil.

— Mi-assi furat inima, zise Emmeline.

— Și mie, se auzi glăsciorul Kylei.

Samantha voia să geamă de frustrare la vederea acestei farse, în schimb, se trezi că îi venea să plângă de emoție și să râdă de exasperare.

— Ne-ați furat tuturor inima. Agnes descălecă, se îndreptă spre Samantha și o luă de mâini. Vă rog, domnișoară Prendregast, nu vreți să rămâneți cu noi?

Ea se uită la fată. Se uită la fete. Își ridică privirea

spre William. El își scoase mânușile de călărie și-și duse palma la inimă. Spre jena ei, simți cum și inima ei tresare de pasiune. Acea pasiune eternă, disperată.

Vizitiul bombăni și dezlegă cufărul Samanthei, trântindu-l la marginea drumului. Copacul fu mutat. Trăsura pomi la drum și dispăru din vedere. Restul copiilor se dădură jos din șa. Săriră în sus de bucurie. O îmbrățișară pe Samantha.

— Nu-i așa că am fost bune, domnișoară Prendregast?

— Așa-i că v-a venit să plângeți?

— Vă bucurați că rămâneți cu noi?

Ea le îmbrățișă pe toate cu drag și râse de întrebările lor.

— Gata, fetelor. William descălecă și bătu o dată tare din palme. Lăsați-ne singuri câteva clipe.

Copiii se priviră și începură să chicotească. Apoi Agnes le conduse spre caii lor. Fetele mai mari le ajutară pe cele mici să se suie în șa.

Samantha le privea. Încerca să-l ignore pe William. Dar el îi atrase privirea. Stătea prea aproape, iar ea inspira prea mult din aerul acela respingător de proaspăt. Trebuia să fie așa, căci se simțea destul de slăbită și nu putea respira.

— Vă iubim, domnișoara Prendregast, strigară copiii în timp ce se îndepărtau, ducând după ei calul tatălui lor.

Ea le făcu semn cu mâna. Soarele strălucea, mângâindu-i chipul cu căldura lui. Briza adia, fluturându-i eșarfa de la gât.

— Așadar, iată-ne. Din nou pe drum. El îi luă mâna înmănușată și, cu mare băgare de seamă, îi scoase mănua. Se aplecă și își lipi buzele de palma ei. În sfârșit, singuri!

Respirația lui fierbinte îi făcu pielea de găină. Iar sfârcurile trădătoare se înălțară imediat. Ea încercă să se dea mai în spate, dar el o urmă, iar ce câștigase ca spațiu, pierduse în urma avantajului lui.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mă asculți.

Din nou făcea presupuneri.

— Nu am fost de acord cu nimic.

— Nu ai fugit. Tot e ceva. E destul. El făcu semn spre un trunchi căzut de la umbra drumului. Îmi faci onoarea de a te așeza alături de mine cât vorbim?

Trebuia să vorbească cu el, dar ea ezita. El știa de ce.

— O să mă uit după șerpi, o asigură el și nu păru să-i ia temerile în râs.

Așa că ea păși alături de el pe iarba de lângă drum și pe humusul maroniu și bogat creat de miile de frunze de toamnă și îi îngădui să clatine bușteanul ca să alunge orice creatură s-ar fi ascuns dedesubt. El își dădu jos haina de călărie, o împături și o puse pe buștean. Ea se așeză, având grijă să șadă ca o doamnă, de parcă asta i-ar fi putut șterge din minte comportamentul lui pasional.

Apoi, spre oroarea ei, el îngenunche.

— Te rog, nu! Ea îl trase de braț. Te rog, colonelul Gregory, nu e necesar...

El nu se clinti.

— Colonelul Gregory? Azi-dimineață îmi spuneai William.

Ea se îmbujoră.

— Da, dar înainte de asta, noi tocmai... Se purta ridicol. Ai dreptate, desigur. Cum s-a întâmplat deja, nu are niciun rost să pretindem că nu s-a petrecut nimic.

— Într-adevăr.

— Dar, te rog, nu îngenunchea.

— Sunt un mare admirator al protocolului. Sunt de părere că reginei trebuie să i se facă reverențe. Sunt de părere că ofițerii trebuie salutați. Și sunt de părere că un cuplu trebuie să se curteze înainte de căsătorie, că trebuie să ajungă în patul matrimonial doar după ceremonie și că un bărbat trebuie să îngenuncheze la o cerere în căsătorie. El îi luă cealaltă mână și îi dădu jos și mânușa aceea. Puse ambele mânuși în buzunarele vestei lui și îi luă mâinile într-ale lui. Am greșit mult față de tine.

Ea își aminti noaptea trecută. Și dimineața. Și roși din

nou.

— Nu chiar așa de mult.

— Îți mulțumesc, măcar pentru asta. Pe buzele lui apăru un zâmbet enigmatic. El îl alungă, și continuă pe un ton serios: Mai cred și că un bărbat trebuie să îngenuncheze când îi cere iertare unei doamne față de care a greșit – așa cum am greșit eu față de tine. Mara a luat lucrurile soției mele!

O parte din ea se relaxă. După discuția cu Samantha, Maia mărturisise. Samantha făcuse măcar un lucru bun.

— Știu.

— De unde știi? ridică el mirat din sprâncene.

— Un hoț recunoaște mereu un alt hoț. Samantha ridică ușor din umeri. Ea e copilul de la mijloc. Spre deosebire de Agnes și Vivian, ea nu se transformă încă în femeie. Încă nu. Dar nici nu mai e o fetiță drăgălașă ca Henrietta sau Emmeline și Kyla, așa că s-a rătăcit.

El părea uluit.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. Oare cum mă descurcam cu copiii înainte de venirea ta și de sfaturile și de înțelepciunea ta?

Samantha ar fi vrut să-l acuze că o măgulea... dar avea dreptate. Viața lui o apucase în direcția greșită, iar ea îl salvase de multe probleme.

— Mi-a spus că nu-și mai amintea prea bine de mama ei. Când se simțea singură, noaptea, încerca să vadă chipul lui Mary, dar nu și-l amintea. Mara a luat lucrurile lui Mary într-o încercare disperată de a-și aduce mama înapoi. Ca să se consoleze.

Samantha aproape că izbucni în plâns.

— Biata fată!

— Am dat comandă să se facă o copie după miniatură, una pentru fiecare fată. El îi sărută Samanthei ambele mâini. Și sper să le ofer o mamă nouă, care să le sărute de noapte bună.

Ea își feri privirea.

— Dacă o pot convinge să mă ierte pentru că i-am

aruncat acuzații groaznice doar bazându-mă pe trecutul ei.

Toată supărarea, toată ranchiuna, toți anii de abuz și de dispreț ieșiră la suprafață. Ea înghiți în sec. Voia s-o facă. Îl iubea atât de mult, încât i-ar fi iertat orice... dar nu putea. Descoperise că existau unele lucruri de neiertat. Scutură din cap.

— Nu pot.

El se foi, neliniștit, și vorbi mai iute.

— Am fost de neclintit în regulile mele cu privire la etică. Toată lumea știe diferența dintre bine și rău, și niciodată nu ar trebui să existe un motiv bun pentru a înșela, a minți, a fura. Dar fiica mea, sânge din sângele meu, are nevoie de înțelegerea mea, iar eu n-o s-o resping pentru greșelile ei. El făcu o față lungă. Deși vom avea o discuție serioasă despre moralitate.

— Da. Foarte bine. Mara va încerca întotdeauna să testeze care sunt limitele.

— Am nevoie de tine să mă ajuți cu Mara.

Ea își feri privirea. William trase aer în piept.

— Încă înainte să aflu de Mara, am știut că trebuie să mă schimb. Trebuia să mă schimb, pentru că altfel nu te puteam păstra lângă mine, și nu suportam să te pierd. A fost greu, așa că am crezut că pot să mă schimb doar un pic și să te fac pe tine să te schimbi mai mult.

Ea nu știa dacă să se amuze sau să se supere pe el. Voia să râdă. Simțea că durerea o îneacă.

— Dar tu m-ai respins. Ți-am oferit averea mea. Nu ți-a păsat. Așa că am recunoscut că te iubesc. Iar tu mi-ai respins iubirea.

Ea se frecă la ochi.

— N-am vrut să fac asta. Niciun bărbat nu mi-a spus vreodată că mă iubește.

— Așa că acum sunt în genunchi. Mă milogesc. El se târî mai aproape, atât de aproape încât se lipise de ea. M-am înșelat cu privire la tine. Am fost un idiot încăpățânat. Am fost egoist. Te rog, te rog să mă ierți.

— Bine. Ea nu ar fi trebuit să cedeze. Desigur. Dar nu

avea ce face. Te iert.

Îl voia. Îl iubea.

— Atunci... nu vrei să mă privești?

El îi vorbea ușor în ureche, iar ea îi simți respirația pe gât. Se uită la el și la mâinile lor împreunate.

— Samantha, nu pot să schimb trecutul, la fel cum nu o poți face nici tu. El îi masă palma cu degetul. Tot ce pot să fac e să promit că nu voi repeta greșeala.

Ea trebui să se controleze, ca să nu se răstească la el.

— Nici măcar un pic? Nici măcar în cele mai ascunse cotloane ale minții tale? Data viitoare când rătăcești ceva sau când vreun servitor nemulțumit fură argintăria, nu o să te întreb în secret dacă n-am fost eu?

El rămase tăcut atât de mult, încât ea voi să se miște, să plece... să facă ceea ce îi ceruse și să-l privească în ochi. Iar când o făcu, înțelegerea din privirea lui o neliniști.

— Îți garantez, zise el pe un ton cumpănit, că nu te voi suspecta niciodată de nimic în afară de a fi o femeie frumoasă, bună, inteligentă, pentru că eu cred în tine. Dar nu te pot obliga să mă crezi. Cu o grimasă de durere se ridică de jos. Nu e de mirare că nu te pot convinge să mă iubești. Te îndoiești de onestitatea și de caracterul meu.

— Nu! Nu mă îndoiesc defel. Doar că toată lumea... mereu...

Nu-i venea să creadă că spunea asta. Ce scuză slabă pentru o teamă atât de mare. Pentru că dacă i se dăruia lui William pentru totdeauna, accepta și că ar putea fi rănită. Era ca un joc de noroc, unul cu o miză atât de mare, încât era mai degrabă dispusă să trăiască săracă și să muncească toată viața, decât să devină soția lui William.

Cu excepția unui singur lucru. Ea se ridică, îl apucă de mâini și îl privi serioasă în ochi.

— Chiar te iubesc. Te-am iubit din prima clipă în care m-am uitat la tine venind călare și am crezut că ești un ticălos periculos și chipeș.

Acum, el o testă.

— Mă iubești îndeajuns încât să-mi încredințezi inima

ta?

— Promiți să ai mare grijă de ea?

— Promit.

— Tu nu m-ai minți niciodată. De data asta, ea nu mai ezită. Te iubesc și vreau să mă mărit cu tine.

Fără să-și ia ochii de la ea, el strigă:

— Fetelor! Totul e aranjat. Domnișoara Prendregast a acceptat să fie soția mea.

Zâmbiră amândoi, închipuindu-și bucuria fetelor.

— Fetelor! strigă el un pic mai tare.

Ea privi în jur. Era puțin surprinsă că ele nu pândeau din tufișuri.

— Unde sunt fetele?

— Nu crezi... că au decis să se asigure de rezultatul pe care și-l doreau? El dădu din cap gânditor. Minunată tactică. Trebuie să le felicit.

Chicoti, apoi, aruncând o privire spre chipul ei speriat, încercă să redevină serios.

— Nu suntem în sălbăticie, zise el pe un ton blând. S-au gândit doar că dacă vom fi obligați să petrecem noaptea împreună, va trebui să ne împăcăm. Sau măcar vom fi compromiși irevocabil și obligați să ne căsătorim.

Ei nu-i venea să creadă că fetele fuseseră în stare de așa ceva.

— Dar e un plan diabolic.

— Cam e.

El chicoti din nou.

— Se pare că ești destul de mândru, replică ea, privindu-l încruntată.

— Nu mândru. Nu chiar. Doar... impresionat de gândirea lor logică. El își dresе vocea și schimbă subiectul. Dacă rămânem pe drum, cineva va trece în următoarele două zile.

— În următoarele două zile? strigă ea.

— Dacă urmăăm drumul și nu trece nimeni, ne va lua două zile - patru cel mult - ca să ajungem la Silvermere. O apucă de talie și o trase spre el. Pe de altă parte, dacă ai

Încredere în mine, știu o scurtătură prin pădure.

Apropierea de el o amețea.

— Cât timp...?

— Ajungem acasă mâine-dimineață.

Ea gemu, se uită la el, apoi la copacii care flancau drumul.

— Sunt lupi?

— Nu sunt lupi. Nu sunt urși. E sigur.

— O să murim de foame.

— O să te hrănesc. Ai încredere în mine.

— Unde o să dormim?

Cu o grimasă, el se îndreaptă spre un bagaj lăsat la marginea drumului.

— Cred că fetele ne-au lăsat asta. Deschise sacul. Da. Pături. Pânză de cort. Sunt un soldat. Am construit adăposturi cu lucruri mai puține.

Se întoarse lângă ea și o luă pe după umeri.

— la gândește-te! Împreună sub stele...

— Molii. Lili-ci. Chestii mici și târătoare.

— Draga mea, când va fi întuneric și îți va fi frică, mă voi strădui să îți distrag atenția. O privi.

Ea știa că avea de gând să o sărute. Știa că va fi ceva special. Se lipi de el, îl apucă de revere și își înălță capul în întâmpinarea buzelor lui. Era exact așa cum sperase că va fi. Un amestec dulce de respirații, un festin senzorial de buze și limbi, o plăcere, o întărire a jurămintelor lor.

— Ți-am distras atenția? se interesă el.

Ea încuviință din cap, cu ochii închiși.

— Atunci pornim prin pădure? Ai încredere în mine?

Ea dădu din nou din cap.

— Asta e tot ce-ți cer. Își puse sacul pe umeri și o conduse printre copaci. În seara asta poți să-mi explici de ce ai crezut că sunt un ticălos periculos și chipeș.

Și dacă aveau noroc, Samantha avea să fie compromisă complet, iar ei căsătoriți, înainte ca ea să afle că satul se afla doar la trei kilometri distanță, în josul drumului. Fetele lui nu erau singurii tacticieni ai familiei.

Sfârșit